PEKİ YA ŞİMDİ?

PUCCA GÜNLÜK 7

İNDİGO KİTAP

PuCCa Günlük 7:
Peki Ya Şimdi?
PuCCa

Baskı: Temmuz 2019
ISBN: 978-605-7611-13-0
Yayınevi Sertifika No: 31594

Bu kitabın Türkçe yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Ayşe Nur Buğalı
Kapak Tasarımı: Sema İşcan (@illustragirl)

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 34191

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Tozkoparan Mah. General Ali Rıza Gürcan Cad. Metropol Center A
No: 31 İç Kapı No: 54 Güngören/ İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

PEKİ YA ŞİMDİ?

PUCCA GÜNLÜK 7

İNDİGO KİTAP

Ben şimdi ne yapacağım?

Korkunç bir baş ağrısıyla gözümü açtım. Bana ne oldu, ben neredeyim, az önce önüme çıkan ışık neydi? Ağzım... Ağzım uyuşmuş. Dişim, hatta dişlerim! Bu kadar kan benden mi geliyor? Nefes almaya başladım, ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Arabanın içinde direksiyondayım, hava yastığı açılmış. Dişlerim kırılmış. Dikiz aynası gözümün üstüne çarpmış. Yanımda kimse yok ama etraftan sesler geliyor. Ne oldu, inşallah birine zarar vermedim. Hatırla Pucca, ne oldu, neden yalnızsın? Hatırla. Alaçatıda'yım. İzmir'e babamlara gitmek için arabayı kullanıyordum. Kocamsa... Kocam? Aa ben evliydim, doğru. En son kavga ediyorduk, neden kavga ediyorduk acaba? Arabanın önünde duruyordu. Bana bağırıyordu, arabaya vuruyordu. Sonra ben, hayır bunu yapmış olamam değil mi? Az önce katil oldum. Sanırım ben, kocamı ezdim... Hayatımın aşkını ezdim.

İnsan diğer yarısını bulunca hemen anlarmış. Onu ilk gördüğü an, "Evet bu o!" dermiş. Osi ile aynen böyle oldu.

PuCCa

Onu ilk gördüğüm an, evet, dedim. Tabii Türkiye'nin bütün falcılarına tek tek gidip ortalama yorumları birleştirince, "İki isimli biriyle evleneceksin," diye bir sonuç çıkmıştı. Osi de iki isimli olunca, bu işte ya, dedim. Üçüncü gün mü ne teklif etmişti zaten. Üç ay sonra tek bir sahnesini bile hatırlamadığım ama herkesin söylediğine göre çok eğlendiğim bir düğün yapmıştık. Düğün gecemizde, otelden Osi'yi asker kaçağı diye aldılar götürdüler. Erteletti erteletmesine ama ne balayına gidebildik ne bir şey yapabildik. Aman iyi ki de gitmedik. Zaten ben balayı parasını yemiştim. İlk günler böyle geçti.

Bir süre ne yapacağımı bilemedim. Yani hayatımın, kendi görüşüme (?) göre en zirvesindeyim. Televizyonculuk mesleğimi bırakmış, artık sadece kendi günlüğümü yazan biriyim. Şükürler olsun, maddi durumum eskiye oranla kat be kat iyi. Hayallerimde kurduğum evde yaşıyorum. Hepsi birbirinden uzun bacaklı bir kız grubum var. Kafama estiği gibi tatillere gidiyor, her yerde eğleniyorum. Hiç olmadığım kadar zayıfım. 34 beden kıyafetlerin içine giriyorum. Çocukken yaşadığım travmaların hepsi geride kaldı. Artık aklıma bile gelmiyorlar. Çünkü yalnız değilim. Beni seven insanlarla beraberim. Hayatımın aşkını bulmuşum. O da tam Allah'a dua ettiğim gibi çıktı. Komik, sempatik, hareketli, kafasına estiği gibi yaşayan ve bana bağlı. 8 sene nişanlı kalacağımıza, evli olarak birbirimizi tanırız dedik.

Ama hayatımın bu aşamasından sonrasını hiç hayal etmemiştim açıkçası. Daha kendime güvenli, emin adımlarla yürüyen, daha mutlu, daha huzurlu, zihni berrak, beli incelmiş bir kadınım. Üstelik evliyim.

Açık konuşmak gerekirse, etrafımdaki herkes Osi ile evlenmenin hayatımda yaptığım en büyük hata olduğunu savunuyor. Bunu suratıma suratıma söylemelerinden bahsetmiyorum bile. Hatta kardeşim Zodi, bana gün aşırı işinde iyi avukat numaralarını yolluyor.

Ama ben Osi'ye güveniyorum. Seviyorum. Saçma bir şekilde onunla inanılmaz eğleniyorum. Sanki ikimizin ayrı bir dili var ve kimse bizi anlamazmış gibi. O yüzden evlendiğim gibi biraz kendimi ortamlardan çekmek zorunda kaldım. Ya, aman iyi konuşsalardı bile yine kendimi çekerdim. Ben sevgili yapınca, arkadaşlarıyla görüşmeyen şerefsiz, adi, sütü bozuk, vatan haini kızlardanım maalesef. Ayrılınca da ühühühü Girl Power!

Evliliğimizin altıncı ayına kadar birbirimizden bir saniye bile ayrılmadık. Bu tez muhabbet olayı elbet kavgalara gark etti. İkimiz de birbirimizi tanımadan aynı evin içine girdik. Doğal olarak sonrasında birbirimize girdik.

Ben zaten bu cicim ayları mevzusuna inanmıyorum. Bence evliliğin en büyük kavgaları ilk aylarda oluyor. O yüzden bu kavga kısmını gözümde hiç büyütmedim. Bir de hemen barışıyoruz. Aynı evin içinde başka ne yapacaksın?

Bugün de aynen böyle bir şey olmuştu. Babamlara gidecektik, ben otelde şarj aletini unuttum, onu almaya geri dönüyorduk. Sonra kavga etmeye başladık, mevzu şarjdan başladı, 'Vay sen beni eski sevgilinle tanıştırmıştın'a kadar devam etti. Benim araba kullanışıma laf etti. Yok işte, bu hızla 3 günde İzmir'de olurmuşuz. İşte sineğe çarpsan, biri dürtükledi zanneder. Bana ehliyet veren kurumu şikâyet edecekmiş,

bari dörtlüleri yakayımmış araba arızalı zannetsinlermiş. Bu böyle böyle beni kudurttu. İn dedim arabadan. Dolmuşla mı geliyorsun, otostopla mı kendin bilirsin. Hayır, alkollü diye ben kullanıyorum arabayı. Teşekkür etmek yerine yaptığına bak. O önce şaka yapıyorum zannetti. Ama yoo, gayet ciddiydim. Durdurdum arabayı, inmesini bekledim. İndi, sonra arabanın önünde durdu. Kendince orada şakalar yapıyordu, "Ez beni, sıkıyorsa ez beni! Ehehe ezemezsin kızım." Ben de kocamın sözünden asla çıkmayan, ataerkilliği damarlarına kadar işlemiş biri olarak, "Sen kaşındın!" diye hafifçe gaza bastım. Hafifçe ama. Tabii ki adamı ezme gibi bir niyetim yoktu. Sadece korkutacaktım. Ama bir yerde hata olmuş olacak ki kaldırıma çıkmışım. O sırada da hava yastığı açılmış. Hemen çıktım arabadan, ağzıma düşmüş dişlerimi avucuma alarak. Osi iyi mi diye... Ya ben nasıl böyle bir şey yaparım? Hiç mi beynim yok, ya adama bir şey olduysa, ya gerçekten ezdiysem? Ama ezmediğime eminim, ben daha lafımı bitirmeden kenara kaçmıştı. İşte millet bundan bahsediyordu. Ben zaten yarım akıllıyım, kendim gibi birini buldum. Kör topal yaşıyoruz. Kapıdan çıktığı gibi Osi'yi gördüm elinde sopa birilerini kovalıyor, arkasında da polisler. Hayda ne oluyor dedim, biri beni fark etti. Aldı yanına, ambulans falan bir şeyler saçmalıyor. Bense yine yine yine her zaman yaptığım gibi bir salaklık yaptım. Ve polise Osi'yi hiç tanımadığımı söyledim. Beni şikayet edecek diye korktum ve neden sopayla birilerini kovalıyor o kısmı anlamadım.

Bizi ayrı arabalarla hastaneye götürdüler, hala yalanıma da devam ediyorum. "Yoo tanımıyorum adamı, yooo ilk kez gördüm." O da arka arabada düğün videolarımızı gösteriyor-

muş. Abi biz evliyiz vallahi billahi evliyiz diye. Hastaneye indik, Osi'nin sesini duyuyorum arkadan. Ya yazık, o da beyin kanaması geçiriyorum, hafızamı kaybettim sanmış. "Pucca, gülüm benim ben. Ben Osi. Abi Allah aşkına baksın bana hemen hatırlayacak beni, Pucca bak bana benim, ben!" Bense hiç oralı değilim. Yanımda olan polise bir de, "Lütfen gitsin, tanımıyorum onu çok korkuyorum!" diyorum. Bu arada hastanede söylemediler ama gerçekten beynime aldığım darbeden dolayı böyle bir şey yapmış olabilirim. Hiç mantıklı değil bu yaptığım. Şunu yazarken bile utanıyorum.

Ağzıma, gözüme baktılar. Burnum kırık mı diye baktılar. Sonra alkol almış mıyım diye kan testi derken, bir cihaza girecektim. Doktor, "Hamile olduğunuzu biliyorsunuz değil mi?" dedi. Bu sahne sadece filmlerde olur sanıyordum. "Ne?" dedim. Kan değerlerinde çıkmış. Ne, hamile miyim? Hamile miyim ben? Odadan koşup, hastanenin dışına fırladım. Osi hala orada adamları içeri girmeye ikna etmeye çalışıyordu. Koşarak geldim, sarıldım.

"Osi hamileyimm! Çocuğumuz oluyor!"

Tabii polisler sevinsinler mi, bize acısınlar mı bilemediler. Sopayla neden çocukları kovaladığını da hala bilmiyorum. O güne dair çok konuşmak gelmiyor çünkü içimden. Adamı ezmeye çalışıp üstüne polislere onu tanımadığımı söyleme mevzusu tam kavgalık çünkü, hiç gerek yok. Geçmişi bir kalemde sildik attık!

Yazmadığın bir hikayede, uzun ya da kısa vadede, az biraz keşfediyorsun

Instagram'da sürekli hamile hesaplarına bakıyorum. Acaba nasıl bir anne olsam diye, aralarında seçim yapacağım. Başkası yapsa, "İnsanları nasıl genelliyorsun, bu ne biçim sığ bir düşünce!" diye cazgırlık yaparım. Ama sorun yok, bu hayatta en sevdiğim şey genelleme yapmak zaten. Kendi kendime carlayamayacağıma göre, seçelim bakalım hangi türe giriyormuşuz.

Bir grup var, hamileliklerini boy aynası önünde karınlarının nasıl büyüdüğünü sürekli gösteriyorlar. Bebelerine aşırı fazla ama gerçekten aşırı dozda pembe ve mavilerden oluşan çocuk odaları kuruyorlar. Ne bileyim, sanki iki ay sonra boyu kilosu değişmeyecekmiş gibi iki dolap kıyafet

alıp, hepsini tek tek gösteriyorlar. Akrabaları zaten hep onların evinde. Öff benim evime o kadar çok akraba gelse, valla bir gece ansızın yakar kaçarım evi. Ama bunlar inanılmaz mutlular. "Hamide ablam aş erdim diye bana zeytinyağlı yaprak sarması yaptı." Keşke sipariş verseymişsin, Hamide ablan dört gündür senin evinde kalıyor, ben rahatsız oldum oturduğum yerden.

Sözlendikleri tarih, nişan, düğün, bebenin ilk cenine düştüğü dakika ve beklenen doğum tarihini 'bio'larına mutlaka ekliyorlar. Hamilelik kilosu gibi dertleri yok, kilo almak onlar için sorun değil. Arada bir dert yanıyorlar ama olsun. Biraz pimpirikliler, doktor kontrolleri çok sık oluyor. Devamlı, doktorun tabelasının önünde, "Bakalım ballı çörekcik, hayatımın anlamı, ışığım, mutluluk kaynağım orada neler yapıyor?" Doktor kontrolünden çıktıktan sonra ise basın açıklaması yapar gibi: "Hepinize selamı var, çok sıkılmış ama annesini üzmemek için söylemiyormuş. Çok seviyormuş bizi, gülümseyerek poz verdi hayat ışığım, sevgi dolu aşk bebeğim benim." Ultrason fotoğrafını emoji koyup paylaşmalar, kocasıyla aynı sweatshirti giyip, göbeğine kalp yapmalar. Deniz kenarında tüllü elbiselerle güneş batarken uzaklara dalıp verilen pozlar... Dini, milli, uluslararası ne ritüel varsa hepsini tek tek uyguluyorlar. Hamileliğin ilk gününden son gününe kadar kına gecesi gibi geçiyor onlara...

Bu grup bana sadece kilo olarak çok yakın geliyor. Diğer türlü içimde o kadar çok vıcık vıcık sevgi olduğundan emin değilim. Bir de bu gruptan olman için kalabalık bir aileye sahip olman lazım. Çocuk hakkında tecrübeli bir ton in-

san... Off kafam şişer benim... Düşüncesi bile başımı ağrıttı. Doğurduktan sonra evime akrabaların gireceğini bile sanmıyorum. Özellikle de şu bebeğinizle iletişim kurma, onunla uzun uzun konuşma kısmını bir türlü yapamıyorum. Daha benimki mercimek kadar olduğu için olabilir. Elimi karnıma koyuyorum, ne konuşayım, "Napıyon?" diyorum, sonra, "Acıktın di mi?" Aklıma muhabbet edecek konu gelmiyor. Birbirimizi tanımıyoruz, yani bu dünyaya dair bir şey bilmiyor. Seçim yaklaştı falan diye anlatsam seçim ne, o kim, bu ne diye sormayacak mı? Onun bir enerji olduğunu düşünüyorum, sonsuz sevgi aktarımı, sadece duygularla iletişim derken sanki bana hep böyle diyor, "Sen benle taşşak mı geçiyorsun? N'apabilirim haa napabilirim burada? Bir avuç yerde göbeğime hortumu bağlamışlar malak malak dönüyorum! İç organların beni rahatsız ediyor artık. At şu böbreğin birini de hareket alanım olsun!" diyecek gibi. Kitapları sesli okuyorum ama onları da pek anladığını düşünmüyorum. Özellikle de telepati yoluyla bebeğin bana bir şeyler söylemesi, beni bırak bir de eşime dostuma haber yollaması bana bunlar çok uçuk geliyor. Daha doğmamış bebeğin ağzından konuşmak. Tamam biraz kıt akıllıyım ama bu kadar kontrol delisi değilim ya...

Diğer bir grup var; Sabah akşam spor salonundalar... Pilates hocalarını kocalarından daha çok görüyorlar. Sabah ekşi mayalı hamurlu chia tohumlu kızarmış ekmek üzeri avokadolu organik yumurtalı tost. Yanında mutlaka fil taşşağının içinde iki sene bekletilmiş, hücre yenileyici bir su. Evlerinden asla fotoğraf atmıyorlar, sürekli bir kafede, bir etkinlikte. Sabah akşam geziyorlar. Hatta kendini aşıp Avrupa turu yapan

bile var. Fotoğraflarda bir tane akraba yok, büyük ihtimalle hepsini engellemişler. Bu kızın kocası kim ya diye bakmaya çalışıyorsun, adamın fotoğrafı ya bir tane ya iki. Onda da kocası mı Almanya'dan gelen amcasının oğlu mu belli değil. İnanılmaz mutlular, hiç bulantı çekmemiş, hormon vurgunu yememiş gibi hayatımda ilk kez duyduğum meyve adlarından bahsediyorlar.

Off, Allah biliyor ya bunlardan biri olmayı ne çok isterdim! Ama ben yürüyüşe diye çıkıp yemek yemeye giderdim kesin. Pilateste sürekli, "Ay, başım döndü, hele bir dur şurada oturayım," diye diye tek hareket yapmıyorum. Gezip tozma kısmında ise, bir kere bir yudum içki içemiyorsun ne Avrupası ne turu. Bunların da organikten anladığı zaten kimsenin adını bile bilmediği bir meyveyi yemek. Avokadoyu ne yaptılar ne ettiler zaten soframıza yerleştirdiler. Onu da bir türlü sevemedim. Tadı yok ki neresini seveyim. Öyle bir pazarladılar ki sanki avokadoyu üç gün kinoa tohumunun içinde bekletip götüne soktun mu ölümsüz oluyorsun.

Hamilelik özgürlüğünüze engel olmasın kafasındalar ama mümkünse biraz olsun be! Yani dokuz ay sonra zaten bütün hayatın değişecek; kabul etsen de etmesen de bu böyle. Bu kadar zorlamanın alemi yok, tamam en fit-life-power ana sen olacaksın, farkındayım onlar koca kıçlarını yayarken sen azimle çalışıyorsun. Doğumdan sonra hepsi perişan olacak, kusmuk kokacak, sen öyle misin ya? Hem kariyeri hem bebeği hem sporu hem beslenmeni hem çakralarını hepsini aynı anda yürüteceksin. Bu senin savaşçı gezgin özgür ruhunda var. Bu maratonu çocuğun oldu diye bırakacak de-

ğilsin ya! Çocuk sana bir ödül. Çocuğunu en organiğinden altı yüz yılda bir meyve veren ağacın dibinde çıkan mantarla büyüteceksin, o varoş halkın cici bebesine kalmadın sen! İçinde şeker var onun, ilerde yavrun da senin gibi yirmi bir günlük şeker detoksuna girmesine izin veremezsin! Ya seni de çok iyi anlıyorum ama şöyle bir sorun var. Götümü kaldıramıyorum.

Acaba nasıl bir anne olacağım çok merak ediyorum. Bir kere asla bakıcı yok. Asla ama asla. Kendi çocuğumu başkasına emanet edecek kadar kafayı yemedim hâlâ. Babası, ben ve çocuğum hatta belki çocuklarımız çok güzel bir aile olacağız eminim. Geceleri Osi bakar bebeğe, gündüzleri ben. Her şey harika olacak ya, o kadar güzel şeyler hissediyorum ki anlatamam. Sonunda bir ailem var, beni seven güven duyduğum, telefonunun şifresini bildiğim bir kocam var. Hemen hamile kaldım, herkes erken diyor ama bence tam zamanı. Taşınıyoruz, Allah'ım sana çok teşekkür ederim.

Yitirmeli ne varsa, Başlamalı yeniden

Şu yaşıma kadar hâlâ bir nakliye firmasını bombalamadıysam bunun tek nedeni iyi yürekli bir kız oluşum. En son Etiler'den Göksu Evleri'ne taşınırken, nakliye firması bütün eşyalarımı bahçeye atıp kaçmıştı. Sonrasında da ne telefon ne bir şey, baya baya dolandırılmıştık. Bu kez aynı şeyler olmasın diye, adama on bin kez sordum. Abartmıyorum bak, adamla bir mesajlaşmışız, Osi'ye bu kadar mesaj atmamışımdır.

Geldiler, eşyaları almak için. Yanlarında bir tane çocuk var, çocuk yani on sekizin altında belli. Dedim, bunu çalıştıramazsınız. Yazık günah çocuk buzdolabını nasıl taşısın, zaten küçücük zayıfçık bir şey. Yok, bu çocuk çok güçlü, yok buna bir şey olmaz diye diretti ama izin vermedim doğal olarak çalışmasına. Harçlığını da verdim ama yuh artık, kıçımızı yırta-

lım, çocuk hakları, istismara hayır diye sonra geleyim el kadar bebeye üçlü koltuk taşıttır. Olmaz.

Nakliyenin başında olan adam ben böyle yapınca bir sinir oldu bana. Yanımdan her geçtiğinde mırmırmır küfür ediyor, eşyaları topladılar, tam çıkıyorlardı aklıma geldi. Aa benim tek taşım yok!

Osi'nin büyük ihtimalle bu zamana kadar verdiği en yüksek para olan tek taşım. Utanmasa zaten faturasıyla beraber parmağıma takacaktı. Hatta onu çerçeveletip, duvara asmayı bile düşündü. İlk günlerimizde, kimin yanına gitsek, "Göstersene yüzüğünü!" diyordu. Ben heyecandan salak salak espri yapıyor zannediyordum, meğer verdiği para adamın içine oturmuş. Ben de ne zaman parmağıma taksam, "Ulan şimdi kesmesinler parmağı," diye düşündüğüm için genelde takmıyordum. Zaten neden senelerce tek taş diye kıçımı yırttım onu da anlamadım. Bir düğünde taktım, bir de bakayım fotoğrafta nasıl duruyor diye çekmek için. Sürekli bir yerlere takılmasını geçtim, ben çantamı sürekli orada burada bırakan insanım. Bırak çantayı, Osi ile çıkıyoruz, mekândan çıkarken "Osi nerede?" diyorum. Sonuçta yüzüğü aldırdım mı aldırdım, kenarda dursun işte. Alyansı da takmıyorum zaten, ben takmayınca Osi de takmamaya başladı. Kendini enayi gibi hissediyormuş, evlilik kurumuna asla saygım yokmuş. Madem takmayacağım neden o alyansı almışım. Çünkü geri zekalı o alyansı ben almadım. Hayatımda gördüğüm en varoş alyansı aldın getirdin. Onu parmağıma takacağıma, yüzük parmağımı kopartıp atarım daha iyi.

Millet neden bu yüzük mevzusunda bu kadar tantana yapıyor anlamıyorum. Artık alyansımın iğrençliğinden mi nedir, şu

an en anlamsız şey gibi geliyor yüzük takmak. Ee zaten herkes biliyor evli olduğumuzu, yüzük takmışım takmamışım ne yazar? Sahipli olduğu belli olsun diye diyorsanız, kızlar farkındasınız değil mi? Artık sahipsiz erkek yok! Sevgilisi olmayan *fuckbuddysine* bağlanıyor zaten. Hoş, alyansımdan tiksindiğim için de böyle düşünüyor olabilirim. İncecik, belli belirsiz bir alyans istemiştim, bunun her tarafından taşlar fışkırıyor, kocaman bir de V harfi var. Baktıkça sinirlerim bozuluyor, bir ara kaybettim diye sevindim. Gitmiş sürpriz yapmak için aynısını almış. Eve gelirken iki ekmek, bir kap yoğurt al desem, uğraşmaz. Ama ben sevmedim ya o yüzüğü, mezarıma kadar getirir. Haa bu arada yalan yok, tek taşımı seviyorum ama bana fazla o da.

İşte tam evden çıkarlarken, tek taş aklıma geldi. Koyduğum çekmeceyi bantlamışlar. İner inmez ilk işim o çekmeye bakmak oldu tabii. Ve bingo, yüzük yok! Adam çocuğunu çalıştırmadım diye bana kızdı yüzüğümü çaldı. Pes diyorum, insanlık nereye gidiyor. Hamile bir kadının tek taşına bile göz dikmişler. Ah canım evladım ah, bak böyle bir dünyaya geliyorsun işte. Ama tek bir sorun var, adama nasıl "Abi yüzüğümü çalmışsın ver!" derim. O çalarken utanmıyor ama ben isterken utanıyorum. En iyisi Osi'ye söyleyeyim de erkek erkeğe halletsin. Nasıl halledecek bilmiyorum ama Osi'ye iş yaptıracağım zaman genelde bunu söylüyorum: "Market siparişini sen ver kuzum, erkek erkeğe halledin hadi, konuşturma bu saatte adamla beni", "Tamirciyi sen bekle, erkek erkeğe halledin işte, evde durmayayım ben,", "Kapıyı açsana altımda sütyen yok, adam memelerimi mi görsün ne yapsın anlamadım. Aç işte o lanet kapıyı!", "Benzin almadım arabaya, sen halledersin, ne alaka bilmiyorum ama erkek erkeğe halledin işte!".

Yerli yersiz ona yaptıracağım şeyin arkasına bunu koyunca ikna oluyor. Beyni hâlâ homo sapiens kıvamında kaldığı için, olayın ne olup ne olmadığı önemli değil, "Haa erkek erkeğe evet, Pucca'nın işi yok burada hunga munga," diyor ve otomatik olarak kabul ediyor. Yalnız, gidip ona da yüzüğü çekmecede bırakmıştım dersem, "Ben sana demiştim, kızım neden orada bırakıyorsun, herkes alır oradan, salak mısın sen?" diye iki saat kafamı ütüleyecek. Sonra, "Al işte, bir yüzüğe bakamadın, çocuğa nasıl bakacaksın"lar falan. Onun çenesini çekmektense, hırsızla yüzleşir, yüzüğümü geri alırım daha iyi.

Hemen yatak odasını kimler toparladı baktım. İki şüpheli var şu an. Kimsenin de günahını almak istemiyorum. Kesin emin olayım, sonra isterim yüzüğü. Aslında içimden bir ses hangisi olduğunu söylüyor ama o genelde hep hatalı çıkar. Onu ne zaman dinlesem, burnum boktan çıkmaz. Onu dinlediğim zaman çocuğun birini kaybettim, hayatımın aşkını buldum sanıp Ankara'da süründüm, ara bak, "O da seni düşünüyor, olmadı mesaj at, o hâlâ seni seviyor, yaz sen," dedi, inandım. Çocuk bir daha ararsam beni polise şikâyet edeceğini söyledi. Lise bittikten sonra, "Okuyacaksın da ne olacak kızım, çal şu kardeşinin sünnetlik altınlarını, sevgilinle hayatını yaşamaya Amerika'ya git!" Allah'a şükürler olsun, çocuk aldattı da oturdum oturduğum yerde. Bir defasında da sapığın biri beni takip ediyor zannedip yanlışlıkla kendi yüzüme biber gazı sıkmıştım. Üstelik takip eden biri bile yokmuş, İspanyol paça pantolon giymiştim, paçalarımdan geliyormuş o sesler. Şu an aklıma gelenler bunlar. O yüzden, iç sesimi dinlemesem iyi olacak... Ama olsun, ben yine de biraz dinleyeyim, alt tarafı göz hapsine alacağım ne var? İncelemeye baş-

ladım, yüzüğü cebine falan attıysa, panikle ikide bir kontrol eder nasıl olsa. Ama bir sorun var, adamın cebi yok! Nereye koydu yüzüğü, inşallah düşündüğüm yere değildir.

Bu arada da Osi ile didişiyoruz, ha bire beni oraya buraya oturtmaya çalışıyor. Ben de yani normalde kıçımı kaldırmam, taşınma günü geldiği gibi "Ben bakkaldan herkese fanta alayım!" der, ortadan kaybolurum. Taşınma biter o zaman ortaya çıkarım. Şimdi de adamların peşinden dolanıyorum. Neden dolandığımı anlamasınlar diye de onlara yardım etmiş numarası yapıyorum. Kaleyi içten fethetmek lazım. Belli ki çete işi bu... Planım, aralarında olan en zayıf halkayı bulup kendime çektikten sonra itiraf etmesini sağlamak. Ama çalışmaktan pek konuşamıyoruz, karınca gibiler pır pır dolanıyorlar. Yarım saatte bir yok kurabiye alın, vay kıymalı pide diye adamları bir araya toplayıp tek tek gözlerinin içine bakıyorum. Hırsızı bulamasam bile, adam günün sonunda, "Abla Allah razı senden, dünyada senin gibi iyi kalpli insanlar var. Bana iyiliği, dürüstlüğü öğrettin. Al abla bu yüzüğün, bundan sonra hırsızlığa tövbe ediyorum. Teşekkürler." Adamlar artık, "Şiştik abla yeter, yemeyelim daha fazla," diye isyan boyutuna geldiler.

Bu arada Osi yine stand-up şovuna başladı. Maalesef kocamın böyle kötü bir huyu var. Bir grup insan gördüğü an, topluyor hepsini etrafına komikli şakalı şeyler anlatmaya başlıyor. Başlarda anlatmaya başladığı an, kalbim pır pır ağzım açık dinliyordum. *Bir insan nasıl bu kadar güzel ve muntazam konuşabilir ya, her konuştuğu nasıl bu kadar komik olabilir, bir insanın dişleri nasıl bu denli muntazam olur. Keşke dişleri*

benim olsa. Gözlerini gördün mü peki, kahverengi ama böyle sanki kızıla çalıyor. O kızıllık içinde sakladığı öfkeyi belli ediyor sanki. Bu kadar çok gülen birinin vardır bir yarası. Ben o yaralarına bile aşığım... Dudağının kenarında duran o küçük gamze kadar emin ol, olur da senden önce ölürsem, beni o çukuruna gömsünler. derdim. Şu an ise "Bi' sus da motorun soğusun, kafa bu kafa!" diyesim var. Bunun aşkımın bitmesiyle falan alakası yok bu arada. Aynı şeyleri dinlemekten gına geldi sadece. Osi'ye sorsan, başta çok hoşlanıp sonra nefret ettiği ne huylarım vardır kim bilir. Bir de bu kalabalığı topladığı zaman en rahatsız bulduğum nokta, ortamın en garibanını buluyor, onun üstüne yüklen babam yüklen. Bütün gece çocuk ya ağlayana ya da bunu dövmeye kalkana kadar susmuyor. Yine aldı sazı, topladı adamları Tiyatro ile doğu turnesine gitmiş, onu anlatıyor. Ben de fırsat bu fırsat diye acaba kamyonda mı saklıyorlar, bunlar içerdeyken kamyonu mu arasam diye mantık dolu şeylerle hareket ettim.

Kamyonun oraya gittim, arka tarafta biri sigara içiyor. Ben de ön tarafa geçip yukarıdan şak şak şak iki dakikada bütün torpidoları ararım yüzüğü bulur işimi hallederim. Bu arada halimi görsen, zannedersin büyük bir soygun yapıyorum. Kamyonun ön tarafına doğru süzülmem yarım saat falan sürdü sanırım. Her adımda, arkaya yana sağa sola bakıyorum. Kalbim ağzımda atıyor. Altımda dizi çıkmış penye tayt, üstünde tişört çoraplarımın üzerine geçirdiğim plastik terlikle değilim, baştan aşağıya derilerle kaplanmış, 1.79 boyunda, 52 kilo ama sıfır yağ, yüzüm daha küçük, gözlerim badem göz ameliyatı olmuş, koyu smoky bir göz makyajı, göbeğim gergin, popom şeftali. Kendimi böyle görüyorum o sırada,

kamyonun yanında yürümüyorum, kedi kadın gibi tepelerinden atlayarak geçiyormuş gibi bir adrenalin yaşıyorum. Kamyonun kapısının yanına geçtim, adamlar kapıyı kilitlemiş. Ya da ben açamadım tam emin değilim. Ben tam basamakta dururken, sigara içen adam beni gördü. Panikle ne yapacağımı bilemedim, elim kapının kolundan kaydı, küçük bir mesafe ama yere düştüm. Gerçekten küçücük bir yerdi, ben yere düşünce adam korktu tabii hemen beni kaldırdı. Osi'yi falan çağırdı. Osi geldi, bana bir bağırdı herkesin ortasında. Sanki babammış beni yaramazlık yaparken yakalamış gibi. Önce sersemlikten algılayamadım, ardından baktım hâlâ bağırmaya devam ediyor, "Senin ne işin var orada, ben hayatımda senin kadar bencil bir insan görmedim. Alt tarafı oturacaksın, ilgi mi çekmeye çalışıyorsun ya, eğer öyle bir niyetin varsa, içinde çocuğum var benim, kendine ne yaparsan yap o çocuğa bir zarar gelmeyecek! O benim çocuğum, bunu unutma, benim çocuğum!" Bu ve buna benzer cümleler. O kadar çok konuştuğu için aklımda kalan kısmı bu. Tabii o bunları derken, ben de yanında kuzu gibi oturmadım. Ben de bağırdım, saçma sapan aklıma gelen ne varsa söyledim. Sen öyle san, o benim çocuğum asıl. Sen kimsin, bu hayatta ne vasfın varlar. İğrenç bir kavga, o da ben de birbirimize nasıl saydırıyoruz. Apartmana yeni taşınmışız, herkes bizi izliyor. Nakliyeciler artık, "Tamam yapmayın bakın ne güzel yuvanız var!" diye bizi sakinleştirmeye çalışıyor ama yok ne o susuyor ne ben. Kendimi her zaman yaptığım gibi tuvalete kilitledim. Oradan bağırmaya devam ediyorum, o kapıyı açmaya çalışıyor ve ben neden kavga ettiğimizi bile hatırlamıyorum. Hatırlamadığım için de, "Sen bana yattığın kızı kankam diye tanıttın, dibimi-

ze soktun hâlâ konuşuyor musun!" diyorum, o da geçmişte yaptığım şeyleri anlatıyor. Geçmiş dediğim de altı ay önce falan.

Daha rezil olamayız derken, komşular toplandı. Yapmayın etmeyin diye herkes bizi sakinleştirmeye çalışıyor. Ben tuvaletten çıkmıyorum oradan cevap veriyorum ona. Osi de insanlara beni şikâyet ediyor. Ve tabii bire bin katarak. "Ya bilmiyorsunuz siz, hamile haliyle maymun gibi dolanıyor oradan oraya zıplıyor. Doktor bu aylar dikkatli olun dedi, stres yok dedi, yaptığına bakın. Bir anne böyle mi davranır, ya oradan düştüğü zaman bir şey gelseydi başına, ya çocuk düşseydi. Hiç düşünmüyor çocuğunu varsa yoksa kendisi!".

İnanamıyorum, şok içindeyim. Ne yaptım ben, alt tarafı kamyonun basamağından yere düştüm. Düştüm, bilerek isteyerek değil ki düştüm. Keşke düştüğümle kalsaydım, doktor stres yok dedi, şu an hüngür hüngür ağlıyorum, yeni taşındığımız apartman başımıza toplandı, kocam dediğim beyinsiz hiç tanımadığım insanlara beni kötülüyor... Ve susmuyor, asla susmuyor.

Ben tuvaletten çıkmadım. Taşınma işi bitti, adamlara parasını verdi Osi, o sırada siniri de geçti. Benim tek taş gitti bu arada. Tuvaletin kapısını açmam için özür diledi, biraz yalvarttım. Aslında uzatırdım ama yoruldum artık. Yeni evimize, yeni yuvamıza böylece girmiş olduk. Umarım bu ev bize şans getirir diyerek uyudum...

Sabah kalktığım zaman, külotum kan içindeydi.

Bir yerlerde bir çocuk doğdu; Sancısını içimde duyuyorum

Tam tamına beş gün geçti... Külodumda kanı görünce hemen karşı caddedeki laboratuvara koştuk. Kan tahlilim yapıldı, normalde daha yüksek olması gerekliydi, düşükmüş. Doktorunuza gidin dediler haklı olarak, çocuk düşerken değerler düşüyormuş.

Peki tahmin et sence ne oldu, yüzüğü buldum. Diğer komodinin çekmecesine koymuşum. Adamların günahını aldım, neler düşündüm adamlar hakkında. Herkes dedi ya herkes, üç ay geçmeden kimseye söyleme hamile olduğunu diye salak gibi söyledim. Gittim ona oda aldım ya. Gittim oda yaptırdım, bu evde yaşayamaz karanlık dedim, ev buldum. Osi haklı, ben yapamadım, bana emanet verilen canı daha karnımda bile tutamadım. Bencil, sorumsuz geri zekalının tekiyim. Eski evden ayrılırken, bir sokak köpeğine bakıyorduk,

kar yağdığı zaman onu içeri alırdık. Giderken keşke onu da alsak diye düşünüyordum, tamam sokakta yaşıyor ama kışın ne yapacak, üstelik adını da Osi koymuştuk. Hava soğuyunca ne yapar diye içime dert olmuştu. Ben onu bile arkamda bıraktım, Allah bana neden çocuk versin. Gariban insanları bir yüzük uğruna suçlayacaktım az kalsın.

* * *

Doktora gidip, düşükten içimde kalan bir şey varsa temizletmem lazım ama ayağa kalkamıyorum. Sürekli erteliyorum. Tam tamına kırk iki saat uyumuşum. Yanımda bir şişe su vardı onu bitirmişim, üç defa da tuvalete gitmişim. Bir de işin aslı, saçma sapan nedense içimde parça varsa biraz daha kalsın diyorum. Ben kötü biri değilim aslında yemin ederim değilim diye onu ikna etmek istiyorum. Neden beni istemedi diye sormak istiyorum. İki gün içinde odasını bile yaptım. Neredeyse iki valiz kıyafetini aldım. Taşındım. Neden istemedi beni diye sürekli ağlıyorum. Bu ağlamalar sağlıklı değil biliyorum ama tutamıyorum kendimi. Osi'nin yanında ağlayamıyorum, ne zaman bu konuyla ilgili üzülmeye başlasam, "Senin yüzünden" diyecekmiş gibi geliyor. O kavga dışında demedi ama biliyorum işte öyle düşünüyor. Bu arada korkunç bir regl ağrım var. Herhalde ilk reglimi olacağım derken, belimden bir baskı, yumurtalıklarım sanki birinin elinde. Diğer taraftan da sabah çay içmiştim onu kusuyorum. İki yudum içtim ama yarım kilo kırmızı su kustum. Sanırım ama bu regl değil. Gazım var, alttan bir çıkartsam o kadar rahatlayacağım.

O an Osi geldi, ben yerde debelenirken. Karnımı ovdu, gaz çıksın diye. Sonra "Ambulans çağıracağım bembeyaz ol-

muşsun," dedi. Arama gerek yok, alt tarafı gaz dedikçe yok. Bu arada bu kısımları hayal meyal hatırlıyorum. O kadar çok acı çekiyordum ki gözümü açıyorum, Osi'nin suratı, kapatıyorum, bir daha açıyorum tanımadığım iki kişi tepemde. "Gaz sancısı ama hastaneye gitmeli," diyorlar. O sancının arasında bile kadına, "Allah Muhammed din kitap inandığın ne varsa beni götürmeyin, sadece osurmam lazım!" diyorum. Kadın da yazık gelmiş karnımı ovuyor, ne yapsak diye. Osi kenarda, "Hastanenin ortasında cayır cayır osurtacak değiller herhalde, sana bir oda verirler," diye beni ikna etmeye çalışıyor ama bu evden ancak ölüm çıkar, osurunca geçer beni rahat bırakın diyorum. Beni sedyeye koyuyorlar, ben o halde inmeye çalışıyorum. Kadının elini tutmuşum, "Bırakın beni götürmeyin," diye ağlıyorum. Ulan ne tantana yapmışım, alt tarafı hastaneye götürecekler. Sanki benden sabun yapmaya yapacaklar gibi acı bir dram... Allahtan bir kişi bile beni ciddiye almadı da yola koyulduk.

Ambulansta mıyım, Marmara depremi tekrar mı ediyor anlamadım. Milletin ölmeyeceği varsa da bu ambulansta ölür yemin ederim. Asfalttaki bütün taşları hissediyorum. Dangır dangır sağa sola savrulmaktan iç organlarım yer değiştirdi artık. Bu arada aklınızda olsun, 112'yi aradığınız zaman ambulans sizi sadece en yakın devlet hastanesine götürüyor. Beni de Şişli Etfal'e götürdüler. Acilde gaz sancısı için beklemeye başladım. Zodi ve Gizo da geldi. Onları bir görüyorum, ardından koşturuyorlar birilerini getirmek için. Bir bayılıyorum, ayılıyorum. Bu arada artık bedenimle olan acı eşiğimi de kaybettim. Bedenim bana ait değil sanki. Acı çekiyorum ama düşüncelerim acı üzerine değil. Bunu nasıl

anlatabileceğimi inan bilmiyorum. Elimi kolumu kıpırdatamıyorum, sancılar yüzünden kıvrılıyorum, gözümü açıyorum, kapatıyorum ama bir taraftan da o bedene dair bir acım yok. İki saat kadar acilde bekledikten sonra beni apar topar yukarı aldılar. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken gözümü açtığımda, yerde yatıyorum. Önümde altı, yedi tane adam vajinama bakıyor. Ama hepimiz yerdeyiz. Baya yerdeyiz, tepede insanlar beni izliyor görüyorum. Sonra gözümü bir açıyorum, bir sürü insan beni kucaklamış bir yere taşıyor. Gözümü tekrar açıyorum, buz gibi odadayım. İki yaşlı kadın odadan çıkıyor, arkalarından bağırıyorum ama yok bakmıyorlar bile. Tek başıma buradayım.

Lan öldüm mü acaba? Hay sıçayım böyle işe, osuramadı diye ölür mü insan. Osi Instagram'a fotoğraf atmıştır şimdi, "Canım karım, biliyorum cennette bol bol gaz çıkarıyorsun. Bu dünyada yapamadığın kadar, hak ettin, çıkar gitsin... Sensiz bu dünya sıkıcı diye hemen kendime sevgili yaptım. Aklın bende kalmasın, senden daha güzel, daha zeki en önemlisi daha sağlıklı! Üstelik doğurgan; yumurtalıkları temiz ve senin gibi kamyonlardan düşmüyor. Biz çok mutluyuz, inşallah sen de mutlusundur. Her bitiş yeni bir başlangıç demek, iyi ki ölmüşsün benim dünyalar güzeli eşim."

Büyük ihtimalle morgdayım şu an. Vay be ölüm böyle bir şeymiş meğer. Valla hiç gözümün önünden hayat hikayem falan geçmiyor şu an. Doktorlar ağdasız olduğumu görünce iğrendiler mi acaba diye kara kara düşünüyorum. Ölünün arkasından konuşulmaz ama beni hastanelere broşür olarak basabilirler. Hastaneye gelirken neler yapmalısınız, oranızı

buranızı alın, doktorlar da insan, sizin kıllarınızla uğraşmak zorunda değil diye!

Ama hâlâ acı hissetmem normal mi acaba? O acılar geçince inşallah Ruhsar gibi uçarım, Osi'nin yanına gelir onun hayatının içine sıçarım. Kefene ne zaman koyacaklar acaba? Osi şimdi millete hava atmak için kefene bir ton para vermiştir. Etiketini atmadan beni gömdürür. Keşke telefonum olsaydı, kefen fiyatlarına bakardım. İnanılmaz merak ettim şu an. Aa ya olamaz ama, abi öldükten sonra internete nasıl gireceğim ben? 2 dakikadır ölüyüm ama ölüm çok sıkıcı olmaya başladı. Cennete mi gideceğim, cehenneme mi acaba? İnşallah herkesin cenneti kendinedir tezi doğrudur. Şahsen, ben bana anlatılan cennet ile ilgili baya sorularım var. Bahsedilen cennet erkekler için çünkü, doğrudur yanlıştır bilemem ama adamlara bakire huri, şarap akan nehirler falan filan. Ee kadınlar, onlar zaten iffet düşkünü oldukları için cennette de öyle devam edecekler. Hayır bir de bunlar dünyada günah ama cennete gidince ödül. Amsterdam'a tatile gitmek gibi sanırım bilemedim. Hoş, ben kesin cehenneme giderim gibi duruyor. Öleli ne kadar olmuş, hemen cennette anarşi çıkarma yoluna girdim. Bir otur, kabullen artık, yok ille o öyle olmamalı, onlar yanlış ben doğru, en doğru! Al doğruya bak, ilk sen öldün salak Pucca...

Tam ben öldüğüme kendi kendimi inandırırken, 30 milyon kat güçlü hıçkırık gibi, kolum atmaya başladı. Bağırıyorum ama odada kimse yok. Herhalde ruhum çıkacak diyorum bir taraftan. Ama çığlık atmamı durduramıyorum. Lan sona geldik, hadi tünelin sonunda olan ışığı görmek üzereyim

nerede derken, ışık değil ama bir hemşire göründü, koşarak geldi. Arkaya bağırmaya başladı, "Şoka giriyor, şoka!" diye. Ne yedin en son ne zaman yedin ne içtin sadece bu soruları duyuyorum Babamı görmek istiyorum, bana ne oluyor. Hani ölmüştüm, herkes yine tepeme toplandı. Sadece ne zaman yemek yedin diye soruyorlar. Kolum o kadar hızlı öne arkaya gidiyor ki çeneme çarpıyor o derece. Sadece sesler duyuyorum, şok, şoka girdi, şok, şok...

Ne para ne pul
Ne iktidar ne de güç
Bu değil gerçek

Bu kez gözümü açtım, beyazlı bir adam ve arkasında baya kalabalık bir grup. Azrail beni karşılamaya geldi diye düşünürken, beynim yerine gelmeye başladı. Kolum, bacağım, ayaklarım her tarafımda damar yolları açılmış, yatağın kenarı kanlarla dolu. Ağrı kesicilerden sanırım bu kez acı hissetmiyorum, sadece halsizim. Çok halsizim ama hemşireler bir taraftan bana daha ne kadar damar yolu açabileceklerini konuşurken bana olayı anlatıyorlar.

Meğer ben düşük falan yapmamışım. Baya dış gebelik geçiriyormuşum. Bizim mercimek, tüpün birine yapışmış, orada kendi cumhuriyetini kurmaya karar vermiş. Ardından da yerini beğenmemiş, orayı patlatmış. Ben öldüğümü düşünür-

ken iç kanama geçiriyormuşum. O kadar çok kan kaybetmişim ki on dokuz ünite kan yemişim. Osi hastaneyi birbirine katmış bana kan bulabilmek için. Bu arada bu kez hissetmişim gerçekten ölebilirmişim. Çünkü baya geç kalmışım. Ah ya salak ben, doktorun gel bakalım dediği zaman gitseydim bunca şey olmayacaktı. Bir tüpümü almak zorunda kalmışlar. Artık tek tüple yaşamam lazım.

Ayıldığım gibi zaten doktordan fırça yedim. Cahil misin kızım diye. Bunu okumamış kadınlar yapmaz, doktor kontrolünü geciktirmek nedir bla bla bla. Eeee sal beni bir doktor, daha yeni ölümden dönmüşüm, gözümü açtığım gibi suçlamalar. Bir dur, ruhum yerine tam otursun.

Bu arada Allah kimseyi devlet hastanesine düşürmesin. Ya hastanelerin hepsi özel hastane gibi ama onların parasız versiyonu gibi olmalı. Benim bir bildiğim varmış, hastaneye doktora ölmeye ramak kala gitmiyormuşum. İki kez kontrole şu hastaneye gel, çıkışta artık bulaşıcı hastalık adına ne varsa kaparsın.

Kadın doğum kısmındayım, tek Türk benim. Herkes Suriyeli, maşallah yalnız amma çok doğuruyorlar, kapının önünden sürekli bir bebek geçiyor. İki kişilik odadayım ama yanımda kimse kalmıyor. Annem geldi ziyarete, Zodi benimle kalıyor. Osi'nin odaya çıkması yasak, kadın katı olduğu için. Ama kaçak bir şekilde yukarı kaçıyor. Odaya gelen biri olduğu zaman ise yatağın arkasına saklanıyor. Adamla gizli saklı görüşüyorum resmen.

Bu arada tuvaletten bahsetmek bile istemiyorum. Tuvalet değil, nükleer atık santrali sanki. Lazımlıkları yıkamadan ke-

nara atıyorlar, milletin çişi damlıyor yere. Her sabah doktorla beraber bir grup tıp öğrencisi kapı kapı dolaşıyor. Yalnız artık evli olduğum için mi karşıma çıkıyor anlamadım da bu öğrencilerin hepsi yakışıklı. Her sabah onlara günaydın derken aynı şeyi düşünüyorum, "Ne güzel çocuklarsınız, gidin manken oyuncu falan olsanıza, ne işiniz var burada?" diye. Çok yakışıklı ve güzel insanlar bence boşuna zekâ gerektiren mesleklerle uğraşmasınlar. Milletin hakkını yiyorlar. Şahsen ben güzel olsaydım okuma yazma bile öğrenmezdim. Allah o yüzden beni güzel yapmamış sanırım. Vardır bir hikmeti, sorgulamamayı öğrendim artık.

Hastanede kaldığım günleri yarım yamalak hatırlıyorum açıkçası. Ağrı kesiciler sayesinde gözümü açamadım bile. Bir de çok mutsuzdum. Her gelen en iyisi oldu dedikçe daha da gömdüm içime. Kimseye de anlatamadım, konuşamadım. Zaten anlamayacaklardı, onlar da Osi gibi beni suçluyor çünkü. Haklılar belki, baksana. Artık çocuk sahibi olma gibi bir fikrim yok. Asla asla asla! Keşke diğer tüpümü de alsalardı, hiç riske girmezdim bu sayede. Hem benim Pukim var zaten. Çocuk defterini sonsuza kadar kapatıyorum artık. Bir daha açılmamak üzere...

Sanki vazgeçilmiş bu hissediş neden

İzmir'de otobüste oturuyorum, Anadolu caddesinin üstünden gidiyoruz. Aa deniz iyice yok olmuş görünmüyor buradan derken, yanıma bir adam oturuyor. Elini bacağımın üstüne atıyor, hayda taciz, diye çığlık atacakken, boğazımı sıkmaya başlıyor. Bağırmaya çalışıyorum, bir taraftan da nefes almaya çalışıyorum. Adam kafasını iyice sokmuş burnuma, "Senin yüzünden, senin yüzünden!" diye bana bağırıyor. Nefes nefese uyandım... Şu olaya bak, rüyamda ne zaman İzmir'i görsem hep otobüsteyim. Bilinçaltım, İzmir'i fakir diye kodluyor demek ki. O kadar korktum ki, bir süre uyumasam iyi olacak.

Hastaneden çıktığımdan bu yana bugün baktım, 4 ay olmuş. Bu dört ay nasıl geçti dersen, yatarak cevabını veririm. Çünkü asla yerimden kalkmadım. Evden dışarı neredeyse

hiç çıkmadım. Arkadaşlarımla görüşmedim, telefonları açmadım. İlaç bulamazsam bir şişe şarabı üç dakika içinde bitirip uyumaya çalıştım. Evde salkım hanımın taneleri gibi geziyorum. Uyandığım gibi acı çekiyorum sanki, iç sesim beni delirtecek. Uyumadığım her an kafamın içinde bir ses, "Senin yüzünden!" diyor sürekli. Onu susturamıyorum, her şeye ağlıyorum, iyi yanı yemek yiyemiyorum. Eski evde mahallede bir köpeğe bakıyorduk, kar yağdığı zaman eve alıyorduk anlatmıştım ya, adını da Osi koymuştuk hani... Günlerdir o kafamın içindeydi, onu orada bıraktık diye Allah bana ceza verdi diye evde deli deli dolanıyordum. Osi de – köpek olmayan, kocam olan Osi – gidip köpeği alıp getirmiş ben üzülmeyeyim diye. O kadar çok uyumuşum ki köpeğin geldiğini üç gün sonra fark ettim. Ruh gibi dolaşıyorum evde, Osi ne halde ne durumda hatta nerede hiç bakmıyorum bile. Geçen gün arkadaşının doğum gününde, beni kandırmaya çalışıyor, "Sana sormuştum!" diye. O kadar halsizim ki kavga bile etmek istemiyorum. Hatta ben uyurken ülkeye darbe yapmaya çalışmışlar, onu bile hayal meyal hatırlıyorum. Millet bakkala gidip makarna ekmek alırken biz kasa kasa şarap almıştık. Bu dört ay bende kopuk kopuk. Depresyon desen değil, başka bir şey bu.

Yeter be, ben bu kadar üzülmeye alışık değilim. Normalde, iki gün sonra kendime başka üzülecek şey bulmam lazımdı. Şu an ise bir konuya saplandım kaldım, kendimi suçlamaktan aklıma saçma sapan şeyler geliyor. Artık kendime gelmem lazım, toparlanmam, biraz dışarı çıkmam, nefes almam lazım. Yazık, Osi de uğraşıyor, ne zaman uyansam dibimde, "İyi misin, iyi ol hadi, kalk hadi," diye. Amma abarttım ya,

boş beşikte Fatma Girik bile kartal bebesini alınca bu kadar uzatmamıştır.

Tamam, denedik, olmadı. Sanki ilk dış gebelik geçiren benim. Kendime şaşırıyorum, bunu bu kadar neden abarttım diye. Ama kendimi toparlayamıyorum ki, ayılamıyorum sanki bir türlü. Sadece ruhsal olarak acı çekmiyorum, bu his çok tanıdık biliyorum ama bedenen de acı çekiyorum. Ameliyat olduğum için midir nedir, sürekli kusma halindeyim. Ağzıma bir lokma bir şey atar atmaz gerisingeri çıkartıyorum. Alkol alıyorsam mesela, içmeye başladığım an kustuğumu bir Allah'ın kulu görmemiştir. Para boşuna gidecek, içtiklerim mundar olacak diye gecenin sonuna kadar onu orada bekletirim. Ama şimdi hiçbir şey durmuyor, bir yudum içsem, iki saat tuvalette kalıyorum.

Bir de Osi, ya çok ayıp biliyorum yani yavrum o da bu aralar gerçekten çok uğraşıyor da uğraşması gözüme çok batıyor. Her dediği, her lafı, bıyıklarının ağzına değmesi, sürekli saçıyla oynaması, aynanın karşısında üç saat kendisiyle konuşması, evden çıkarken alacağı nefesi bile bana sorması, çorapları, üç dakikada bir değiştirdiği tişörtleri, futbol maçları, küpeleri, parmakları her şeyi ama her şeyi gözüme batıyor. Sanki sevgilim değil de düşmanım gibi... Uyandığım an onu görüyorsam, "Bu ne arıyor ya burada!" diyorum. Bir de yani bu nasıl söylenir, bu aralar pastırma mı küflenmiş insan eti mi artık ne yiyorsa leş gibi kokuyor. Eskiden hiç kokmazdı ama şu an 8 km ileriden o kokuyu alırmışım gibi hissediyorum. Ben uyurken bana su getiriyor mesela, çığlık atmak istiyorum, "Sana mı kaldı bana su getirmek, sanaaa

mıııııı!!! diye. Sonra böyle düşündüğüm için kendime kızıyorum. Onunla da ilişkimi düzeltmem lazım, kör topal zorla birini bulup evlendik, elden kaçıracağız bu gidişle. Geçenlerde biri söylemişti bana bunu. "Çocuğu karnında tutamadın, kocayı da evde tutamayacaksın şu haline bak, kendine gel!" diye. Kendince espri yapıp beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama bilmiyor ki bu cümlesinden sonra iki gün intihar etmeyi planladım ben...

Osi dayanamadı sanırım artık, aldı beni karşısına uzun uzun konuştu. Konuşmanın alt metni, evliliğimizin çöküyor oluşu. Benim bu halimden inanılmaz sıkıldığı. Kendimi toparlamazsam bu gidişin iyi olmadığı. En azından gerçek bir psikoloğa gidip uzun bir tedavi sürecinden geçmem gerektiği. Haklı ama ne diyebilirim? Dört... dört aydır uyuyan güzel gibiyim. Onun güzel olmayanından ama. En son ne zaman beraber yemek yedik haberim bile yok. Aslında ona da bir zararım yok, odamdan çıkmadan ölmeyi bekliyorum sadece. İsterse gidebilir, ben onu zorla tutmuyorum. Beni terk ederse kızamam bile, belki de hakkıdır. Zaten artık çocuk yapmayacağım, o sorumluluğu alamam ben, birine daha zarar vermeyi kaldırmam artık. Çocuk olmadığına göre evli kalmamızın da bir anlamı yok. Şu an evli değil, sevgili olsaydık zaten çoktan birbirimizi telefonun hesap makinesinden bile engelleyip, bir yerde karşılaşırsak göz göze gelmeye çalışırdık. Özellikle o taşınma sırasında olan kavgadan sonra. Her kelimesi kafamın içinde çınlıyor çünkü.

Hem zaten daha birbirimizi yeni tanımaya başladık. Eminim ikimiz de atlatırız bunu. O kesin atlatır zaten, bak-

sana iki bunalıma girdik "Ama bu böyle olmaz!" diye dertlenmeye başladı bile. Ayrıca benim içinde daha yaşamam gereken çok şey var, gitmediğim ülkeler, okumadığım kitaplar... Daha içmediğim şaraplar, sarhoş olmadığım deniz kıyıları var. Keşfedilmeyi bekleyen, benliğime biraz daha şey katıp beni büyütecek bir dünya var dışarıda. Ve ben bu hakkımı evde ağlayarak kullanıyorum. Gerçekten yazık bana! Silkelenmem lazım.

Lazım ama ne zaman ayağa kalkacak olsam, kendimi yerde buluyorum. Açlıktan ve sürekli kusmaktan tansiyonum diplerde tabii. Bir de o kadar çok uyumaya bacaklarım işlevini unuttu bence. Bir taraftan da bu kadar kötü olunca, haydaaa dedim. Yine mi dış gebelik. Ama imkânsız, zaten daha ne kadar oldu ameliyat olalı? Üstelik daha 2 hafta önce regl oldum. Tamam depresyondayım ama yani iş çekirdekte reçel yapmaya gelince, yapmadık diyemem yaptık ama üstüne hem hap hem de prezervatifle korundum. Ama gerçekten kötü hissediyorum kendimi. O gün gibi kasıklarım ağrımıyor, yaşlı gibi her tarafım ağrıyor sadece.

Sanki ölümden dönen ben değilmişim gibi hastalığımın ne olduğunu tabii internete soracaktım. Ve korktuğum cevabı karşıma çıkan ilk sayfada gördüm. Maalesef kardeşlerim, beynimde tümör var. Yorumlardan anladığım kadarıyla da epey büyümüş. Hatta son safhadayım. Son durak filmi gibi işte, o gün aslında ölmem lazımdı, hastaneye yetiştiğim için ölmedim. Eee, sıra kaynamasın diye de Azrail geç olmadan geldi tabi. Ne yapsın, o da Allah'ın meleği neticede işini yapıyor. Ya olacak iş mi yalnız tam eğlenmeye karar verdik, kadere bak.

Osi ben öldükten sonra eninde sonunda evlenecek. Dur bari vasiyet yazayım da çocuğu olursa benim adımı koysun. Bir de mezarıma arada sırada gelsin malak gibi orada beni yalnız bırakmasın.

Şimdi bunu Osi'ye nasıl anlatsam acaba? Beynimde tümör var desem, nereden anladın diye soracak. Önce internetten hastalık mı bakılır, sen mal mısın diyecek. Sonra "Anaaaaa benim de aynısından var, vallahi geçen gün ben de kusmuştum hatırla, hatırla benim de tümörüm var kesin, gördün mü?" diye rol çalacak. Osi'de hastalık kıskançlığı var çünkü, biri hastaysa o da kesinlikle hasta olmalı. Hatta ondan daha hasta olmalı, baktı olmuyor o sırada ölmeli. En en en hasta o! Hatta bakma o 'böyle devam edersen evlilik finito' konuşmasını da ondan yaptı. Baktı, hasta numarası yapamayınca 'Görürsün sen!' moduna girdi.

Vasiyetimi yazmak istiyorum ama kafamı kaldıramıyorum yerinden. Bu yatakta ne güzel mışıl mışıl uyuyarak öleyim bari diyorum. Ölüm o kadar sıcak ve güzel geliyor ki. Keşke daha önce ölseymişim. Ama bir sorun var; ölmüyorum. Ne ayağa kalkabiliyorum ne de ölebiliyorum. Ben bunlarla cebelleşirken, Osi dayanamadı sanırım beni yine aldı, acile götürdü. Bilinç kaybı diye girişimi yapmışlar, artık son anlarım demek ki diye düşünürken, Osi çığlık atarak kan testlerimle yanıma geldi.

"Kızım yine hamilesin!" diye. Ne hamilesi, nasıl zaten kaç kez yaptık, onda da korunduk, daha yeni regl oldum ben, vallahi benden değil bu çocuk! diye düşünürken. İçimden de sevinme, sevinme, sakın sevinme diyorum. Bir öncekinde çok

sevinmiştim çünkü sonunu biliyorsun. Kadın doğuma çıktık, doktorun önünde beklemeye başladık. Osi sürekli, "İnşallah bir şey olmamıştır bebeğe ya, bunu kurtaralım bari," diyor. Gerçekten beyni mi yok, yoksa beni hiç mi sevmiyor anlamıyorum. Şu an bu söylenecek laf mı Allah aşkına! Burada bir silah bulup kafama dayasam kendimi vursam da mutlu olsa artık.

İçeri girdik, kiloma bakıldı, güzeeel yine elli sekiz kilo olmuşum. Altımı çıkarıp o çatal koltuğa yattım. Doktor geldi, önce güzel güzel konuşma ardından o aleti şak diye oraya soktu. Hayatta en anlamsız sahnelerden biri bence jinekoloğun orayı hıtıklaması. O sırada Osi'nin suratına bakıyorum, salak utanmış kafasını çeviriyor. Sağa sola götürdü aleti, hah dedi...

"Okula başlayacak bu çocuk!"

Nasıl dedim, "Kocaman olmuş baksanıza görüyor musunuz?" Hemşire, doktor ve Osi ekranda çocuğa bakıyorlar. Ben de bakmak istiyorum ama Osi önüme geçmiş, koca kafasıyla orayı kapatmış. Onu ayağımla itmeye çalışıyorum ama yok. Bir taraftan da hata olmalı diyorum, hamile olamam. Regl oldum yani imkânsız. Ki eğer hamileysem bile, son aylarda içtiğim içkinin, ilacın haddi hesabı yok. İlacın prospektüsünde hamilelerin kesinlikle ve kesinlikle kullanması yasak diyor. Aylardır yemek diye yediğim bir lokma yok. Allah'ım ben ne yaptım, yine kendi ellerimle mahvettim. Kesin içeride bir şey oldu ona, yine yine yine... Ağlamaya başladım herkes çocuk yüzünden ağladığımı sanıyor ben daha onu Osi'nin koca kafası yüzünden görmedim bile, ona zarar verdim diye ağlıyorum oysa. Hepsi nasıl mutlu, Osi özellikle. Nasıl derim şimdi,

"Haydi güldük eğlendik, şimdi ne yapıyoruz onu konuşalım," diye?

Doktor üç aylık deyince, kafamda hemen hangi gün çiftleştik diye arıyorum sonunda buldum. Kırk gün geçtikten sonra cinsel ilişkiye dikkatlice girebilirsiniz ama bir altı ay kadar hamile kalmak yasak diye de eklemişti, bir önce ameliyatımı yapan doktor. O kırkıncı gün işte. O günü hatırlıyorum, son dakikalar kala, "10, 9, 8, 7..." diye yeni yıla girer gibi girmiştik. Yani bana da bravo, aylarca evde kendini ye bitir, depresyondan canın çıkacak duruma gelsin ama iş şey yapmaya gelince; oranın maşallahı var, hâlâ ilk gün gibi. Bir o etkilenmemiş! Ya off ama! Prezervatif de vardı, ilaca da başlamıştım. Regl de oldum, bu da o gördüğüm kabuslardan biri mi acaba diye de düşünüyorum.

Doktora tek tek içtiğim ilaçları, en son ne zaman alkol aldığımı anlattım. O da artık içimi rahatlatmak için mi bilmiyorum ama "İlk aylar bebeğin tutunması biraz daha zor oluyor. İlaç, ağır spor bundan yasak. Ama bak sen o aşamayı atlamışsın ne güzel. Hem emin ol, ne kadar geç öğrenirsen hamileliğini o kadar rahat geçer, üçte biri bitmiş bile." Lan bilseydim, 9 ay sonra gelirdim, "Aaa yanlışlıkla evde doğurmuşum ben!" diye. Doktor çocuğu gösterdiğinden beri, ilaçları, ayı gibi içtiğim içkileri düşünüyorum. Hamilelik forumlarında millet mayonez yedikten sonra bile orada ağlıyor, "Ben bunu çocuğuma nasıl yapabilirim, midemi yıkatsam olur mu? Hemen cevap verin lütfen çok kötüyüm, mayonez yedim, Allah aşkına kimse yok mu, çocuğuma bir şey olabilir yalvarıyorum cevap versin biri!" Bir de bana bak! Ama benim suçum değil, ben ne bileyim ya!

Sonra bir anda kafamda geçen kendime bile sormaya korktuğum soruyu sordum: "Ya onu sevmezsem" Bir anda çıktı, gerçekten bunu mu düşünüyordum bilmiyorum bile. Soru ağzımdan çıkarken bile pişman oldum, böyle bir soru sorulur mu sen mal mısın? Doktor da "Nasılsa seveceksin, o sensin, senin DNA'nı taşıyor. Hatta keşke daha önceden doğursaydım diyeceksin," dedi. "Peki, o beni sevmezse?" diye sorunca, Osi hemen "Onun dağlar gibi babası var, seni sevmezse sevmesin beni sever, ben varım ben ben ben!" diye bir coştu. Hatta ilkinden daha sevinçliydi. Bu anlamadığım bir şekilde çok gücüme gitti.

Çok korkuyorum, ya bu da istemezse beni, kendine layık görmezse, ya yine başaramazsam... Hepsinden öte ya annem gibi olursam, kaçarsam. İliklerime kadar korkuyorum. Öncekinde olan o heves yok, o heves miydi onu bile bilmiyorum. Şu an ne hissettiğimden eminim ama işte şimdi sıçtım!

Deeeerken...
2. Trimester (3 ay- 6 ay)

Bebeğinizle ilgili endişeleriniz sona ermiş olmalı. Bulantılarınız geçti değil mi? Harika günlerinizin keyfini çıkarın. Bebeğiniz bu süreçte bir karnabahar kadar olacak. Artık yavaş yavaş ağırlığını hissedeceksiniz. Bu süper bir haber! Kulakları da artık gelişiyor, ona şarkı söylemeye hazır mısınız? Bebeğinize bu dönem bol bol klasik müzik dinletin. Ayrıca size müthiş bir haberimiz daha var, bebeğinizin cinsiyetini öğreneceksiniz. Ahh unutmadan, 2. trimesterın en kötü özelliği, kabızlık. Bol yeşillik ve lifli gıdalara yönelelim. Ayrıca ne yapıyoruz, iki kişilik yemiyoruz! Bu dönemde libidonuzda birtakım kımıldamalar olacaktır. Hiç endişe etmeyin, bazı pozisyonları rahat rahat yapabilirsiniz. Hamileliğin en güzel zamanlarına hoş geldiniz!

"Haklıydı" diyorum soranlara

Oha gerçekten millet haklı çıktı! Şok içindeyim. Bir sabah uyanacaksın ve aa kusmuyorsun, güneş açmış gibi olacak diyorlardı. Yemin ederim aynen öyle oldu, bu sabah bir kalktım, hayatımda bir şey eksik ama güzel bir şey. Allah'ım o neydi ya öyle, yemek yemeyi özlemişim resmen. Çok tatlı bir enerji geldi bana, uykulu hallerim bitti. Baş dönmelerim de geçti. Zaten o dönmeler açlıktandı bence. Benim narin bedenim dayanamadı tabii çubuk krakerle beslenmeyle, otuz senedir doymamış yağlarla besledim ben onu. Hamileliğimin başında kilo verince bir an Ebru Şallı gibi aspirin doğuracağıma inandım. Hatta kilo alanlarla ilgili bazı nahoş cümleler kullandım. İşte insan kendini düşünmüyorsa bebeğini düşünmeli, yok insan o kadar kilo alarak bunu kendine yapmamalı, biraz saygı falan filan cahil cahil saçmalıyordum işte. Şimdi tek düşündüğüm, insanlar bence sadece ama sadece sınırsız yemek için bile hamile kalmalı!

İştahım evren kadar geniş şu an. Her şeyi ama her şeyi yi-

yebilirmişim gibi geliyor. Yine de tabii akıllı bir kadın olduğum için duracağım yeri elbet biliyorum. Büyük ihtimalle yedi kiloyla bu hamilelik biter. İstediğim zaman durabilirim. Şu an sadece durmak istemiyorum. O kadar kusmuktan sonra bu da ödülüm olsun bence. İki gün ya da bir hafta olmadı üç ay falan dolu dolu yerim, sonra zaten sebze meyve dayarım işte. Aslında bu süreçte yararlı şeyler yemek için elimden geleni yapıyorum ama evladımın canı sebze meyve değil, baya baya hamburger, yağlı dürümler, çiğ köfteler istiyor. Hem zaten vitamin ilaçlarımı alıyorum, demir memir ne varsa. Süper kahraman doğuracak değilim. Normal, avuç kadar bebe, bence ikimize de kâfi bu kadar vitamin diyorum. Ee hamburgerin içinde marul var, o da yararlı bakınca? Yeşillik yeşilliktir. Bir de canım istiyorsa vücudumun ihtiyacı var demektir. Ya bir de kimse kusura bakmasın ama daha düne kadar sadece çubuk krakerle besleniyordum sorun yoktu, şimdi iki porsiyon Urfa yiyince mi sorun var. Ama gel bunu Osi'ye anlat!

Doktor yediğine içtiğine dikkat et dedi diye lokmalarımı sayıyor. Bir de nasıl itici anlatamam. Zaten bu aralar gözüme batıyor, üstüne böyle davranınca öldürsem, cesedini nereye saklayabilirim diye düşünüyorum. Bu kocalarından nefret etme durumu, çoğu hamilelerde ilk aylar oluyormuş bu arada. En son bu hafta doktora beni şikâyet etti. Doktor kontrolü olayını baştan sona yanlış anlamış çünkü! Doktor bebek iyi mi, anne iyi mi işte ne durumdayız ne yapmamız lazım diye konuşacak. Adamı asla konuşturmuyor. Kapıdan girdiği gibi, "Doktor Bey, valla yürüyüş dedin, hiç yürümedi. Dün sabah gizlice patates kızartması yerken yakaladım. Telefonunu kar-

nının üstüne koyuyor, radyasyon var deyince bana bağırıyor. Lütfen doktor bey, bir şey deyin!" Ağzının üstüne gelişine iki tane çakmak istiyorum. Ay Allah aşkına keşke bu çocuğun bir yarısını o, diğer yarısını ben taşısaydım. Bu nedir ya! Yaralı parmağa işemez oturduğu yerden anca eksiklerimi görsün. Bana fırın muamelesi yapıyor resmen. Bebeği içimde gelişi güzel onun istediği kıvamda pişirip, doğurmak benim görevim. Onun işi ise, anca konuşmak. Hâlâ anlatıyor bir şeyler, ay Allah aşkına doktor da şuna "Tamam en iyi baba sizsiniz helal olsun, durun bir fotoğrafınızı çekeyim, vayyy be ben böyle bir baba görmedim," falan desin, sussun artık. Akıntımdan bahsetmem lazım, sol kasığımda ara ara gelen batmalar var onu anlatacağım ama izin vermiyor. Tam araya girip sancıyı anlatmaya başlıyorum, "Hah, ben ne dedim? yürüseydin bunların hiçbiri olmayacaktı. Haksız mıyım doktor bey, yürümüyor, utanmasa tuvalete bile arabayla gidecek! Sancın da olur, başka şeyin de olur. Kahve içtiğini söyledin mi, anlatayım mı ha, kahve de içti kafeinsiz diyor ama ben inanmadım! Kafeini yoksa zaten neden içiyor onu hiç anlamadım!"

Ardından tartıya çıkınca aldığım ani kilo artışını da görünce sanki zafer kazanmış gibi, "Ben ne dedim ne dedim ha ne!" diye daha da coştu. Hamile kalmadan önce sıkıyorsa kilomla ilgili ağzını açsaydı. Şu an bedenim üzerinde istediği her hakka sahipmiş gibi davranıyor. Sürekli hatamı arıyor gibi. Daha doğrusu bana güvenmiyor sanki. Ne düşünüyor acaba, "Yine başaramayacak, bari ben müdahale edeyim mi?" Ya da baba olma kavramına o da böyle alışıyor. Öff ne bileyim ne düşünüyor, şu an sadece çıkışta ne yiyeceğimi düşünüyorum.

Osi'nin o kadar bıkbıklanması üzerine doktor beslenme düzenimle ilgili iki kelam etti. Amaaaan be, hamile kalınca da yiyemiyoruz. Ben ne anladım bu işten. İki kişiyiz neticede, evladım iştahı açık bir çocuk belki. Ne bileyim, ben eskiden hamile kaldığın gibi yiyeceklere gömülüyorsun sanıyordum. Alkol almayacağımı öğrendiğim an zaten hayatımın en büyük şokunu geçirmiştim. Şimdi de tatlı yememem gerektiğini söylüyorlar. Eee millet, hamilelik süper, ay hep hamile kalsam, özümü hamilelikte buldum falan diyorlardı da ben daha bir numarasını göremedim. Aylarca içim dışıma çıkana kadar kustum. Tam kusma bitti, "Aaaa yok onu yiyemezsin!" Buna da tamam, ne diyeyim bunu da kabullenirim. Sonuçta anayım, fedakârlık yapmam gerekli. Bütün sorumluluk benim üstümde tamam, buna da tamam!

Bundan sonra her sabah, bugün sadece buharda sebze yerim, öğlen ızgara balık, akşam salata malata işte yine, ara öğünlerde çocuğun zekâsı gelişsin diye dayarım cevizi. Bundan basit ne var. İştahımı kontrol etmek benim elimde.

Çocuk üretiyorum, boğazımı mı tutamayacağım yani. Hiiç!

Homini Gırtlak Pufidi Kandil Tumba Yatak

Tutamadım!

Aç olduğum düşüncesi aklımdan asla çıkmıyor. Rüyalarımda bile açlık çekiyorum. Midemin içinde büyük bir kara delik var ve dünyanın bütün nimetlerini içine çekmek istiyor. Yürüyüş yapıyorum ayağına, kahvaltıya geldim. Van kahvaltısını dayadım kendime. Strese girmemek için bunu yapmam lazımdı, yanlış anlama sakın. Yine bebeğimi düşündüğüm için yani. Açken sinirli oluyorum, sinirli olunca etrafımdakilere kan kusturuyorum, kan kusturdukça adrenalinden daha çok acıkıyorum. Bu sonsuz döngünün içinde yazık değil mi o bebeye?

Yalnız, ben Osi'den şikâyet ediyordum ama millet ondan betermiş. Şu an kocaman bir mahalle baskısının ortasında kaldım. Göbeğimden hamile olduğum belli değil ama

"Nasılsın?" diye sorana, "Hamileyim," dediğim için millet biliyor. Şu masada oturduğumdan beri bütün telefonları, "Günayyyydınnnnnnn hamileyimmmmmm!" diye açtığım için, yanda duran kadın bence anladı. Sürekli bana bakıyor dik dik. Ona bakmamaya çalışıyorum ama gözleriyle ciğerimin en derin noktasına kadar delip geçtiği için acı çekiyorum.

Hayır, zaten sabahtan beri bana ekmek yetiştiremeyen garsonun bakışlarından rahatsız olduğum yetmiyor sanki, bir de bu çıktı. Baktı bakışlarıyla rahatsız edemediğini anladı, daha kötüsünü yapmam lazım diye yanımda bitti. En yalancı gülümsememi taktım, "Allah'ım çabuk, ne diyecekse desin," diye kısa, hızlı duamı rabbime yolladım. Bence, bu hamileleri yalnız bırakmayın olayını insanlar yanlış anlıyor! İşimizi gücümüzü yapın, meyve soyun, ne bileyim yataktan kalkarken yardım edin okey ama susun! Herkesin ne kadar çok söyleyecek şeyi varmış yahu. Ovülasyon günü gelen kadın doğum uzmanı, doğum koçu, hamilelik kilosu verme doçenti, master gebe gurusu oluyor. Siz bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz, ne ara öğrendiniz? Hepinize o bilgiler yüklendi de beni mi unuttular, ne oluyor nasıl bir dümenin içindeyim ben!

"Ya az önce kulak misafiri oldum, hamileymişsiniz."

"Oldu işte yaptık bir şeyler" ile başlayan muhabbetimiz kadının masaya oturmasıyla devam etti. Hiç dikkatimi çekmeyen, işte bebesi varmış iki tane büyütmüş diye hikayesini anlatırken, eli de sürekli göbeğime hamle yapmaya çalışıyor. Bense her hamlesinde tikli gibi karnımı geriye itiyorum. O göbeği elletmem sana! Hiç sevmiyorum bu göbek ellenmesini. Bu nedir? Bu bas baya terbiyesizlik. Durup dururken hiç

tanımadığın insanlar göbeğini okşayıp içerideki bebeyle konuşmaya çalışıyor. Lan rahat bıraksana bebeği, bu ne samimiyet yani. O göbek okşanırken yüzlerinde üç sene Hindistan'da özel budistlerden eğitim almış gibi huşu bir gülümseme oluyor ya. Çıldırasım geliyor, o her şeyden emin duruşu görünce... Bebeği hissediyorum gibisinden. Ben hissedemedim, içimde kök salıyor düşün ama kafanı karnıma yaklaştırınca sen hissedeceksin öyle mi? Kimsin sen embriyolara fısıldayan kadın mı?

Bu arada şu an göbeğim yok diye kompleks yaptığım için göbek ellenmesinden rahatsız oluyor olabilirim. Yarın, öbür gün yumurta gibi pas parlak pürüzsüz hamile göbeği yaparım o zaman yedi düvele açarım o göbeği, bana güvenmeyin siz bu konuda. Valla baktım göbek Yunan tanrıçalarınınki gibi muntazam, bense hamileliğin verdiği o ulvi ışık yüzünden incecik kollu, mini dik memeli, bacaklarımda bir 10 cm kadar uzadı; hiç acımam, o göbeği alçıya alıp, heykelini bile yaptırırım. Kapı girişine koyar, her gelenden 10 TL sanat eseri görme parası alırım.

Teyze ile aramızda olan göbek çekişmesi tam bitti ki on dakikadır masaya yapışmasının yüzüyle geldi asıl meseleye. "Kızım yanlış anlama ama o domatesler hormon dolu, kendini düşünmüyorsan bebeği düşün. Bak çok zararlı onlar, çocuklar daha doğmadan kanser oluyor. Allah acısını göstermesin, ister misin çocuğun kanser doğsun."

Hasta mısın kadın neden böyle bir şey isteyeyim. Ağzımda olan domatesi çıkartmak zorunda kaldım. Bir taraftan da bu kadar kahvaltı parası veriyoruz, hayvan değiller herhalde gidip marketten almamışlardır diye

düşünüyorum. Bir köy möy bir şeyden getirmişlerdir. Hem GDO'suz tohum yok ki memlekette ne yesek plastik. Organik ürünlerin de maşallahı var yani, sağlıklı beslenelim derken açlıktan ölmesek iyi.

Çayı içiyordum, başladı çayın zararlarını anlatmaya belli kadın bugün beni aç bırakmak için karşıma çıkmış. Sürekli lokmamı saydığı yetmiyor her lokmamın analizini de yapıyor. Alt tarafı çay içiyorum, sanki eroini damardan basıyormuşum gibi üstelik Canan Karatay örnekleriyle. Ya tamam Canan hocam tatlı bir kadın, bazı fikirlerini uygulayarak gerçekten çok yol kat ettim, saygı da duyarım ama kurban olayım, kadını telefonda dolandırdılar. Kadın parasını kuzu kuzu gitti dolandırıcıların eline verdi. Manipüleye bu kadar açık bir insanın, bir noktadan sonra o lobisi, bu lobisi, dış güçler deyince, Facebook aşı karşıtları grubuna üye falan mı bu kadın, oradakileri okuyup, gaza mı geldi diye düşünmüyor değilim.

Bir noktadan sonra ben de manyak mıyım oturmuş kadını dinliyorum diye kendi kendime kızdım. Daha doğrusu şöyle bir şey oldu. Ekmek sepetinde son bir dilim ekmek kalmıştı. Ağzımda son kalan tat mutlaka tuzlu olmalı diye onu sona ayırdım. Zeytinyağına batırıp yiyecektim ki, kadın sepeti garsona götürmesi için verdi. Sinirden artık kafamın içinden beynim çıkacak gibiydi. Gerçekten kadını dövmem lazım gibi hissettim. Bütün hayatımı, geleceğimi, kariyerimi ben belki o bir parça ekmeğe bağlamıştım? Ya sen nasıl benim masamda olan sepeti yollatırsın? Allah'ım, stres yapmamam lazım, mutlu olmam lazım. Kadını dövsem bir şey

olmaz herhalde, bence bana vurmaz neticede hamileyim. Hele bir vursun, bak bakalım neler yapıyorum. Ne diyorum ya, kimse kimseyi dövmeyecek alt tarafı bir dilim ekmek. Hem bu tip şeylerde hep dayak yiyen ben oluyorum, riske atamam kendimi. Sinirlenme Pucca, sakin, derin derin nefes al, bebeğini düşün, ekmeği düşünmeyi kes, bebeği düşün. O güzel yanaklarını düşün, sakinleş, ekmek değil o oğlun, oğlunu düşün Puccaa... diye kendime telkin verirken, bir şey oldu! Yemin ederim biri benim bedenimi ele geçirdi, gerçekten bak içime bir anlık bir uzaylı bile girmiş olabilir. Kimse inanmıyor ama o an bir şey oldu, kara delik, paralel evren efendim ne bileyim, zamanda bir bükülme kesinlikle Allah belamı versin bir şey oldu! Kendimi saçma sapan ağlarken buldum. Ağlarken de sürekli içimden kendime, halla halla neden ağlıyorum acaba? diye de soruyorum. Ama gözyaşlarımı katiyen durduramıyorum.

Çocuk gibi götüm sandalyeden kaydı, yere eğildim hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Üstelik en utanç vereni ise, "Ekmekkkkkkk" diye ağlamamdı. İçimden kendime, "Durman lazım sakin ol, sakinleş, ağlamayı kes kızım mal mısın!" diyorum ama tek yaptığım şey "Ekmeeeeeeeeeeeeğimi getirin!" diye çığlıklar atmak. Yoldan geçenler bize bakıyor, Allah'ım tanıyan bile çıktı, insanlar eğilmiş beni susturmaya çalışıyor. Ekmeğimi alan kadın da utanmadan hâlâ her gelene, "Hamile hamile şimdi, bırakın açılsın, ağlasın ağlasın rahatlar," diyor. Her gelen de, "Yazık ne derdi vardı," diye kafamda sanki duymuyormuşum gibi konuşuyorlar. Garsonlar, mekânın sahibi falan geldi ama susturamıyorum kendimi.

Sonunda dayanamadılar, "Aaa kızım ama bak kendini düşünmüyorsan bebeğini düşün!" deyince, daha sinirlendim. "Ekmek getirin, ekmeğimi aldılar!" diye kadının suratına suratına bağırınca, elime ekmeği tutuşturdular. Sonunda ya, onu ağzıma attığım gibi sakinleştim. Hesabı ödedim, hiçbir şey olmamış gibi kalktım gittim.

Sanırım bu o bahsettikleri ilk hamilelik delirmem oldu. Yalnız, bu hakkımı bir lokma ekmek için kullanmama ne demeli?

Bölüşmeye bile razı; Ne acı bir kadınlık mirası

Yahu alt tarafı dört ay kadar ortamlardan uzak, kendi çapımızda depresyon yaşadık, olana bak. Zodi kendine sevgili yapmış, çocuk İtalya'ya taşınacakmış, Zodi de beş ay sonra onunla gidecekmiş. Ne diyeyim, yani yazıklar olsun mu denir buna ne denir? Üstüne Sırık vardı hatırlarsan, hani bütün sevgilileri romantik komedi filmindeymiş gibi evlilik teklifi eden... Bugün beni aradı, görüşmek istiyormuş. Hayırdır inşallah, eniştem beni niye öptü dedim bir anda. Var ya böyle birbirinizden nefret edersiniz, aslında nefret bile sayılmaz onun adı, gereksiz bulursun hani karşı tarafı. O kadar eminim ki ben ondan ne kadar haz etmiyorsam o da benden etmiyor. Ama görüşünce de, "Bebeğimmm nasıl özlemişim, daha sık görüşelim," dersin. İşte bu ikiyüzlülük bizde baya mevcut. Ya zaten ne yapacam Allah aşkına, dobra

olacağız diye sağı solu mu dövelim. Dobralığı kalp kırmakla bir zannediyor bence insanlar. Bireysel olarak yaşam formunu sürdürebilen canlılar değiliz. Koloni halinde yaşamalıyız, aile, mahalle, şehir, ülke, vatan millet derken toplumla yaşamak lazım. Yok onun kaşı şöyle benle muhatap olmasın, vay bunun ciğeri şöyle selam vermesin enerjimi bozuyor olayını kabul etmiyorum ben.

Çok uzattım biliyorum, yemişim toplumunu enerjisini, kızın hayatını merak ediyorum ne yapayım yani? Çünkü Sırık, Instagram fenomeni olmuş! Şaka gibi, inanamadım görünce. Baya sayfasına iş birlikleri için mail adresi yazmış. İşi gücü bırakmış üstelik bunun uğruna. Üstelik, "Sosyal medyada benim ne işim var, işsizlerin yeri orası, sana da Allah akıl fikir versin, yaptıklarını doğru buluyorsan yapacak bir şey yok!" diyordu. Şimdi Instagram'da kocişine baklava yedirirken fotoğraf atıyor. Bu arada yiğidi öldür hakkını yeme demişler, kız baya da iyi. Zaten güzel bir kızdı, vizyonu da olunca fotoğraflar muntazam, sürekli gezi halindeler, mutlu tertemiz fotoğraflar. Bir de benim hesabıma bak, gözeneklerimin içi gözükecek derecede yakın selfiler dışında başka bir şey yok. İyi ki gözlerim renkli, onları göstereceğim diye kameranın içine gireceğim neredeyse!

Buluştuk, bir yerde yemek yemeye girdik. O yine kuru bir salata aldı. Bense hamileliğimin bana verdiği yetkiye dayanarak başlangıçta sigara böreği, biraz domates çorbası, buğdaylı salata, sonrasında ızgara tavuk, tereyağlı pilav... Tavuğu ızgara söylediğim için kafam rahat açıkçası. Hafif yemek sayılır. Eve dönünce karnımı tam doyururum. Izgara bana maalesef

yetmiyor. Yemeğin yanında ekmek yoksa boşa yiyormuşum gibi geliyor çünkü. Ben yemek yerken Sırık bana bir şey söyleyecek ama sürekli, neyse birazdan söylerim modunda. Ne diyeceğini de çok iyi biliyorum, işte hamilesin bu kadar yeme falan... Ben de ona diyeceğim lafı kenarda bekletiyorum.

"Tatlım, hamile kalınca anlayacaksın, şu an bunları bebek istiyor. Ve benim tek görevim onu doyurmak. Lütfen, lütfen fındık kremam benim, bilmediğin şeyler hakkında konuşma. İnan başına gelmeden anlayamazsın. Hamilelik inan bana zor ve meşakkatli bir süreç inan bana. Hatta yaşın geçmeden, hemen yapsan iyi olacak. Yaptıktan sonra, "İyi ki!" diyeceksin. "Aa ben önce bok çuvalı gibi yaşamışım, hayatımın anlamı bu," diyeceksin. Ben daha doğurmadan diyorum bak, bu öyle bir olay. Anlaman çok zor, o yüzden sana da hak veriyorum!"

Tek bir kelimesine bile inanmadığım ama söylemesi inanılmaz rahatlatan şeyleri tek sıra halinde söyledim. Yalnız bir şey diyeceğim de bu, "Daha önce yaşamamışım!" olayı fazla abartı değil mi? Valla bok gibi de olsa ben çok güzel yaşadım aslında. Bir sürü anım oldu, beni ben yapan, o çocuğa hazırlayan ne varsa hayat bana sundu. Koskoca 30 seneyi bir çırpıda atmak, ne bileyim – amaaan ya bana ne, yediğime laf söylemesin yeter dedim, tatlı boğazımda kaldı. Baya kaldı, çıkartmak için garson geldi beni silkeledi o derece. Çünkü ben bu ilk çağdan kalma, "Hahayyyy doğurganlığım zirvede!" varoşluğunu yaparken, kız masanın üstünden eğilip fısıldayarak şöyle dedi:

"Pucca, ben de hamileyim!"

Haydaaaaaaaaa, nasıl falan diye şok anı geçtikten sonra normal konuşabildik. Ben nasıl anlamadım asıl bunu. Kız karşımda sürekli göbeğiyle oynuyordu, bütün postları "Sürprizz geliyor, civciv geliyor" modunda. Ve aylardır beni aramamış aramamış şimdi arıyor.

"Yalnız kimseye söylemiyoruz şimdilik. Senden de ricam bu. Senin başına gelen gelmesin, Allah korusun. Ben senin gibi güçlü de değilim. Senin başına gelen benim başıma gelse sanırım bir daha hamile kalmaya korkardım. Gerçekten helal olsun sana!"

Güçlü müyüm? Beş aydır uykudaydım lan neresi güç bunun. Bir de, "Senin başına gelen!" kısmı ne rahatsız edici, insanların "Aay Allah korusun" kadını mı oldum şimdi de? Eskiden "Yazık kız bir türlü aşkta dikiş tutturamadı, bahtsız!" idim, şimdi de benden bahsettikten sonra başlarına gelmesin diye tahtaya mı vuruyorlar?

Ama asıl buluşmamızın nedeni: Osmanbey'de bir mağaza varmış, yurtdışında satılan aşşşşırı pahalı bebek kıyafetlerini burada Merter'de bir yere yaptırıp internette satıyorlarmış. Bu da işte oraya gidip kendi elleriyle almak istiyormuş kıyafetleri. Enayi değilmiş, el kadar parçaya neden o kadar para versinmiş.

Şu an bebeğe kıyafet almayı düşünmüyorum. En son odasını aldığım için uğursuzluk getirdiğimi düşünüyorum çünkü. Ama almama nedenim bu değil asıl, kıyafetler yine pahalı çünkü. Hoş bana göre her şey pahalı ama olsun. Gerçekten el bezinden küçük kıyafetler, yok saf pamuktan yapılma, yok bebe hijyen bilmem ne testinden geçme diye diye iyice yediler bizi. Ay aman bir tane çocuğum var en güzelini giysin dedikçe

bunlar bizi daha çok kazıklar diyeyim ben. Çocuk alışverişi aynı düğün alışverişi yapmak gibi. Normalde hayatta para ödemeyeceğin şeylere otuz katı ödeme yapıyorsun.

Ama çocukları süs bebeği gibi giydirip onlarla hava atmak bana inanılmaz yabani geliyor. Birbirimize yaptığımız, "Bak ben daha güzel doğurdum, ben hem doğurdum hem süsledim, ben doğurdum, süsledim üstüne 6 senedir emziriyorum, hahaaaay ben okula bile başladım çocukla siz ne diyorsunuz!" Birbirimize hava atma kısmında bir seviye ilerlemişiz gibi geliyor. Bu arada sakın yanlış anlama, ben o "Kadının kadına yaptığı kötülük!" muhabbetine girmeyeceğim. Bu cümle çünkü erkekler tarafından ortaya atılmış, biz birbirimize düşelim diye. Bizi böyle baya senelerce yediler, farkındasınız değil mi? Kadın tecavüz ediyor, kadın taciz ediyor, iş yerinde *mobbing* uyguluyor, özgürlük haklarını elinden alıyor, istismar ediyor. Ee kardeşim, bunları yapan erkekler. Ama ufak kadın sürtüşmelerini hemen alıp, "Ay bunlar da birbirlerine amma fenalık ediyorlar!" diye bizi yiyorlar. Takımın gol atmadı diye sokaklarda böğrünü yırtıp milleti döven sensin. Düğünde, sünnette, seçimde, doğumda, ölümde her fırsatta eline alıp silahı bam bam kime denk gelirse garip sevinç hareketleri gösteren sensin. Ailen dediğin kadını evde döven sensin. Çocuğunu döven sensin. İşine geldi mi öldürüp, "Namusuma laf söyledi," diye iyi halden indirim alan sensin. Ama iki kadın birbirinin üstü başı ile ilgili bir şey söylediği zaman; "Vay kadınlara bak!" Bana o yüzden bu çocuk üzerinden hava atma bile vayyy ne çirkin bir hareket gelmiyor. Salakça evet ama zaten ilerleyen zamanlarda biz de fark ediyoruz bunu. Bir de cüzdanımız

dışında kimseye zararı yok, çocuk güzel giyinecek, ne var bunda? Kadının kadına yaptığı tek bir kötülük var, o da yargılamak. Buna istersen dedikodu diyebilirsin ama dedikodu gibi değil bu. Hikâye anlatmıyorsun, karşı tarafın kişilik özelliklerinden vurup burun kıvırarak, "Hayatta yapmam!" diyorsun. Bunu maalesef ben de çok yapıyorum. Allah bizi hiçbir şeyi beğenmeyelim, sürekli eleştirelim diye yaratmış, yapacak bir şey yok.

Off amma konuştum he yine boş boş. Osmanbey'e doğru yolda ilerlerken, bir taraftan da "Bu yollarda beraber bebeklerimizle dolaşacağız düşünsene ihihih!" diye hayaller kuruyor. Kızı olacağından da emin, rüyasında görmüş. Ananesi kapıdan içeri giriyormuş, dünyanın en güzel bebeğini eline verip, "Dünya seninle bebeğini konuşacak!" demiş. Ananeye bak be, *Yeteneksizsiniz* jürisi gibi, maşallah! Kardashian'ların çocuklarından daha ünlü olacakmış kızı. Büyük ihtimalle annesine benzermiş ama babadan da alsa fena olmazmış. Az önce 'senin başına gelen gelmesin!' diyordu, daha cinsiyetini öğrenmediği bebesine *talk show* yaptırıyor.

Bu arada bizim burada akli dengesi yerinde olmayan biri var, geçenlerde haberlerde çıktı. Adamın birinden çakmak istemiş, sonra o çakmakla gitmiş adamı tutuşturmuş. Sırık bunu anlatıyor, haberlerde görünce üç gün oturup ağlamış, bir türlü kendine gelememiş çocuğunu dünyada neler bekliyor diye. Artık iyi insan lafının üstüne gelir olayı mı oldu yoksa deli deliyi tekkede bulur hesabı mı ne, adam karşımıza çıktı. Sırık'ın da bununla beraber aklı çıktı tabii. Yanındaki kişi korkunca sen daha cesaretlenirsin ya. Bana da öyle bir

şeyler oldu. "Merak etme gülüm ben seni korurum!" moduna geçtim. Bu da, "Deli geliyor, deli geliyor!" deyip duruyor. Kıza da sürekli "Deli deme şuna!" diyorum.

Burada senden hissettiklerimi saklayacak değilim, bazı şeyler için ödüm kopuyor çünkü. Her şeyden kopuyor ama bu başka... İkili test taraması sonuçları daha elime geçmedi. Ne çıkacak bilmiyorum, kendimi ne iyiye ne kötüye hazırladım. Akışa bıraktım. Düşünmemeyi istesem bile kafamda hep, "Olur da Down Sendromu olasılığı yüksek çıkarsa ne yaparsın?" diye soruyorum. Kadınlar hamileyken kendini iyi hissetmeyi nasıl başarıyor acaba? Sürekli ya öyleyse ya böyleyse diye diye kafam olduğundan on yedi kat daha büyüdü sanki. Bu arada ciddiyim, kafam gerçekten büyüdü gibi.

Adam tam yanımızdan geçerken sigara istedi bizden. Haydaaaa, durduk yere adam bizi de yakacak şimdi. Sırık dondu kaldı, kıpırdayamıyor. Ben ise süper kahramanmış gibi, Sırık'ın elinden tuttuğum gibi karşıya geçmeye çalıştım. Şu an ikisi bebek, dört kişinin hayatını kurtardım. Helal olsun bana ya, aferin kız Pucca, bak böyle ol, milletin hayatını kurtar ki Allah sana, "Ne güzel bir kulmuş bu," desin, bol bol armağan versin. Tabii ki bunu armağan için yapmıyorum bebeklerimiz için yapıyorum yanlış anlama. Keşke süper kahraman olsaydım...

Ülke kirli ve pis; sapığı, hırsızı, delisi, kötüsü... Ne ararsan var. Sokaklarımızı işgal ettiler; dışarı çıkamıyoruz, bebek arabamızla dolaşamıyoruz, parklar tinerci dolu, bebeklerimizin geleceğinden endişeleniyoruz mu diyorsunuz? Demeyin; çünkü artık Pucca yanınızda! Sizi taciz eden adamı evire çevire

döver, kızım bu çocuk aç diyen teyzeyi ekvatora yollar, parkta içki içen gençleri askere gönderir. Aylık cüzi bir ücret karşılığında senelik olarak süper kahramanınızı kiralayabilirsiniz. Unutmayın, iyilik kazanacak ve bu Pucca sayesinde olacak. Bebeleriniz Pucca güvencesi altında!

Ama bir sorun var, adam da bizle beraber karşıya geçti, hatta arkadan bize sigara sigara diye bağırıyor. Sırık, kitlendi resmen. Arkama döndüm bir baktım, adam bize doğru koşmaya başladı. Baya koşuyor. Sırık'ın elini bıraktığım gibi koşmaya başladım. Tamam süper kahramanız ama o kadar da değil. Koşarken de "Allah'ım bebeğe bir şey olmasın!" diye dualar ediyorum. Ben koştukça arkadan adamın sesini duyuyorum üstelik. Ben sağa doğru kendimi attım, bir ara Sırık'ın çığlıkları kesildi, adam mı yakaladı diye baktım meğer benim önüme geçmiş. Koşarken memelerimi de tutuyorum, o kadar çok acıyorlar ki her adımda sanki memelerden yumruk yiyorum. Yok artık dayanacak gücüm kalmadı, bir apartmanın içine doğru döndüm, Sırık'a seslendim, onu aldığım gibi girdim kapıyı da kapattım. Adam kapının oraya geldi, bağırıyor. Kapıya vuruyor. Apartmandan iki üç kişi çıktı. Dışarda da birileri toplandı. Adam dışarıda "Bana tükürdü," diyor. Sadece demiyor, ağlıyor üstelik. Bana tükürdü diye. Etrafta olan tekel mekel ne varsa toplandı. İçeride biz ağlıyoruz, dışarıda adam ağlıyor. Adamı alıp gidecekler zannettim ama bir de üstüne papara yedik.

"Kızlar günah değil mi neden tükürüyorsunuz adamın?!" Valla ben tükürmedim, annem babam ölsün ben tükürmedim. Ben bunu dedikçe adam daha delleniyor, kapıya tekme

atıyor. Çıktığım gibi dövecek beni. Ya hep bu oluyor işte, etrafta ne zaman böyle bir şey varsa kesin bana bir şey oluyor. Adamlara ben tükürmedim diye söylemeye çalışıyorum, yani onlar da kim tükürdü kim tükürmedi diye sorgulayacaklarına adamı götürseler de çıksak şuradan. Sırık ne yapıyor lan diye arkamı bir döndüm, apartmandakilerden biri sandalye vermiş, oturmuş sakin sakin su içiyor.

Kadın da, "Kız hamile, Allah korusun başına bir şey gelecek, alın bilmem ne abiyi götürün hadi, iyi misin meleğim, iç suyu ohh iç. O güzel canını sıkma, hiçbir şey olmayacak. Korkmuş mu bebecik bakalım, annesi biraz telaş yaptı tabii," diye konuşmaya devam ediyor.

Ardından herkes ama bak abartmıyorum herkes, "Kızım aman diyeyim!" diye ilgilenmeye başladı. Lan, ben de hamileyim. Sesim hafif çatallı, biraz yutkunarak sessizce "Şey, ben de hamileyim!" dedim. Duymadılar. O sandalyeye ben de oturmak istiyorum, ben de su içmek istiyorum. Benim de saçlarım okşansın, korkma desinler bana. Biri bana sarılsın lütfen artık. Ben de hamileyim ya, üstelik ondan önce hamile kaldım. Biraz daha yüksek sesle denedim, "Ben de korktum, hamileyim!"

Kadın döndü bana, "Bak yanında iki canlı arkadaşın var, kocaman kızsın niye tükürüyorsun garibana, sana ne yaptı? Korktuysan geçersin yolun karşısına. Nasıl korkmuş, kalbi pır pır arkadaşının."

"Ben kimseye tükürmedim, ben de hamileyim" diye kendimi yere atıp, ağlamaya başladım. İç çeke çeke ama, durduramadım ağlamamı. Yukarıda kadının kadına yaptığı

kötülükten bahsediyordum ya, kötülük değil de kıskançlık diyebiliriz ona. O kadının Sırık'ın saçlarını okşaması gibi benim saçlarımı okşamasını öyle çok istedim ki o an. Allah'ım Osi haklı sanırım, gerçekten hormon diye bir şey var. Sürekli krize giriyorum. Sırık'ın saçlarını o kadar güzel okşadı ki birinin yemeğinde gözün kalır ya öyle kaldı gözlerim. Ne olur bu duygusal hallerim bitsin, çünkü kadına "Lütfen benim de saçımı biraz okşar mısınız?" dedim. O sırada çok mantıklı gelmişti ama şu an aklıma geldikçe utanç duyuyorum. Adamı aldılar götürdüler, kadın da zorla da olsa saçımı okşadı.

Aşıp bedenimi bendeki beni gördüm

Bugün bebeğin cinsiyetini öğreneceğiz. Osi kız babalarıyla konuşuyor, "Kesin kızım olacak benim, hissediyorum. Kız çocuğu gibisi var mı be, babaya aşık aşık!" Ardından erkek babalarıyla konuşuyor, "Bak gör oğlum olacak! Oğlan çocuğu gibisi var mı be!" Bir de hissediyorum ya kız ya erkek olacak diyor. Ben bu kadar zeki bir adama nasıl âşık oldum acaba? Her geçen gün bunu biraz daha sorguluyorum. Daha doğrusu konuşmak için her ağzını açtığında.

Bu arada ikili test sonuçları temiz çıktı çıkmasına ama keşke sonrasında internete girmeseydim. Bir ton saçmalık: Yok bizim ikili testimiz iyi çıktı ama doğumda olan oldu. Yok, o testlere güvenmeyin İngiliz lobisi oyunu, bebeğin DNA'sını alıp İsrail'e satıyorlar. İşte doktor bize down sendromu olabilir dedi sapasağlam çıktı. Allah'ım internette bir tane sıradan

yorum yok. Eğer hamileysen sakın o yorumları ciddiye alma, kadının birinin, görümcesi hamileyken çok makyaj yapıyormuş. Çocuk bir doğmuş yüzü yaralı. Kadının makyaj yaptığı yerler mor lekeymiş. Diğer kadınlar da oturmuş, makyajdan değil diye ikna etmeye çalışıyor ama yok. Yani oraları ciddiye alırsan, bir allık sürdün diye üç gün uyuyamazsın ben diyeyim. Kendimden biliyorum.

Doktor kontrolünde yine Osi, aldı sazı eline beni şikâyet etmeye başladı. Doktorla tek kelime konuşamadan cinsiyetini gösterecek mi diye geçtik yine o korkunç koltuğa. Hâlâ rahmimin içinde canlı yayın yapılmasına alışamadım. Doktorcuğum da kendi fikrini söyledi, tam bir erkek anası gibi duruyormuşum. Şimdi tabii ki bir kız çocuğum olsun, saçını başını yapayım, aynı şeyleri giyelim, bebekleriyle ben oynayayım isterim. Kim istemez, kaç sene Barbie bebek baktık, tecrübem de var sayılır. Üstelik ergenliğini de kolay atlatırız, regl olsun, ilk aşk olsun. Yalanını şak diye yakalarım, sevgilisi var mı anında bilirim. Bir haltlar mı karıştırıyor nefesinden anlarım. Annesinin erkek seçimleri malum, önünde kötü örnek olarak ben varken, "Iyy, annem gibi olmayayım," der, normal düzgün âşık olunacak adamlar bulur kendine.

Ama Allah biliyor ya hep iki tane erkek çocuğum olacak gibi hissediyorum hissetmesine de erkek çocuğuyla ne yapılır hiç bilmiyorum. Saçıyla oynanmaz, toka alınmaz, bir ton farklı kıyafete ne gerek var, piyanist şantör gibi duracak nasılsa. Ergenliğinde ne yaparım, ben ne anlarım. Ya odaya pat diye girersem o sırada otuz birin dibine vurmuşsa, ya sigara içerken yakalarsam? Ne annesi sigara içiyor ne babası içmez herhalde. Ya kızlara kötü davranırsa? Sözümü dinlemezse?

Neyse sağlıklı olsun da... Ne zaman böyle düşüncelere dalıp gitsem sonu anksiyete nöbeti ile bitiyor çünkü.

Erkek mi kız mı, erkek mi kız mı derken, Osi o koca kafasını yine ekranın önüne koydu. Önümden çekil dedikçe de, "Senin zaten içinde ben az görüyorum!" diyor. Doktor baktı, baktı baktı... Biraz sessizlik oldu. Bu arada önceden baktığı zaman bir kalp sesi geliyordu bu kez yok. Kesin bir şey oldu, hah o gün koştum diye kesin oldu diye bayılacaktım ki, "Erkek!" dedi. "Emin misiniz? Tekrar baksaydınız..." dedim, ben de yani, görmüş işte adam neyin kanıtını istiyorsam.

O sırada Osi çığlık atmaya başladı, pipisi, oğlumun pipisi. Lan pipi Pucca, pipi bak pipi. Ohaaa kocaman pipi, resmen pipi be pipi! Burnunu seçemediğimiz yerden pipi gören koca yürekli Osi!

Günlerdir evde bunun konuşmalarını yapıyorum. Bak kız çocuğumuz olursa, öyle kıskançlıklar, kızım dışarı çıkamaz, kızlar öyle yapamaz falan yok. Erkek çocuğumuz olursa ise, pipi üzerinden asla ama asla konuşmak yok. Osi de o potansiyeli görüyorum çünkü. Aslına bakarsan ülkenin bütün erkeklerinde görüyorum. Sadece internete girince kendilerini fazla duyar süsü verdikleri için, çağ atladıklarını sanıyorlar. Osi de bunlardan biri, eline telefonu alınca "Kadın hakları bence çok önemli, namus cinayeti olmaz olsun, kadınlar her saat gezsin onlar bizim çiçeklerimiz." Şunlardan bile o kibri fark ediyorum. Ya sen kimsin de biz senin çiçekleriniz? Allah razı olsun haklarımızın önemini kavradığın için.

Ya bir de Allah aşkına, kadınların erkeklerden daha çok çalıştığı, hatta kazandığı bir döneme giriyoruz. Pipi mi kaldı? Bunların hepsi bir yüzyıl öncesinin mevzusu. Sen çocuk daha

doğmadan penisine anlam yükleyip, onu güç simgesi haline getirirsen ileride sokakta gezen barzolardan ne farkı kalır? Sadece erkek çocukları için değil bu, aynısını kızlara da yapıyoruz. Kızı sadece vajinadan ibaret olarak gören anneler var. Daha 4 yaşında oturmasına kalkmasına karışmalar, her hareketi cinsellikle bağdaştırmalar, evlenince yaparsın, evlenince edersinler... Sonra kadın o rahmini dünyanın kutsal kâsesi olarak görmeye başlıyor. Onlar da büyüyünce, "Anne olmayan kadın yarım kadındır taaam mı?" diyen beyinsiz kadınlar oluyor.

Yine Osi'ye daldım, kendi hislerimi unuttum. Oha oğlum oluyor, resmen oğlum. Sen tut senelerce erkekler şöyle kötü, erkekleri böyle öldürsek diye gez dur, şimdi oğlun olsun. Ya çok garip ama şu an hayal kuramıyorum. Ne yapacağız acaba beraber, kafamın içinde bir şey canlanmıyor, o kadar uzak bana. Ama çok tuhaf, oğlum oluyor. Seneler önce bir yazı yazmıştım. Bilir kişiymişim gibi erkek analarına öğütler vermişim. Var ya bazen gerçekten şu cahil cesaretime hastayım. Hayatında çocuk mu gördün de bir de kadınlara akıl vermişsin şu hale bak. Belki de kendime söylemişimdir, farkında olmadan. Kaçta kaçını yapabileceğimi pek merak ediyorum...

"Erkek çocuklarınızın her fırsatta pipilerini sere serpe göstermelerine izin vermeyin. Misafir geldiği zaman, çeyiz serer gibi çocuğunuzun pantolonunu indirmeyin. Eminim pipisi dışında gurur duyduğunuz bin tane özelliği vardır.

Naif davrandığı zaman, onları aşağılamak için 'kız gibi' kelimesini kullanmayın. Kız gibi olmayı bilinçaltına 'zayıflık' olarak yerleştirmesin. Naif olmak, iyi olmak, zarif olmak bir erkek adına kötü bir şey değil zaten.

Paşa oğlum, kral oğlum diye severken bir kez daha düşünün. Ona bakmakla, hizmet etmek arasında olan farkı algılayın. Kız kardeşlerine sürekli emirler yağdırmasına izin vermeyin.

"O senin abin, o erkek," diyerek, yaptığı her hareketi doğru bulup kız kardeşlerini sindirmeyin.

Kardeşlerin birbirlerine göz kulak olmalarını, arkalarını kollamayı 'erkeğin emaneti' olarak görmeyin. Kızınız abisinden ya da erkek kardeşinden korkmasın. Akıl alsın, onunla büyüsün.

Kız çocuklarınızı yaptığı her yaramazlıkta, "Babana söylerim," diyerek korkutmayın. Baba figürü korkutucu değil, koruyup kollayıcı olmalı.

Kız çocuklarınıza konu komşu, akrabaların ne dediğinin değil; kendisinin ne düşündüğünün önemli olduğunu sürekli vurgulayın. Bu hayatı o yaşayacak, komşu Fadime sadece kapının önünde onu gördüğüyle kalacak. Üstelik, iyi de olsa kötü de olsa o Fadime hep konuşacak.

"Kızlar öyle şey demez," diyerek, kızınızı sınırlamayın. Yaptığını gerçekten yanlış buluyorsanız, "Sence doğru mu yaptığın?" diye sorun. Doğrusunu anlatın, anlatırken cinsiyet ayrımı yapmayın.

Kızlı erkekli arkadaş gruplarının olmasına izin verin. Oğlunuzun eve kız arkadaşları gelirken; kızınızın telefonunu elinden alıp onu cezalandırmayın. Erkektir, elinin kiridir diyerek yetiştirmeyin.

Çocuklarınıza aşkı anlatın, sevgiyi anlatın. Bunun dünyanın en güzel duygusu olduğunu anlatın. Köpekleri sevdirin, kedileri sevdirin. Bebekleri sevdirin. Beraber çiçek büyütün, ağaç dikin. Onları ne kadar sevdiğinizi söyleyin.

Yaşadım şahidimsiniz, Yıllar sizden kim korkar?

Bence bu hayatta aşk ve nefretle bağlı olduğumuz insanlar kardeşlerimiz! Bütün hayatın boyunca arkadaş kalmaya uğraştığın, belki en çok kıskandığın insanlar kardeşlerimiz. Yalan yok, Zodi'yi hayatım boyunca kıskandım. Kıskandım derken, sanki kıza korkunç şeyler yapıyormuşum gibi duruyor ama öyle değil. Aramızda saçları en güzel olan oydu. Bir hafta yıkamasın yine o saçlar sağlıkla ışıldar, bir gıdım yağlanmazdı. Benim gariban saçlarım ise, daha banyodan çıkarken yağlanmaya başlıyor. Onun kaşlarına daha doğmadan önce melekler microblading yapmış, kaş kenarına da botox basmış gibi. Kalkık ve asla alınmaya ihtiyacı yok. Benim kaşlarım yangından çıkmış gibi, seyrek, açık renkli ve asla adam olmayan türden. Dudaklar, maşallah ciğer gibi, bir dişlerim var,

dudaklarım o dişlerden görünmüyor bile. Bu arada bunlar sadece benim düşüncelerim değil, çocukluktan beri konu komşu akrabaların yanımızda yaptığı konuşmalar. Daha çocukken Zodi'yi görenler, "Bu kız Türkiye'yi sallayacak, güzellik kraliçesi seçilecek, bak bu kız çok büyük oyuncu olacak görün, manken olacak bu kız manken!" diye sürekli onu överdi. Bana gelince: "Kızım biraz az ye az!" Kendimi amma gömdüm ya, bana da güzel şeyler derlerdi tabii. Ailenin zekisi bendim, o ise hemen kocaya kaçacak potansiyele sahip, okumakta gözü olmayan kızı.

Üniversite sınavlarına ilk girişinde 9 Eylül Hukuk'u kazandı. Sonra, "Kafam şişti, çok kitap var. Vazgeçtim avukat olmayacağım!" diyerek okulu yarım bıraktı. "Güzel Sanatlar'a girip ressam olmayı planlıyorum," dedi. Yalnız tek bir sorun vardı, resim yeteneği şimdi nasıl desem, kızı da üzmek istemiyorum ama yani işte öyle bir yetenek ortada yoktu! Bu arada uzun süre babama söylemedi okulu bıraktığını. Öğrenince evde küçük çaplı bir kıyamet koptu.

Ben ise paşalar gibi iki üniversitemi bitirmiş, elimde takdir teşekkür belgelerimle gurur kaynağı olmuştum. Çocukken, "Bu kız manken olacak, dünya güzeli olacak!" diyen akrabalar da, "Dikkat edin bakın, bu kızlar orospu olur. Sokağa çok çıkartmayın!" demeye başladı zaten. Şu saatten sonra ne hata yaparsam yapayım, evin akıllı kızı olarak kalmaya devam ettim. Kendi evimi yaktım, kitap çıkartıp bütün akrabalarımdan veto yedim, babamın arabasını yolun ortasında bırakıp kaçtım, yazlığa gidiyorum diye evden çıkıp, 1 hafta bodrum'a tatile gittim. Ve daha milyonlarca şey, hepsinin

arkasına, "Zodi okulu bıraktı, senin hayallerinle oynadı baba, sen demez miydin bana yalan söylemeyin, kalbimi kırıyorsunuz diye. Sana yalan söyledi küçük kızın baba, seni hiç umursamadı, kalbini paramparça etti. Hatırlasana 'Benim kızım salak sanırım!' diye ağladığın zamanları. Ah baba ahh! Bu kız bizim ailemize neler yaptı, insan hukuk fakültesini bırakır mı, söyle, kim bırakır? Kim bir babayı üzmek ister?" diye bastırıyordum zılgıtı. Sonrasında benim olayım unutuluyordu.

Üç saat boyunca kıyafet kavgası yapıp mola verir, yemek yer, *Vahşi Güzel*'i izler sonra kavgaya devam ederdik. Benim kollarım bacaklarım yüzüm gözüm tırnak izi, onun ise her tarafı diş izi içinde kalırdı. O daha arkadaş canlısı olduğu için arkadaşları hep çok olmuştu. Herkesle hemen kaynaşır, "Ömrümüzün sonuna kadar bırakmayacağız birbirimizi," derdi. Gerçekten de bırakmaz bu arada. Beş yaşında apartmanda selam verdiği kızla bile muhabbetini kesmedi.

Bunlar tabii kardeşlik tarihimizin kara dönemleri. Annemin evinde yaşarken, birbirimize sarılıp ağladığımız binlerce gece, sabaha kadar dua ettiğimiz, "Allahım bizi kurtar!" diye çaresizce saklandığımız günler de var. Birlikte acı çekip, birlikte isyan edip, birlikte vazgeçtiğimiz... Ölümü konuştuğumuz, nefret etmenin anlamını öğrendiğimiz... Aç kaldığımız, otobüse binince para ödememek için uyuma taklidi yaptığımız... Bize olanlar erkek kardeşimize asla olmasın diye onu koruma yeminleri ettiğimiz geceler... Erkenden büyüdüğümüz, çocuk olmaktan nefret ettiğimiz günlerimiz de oldu. O yüzden diyorum, en büyük aşk - nefret ilişkisini bence kardeşlerimizle yaşıyoruz.

Bu kadar şeyi neden anlattım? Zodi sevgilisiyle bu şehirden taşınmaya karar vermiş. Tam ben çocuk doğururken, ona en ihtiyacım olduğu dönemde yani. Sanki kızın tek görevi, ihtiyaçlarımı karşılamak gibi garip bir öfkeye büründüm. Şu an yazarken ne kadar saçma düşünüyormuşum diyorum da açıkçası biraz kırgınım Zodi'ye. Yani sen bunca sevgili bulma, yok onun çöpü, bunun ağzı köfte gibi, bunun annesinden hoşlanmadım, de/da bağlacını ayırmıyordu, bir daha aramadım türü şeylerle geleni gideni engelle. Ben tam çocuk yapayım, Zodi yok! Neden? Zodi hayatının aşkını bulmuş.

Hayatının aşkını da sonunda benimle tanıştıracak. Bilmem kaç ay sonra. Önce çocuktan utanıyor sanıyordum. Yani salağın biriyle beraberse, işte ben onu vazgeçiririm diye. Ama korkarım öyle değil, sanırım kardeşim benden utanıyor.

Çocuğun evinde bisiklet mi ne varmış, onu alması lazımmış. Çocuk evde yokmuş. Bisikleti arabanın arkasına atıp gideceğiz. "Ee, biz tanışmayacak mıydık?" diye sordum. Bana baktı baktı, "Sonra tanıştırırım sizi!" dedi.

Neyse dedim, neyse demedim de yol boyunca konuştum. Sonra evine doğru geldik. Ben sefil halde yaşayan bir bekâr evi göreceğimi düşünüyordum. Ama vay vay vay! Bu çocuk zengin. Zengin oğlu zengin hem de. Ay, Allah biliyor ya, zengin evlerine bayılıyorum. Bazı dizileri sırf zengin evlerinde yaşıyorlar diye izliyorum. Saçma sapan dekorasyon dergilerine porno dergi muamelesi yapıyorum. Kimisi, çiçek sever, kimisi kuş kedi, köpek. Ne bileyim Nutella delisi gibi benim de zaafım zengin evleri, yapacak bir şey yok. Eve gelmeden 2 km öncesinde buram buram para kokusunu alıyorsunuz.

Kapı açılır açılmaz, duvarda kocaman siyah beyaz spor yaparken çekilmiş, çenesinden ter akan büyük bir fotoğraf var. Kendisini biraz fazla seviyor belli, çünkü evin bir duvarı sadece kendi fotoğrafı. Zodi ile ortak noktaları, ikisinin de kendine âşık olması olabilir. İlginç bir şekilde Zodi'nin diğer bulduklarına göre baya yakışıklı. Ya da bu kadar zenginlik içinde gözüme yakışıklı göründü bilmiyorum. Salonda uzay kadar büyük bir televizyon, üstünde tepegöz, *PES* falan derken elektronik mağazası gibi eline geçeni doldurmuş. İnanılmaz güzel dekore etmiş evi. Tertemiz bir ev. Hemen mutfağa doğru koştum, biraz da oraya bakayım diye. Zodi arkamdan gelip hemen yakaladı beni. "İşte bu yüzden tanıştırmıyorum sizi. Adamın mutfağına ben bile girmedim! Biraz saygı!" falan diye bir şeyler sayıkladı. Ayy Zodi'nin böyle saçma bir ahlak-saygı anlayışı var. O sevgilisinin hesabını karıştıran kızlardan değil, telefon mesajlarını okuyan hani. Başkasının evine gittiği zaman buzdolabını açmayanlardan. Seksist küfür edilince, kaşlarını kaldırıp iki saat ana-bacı neden gidilmez diye kafa açanlardan. Bir kere kendime Facebook'ta kendime sahte hesap açtım diye beni bile şikâyet etmişti.

Tabii dinlemedim, o bisikleti balkondan çıkartırken ben mutfağa bir hışımla koştum. Ya inşallah, eniştem giderken bu evi bana bırakır. Adam her şeyi tam istediğim gibi yapmış. Evin her köşesi Instagram'a fotoğraf atmalık. Ben biraz da banyoyu kurcalayayım diye o tarafa doğru ilerledim ki kapı açıldı. Canım eniştem geldi.

Zodi, beklemediği için biraz sinirlendi açıkçası. Niye sinirleniyorsa, adamın kendi evi. Vay sana sürpriz yaptım,

bilmem ne diye gönlünü aldı, tatlı bir çocuk. Yani inşallah sürpriz yapmıştır da, "Ablana güvenemedim, evden bir şey çalar," diye düşünüp gelmemiştir. Bize hemen bir şeyler koydu, geçtik oturduk salona. Keşke biraz daha geç gelseydi, evi tam kurcalayamadım diye kara kara düşünüyorum bir taraftan. Ardından kapı çaldı, çocuğun kız kardeşi geldi. 13, 14 yaşında bir kız. Ay dedim, ne güzel ya hemen kaynaşacağız, çocuğun ailesi, biz derken bu gece nişan bile yaparız bunlara. Zodi yine sinir oldu. Çocuğun evi, çocuğun kardeşi gelir gider diyorum. "Bu kız ben varken buraya gelemez çünkü!" diye dişlerini sıka sıka bana söyledi. Vay be, görümce savaşları... Zodi'den de hiç beklemezdim, el kadar kızla aşık atıyor. Bir de eve giremez falan. "Enişteme günah değil mi?" diye Zodi'nin üstüne gidiyorum. Çünkü çok saçma.

Sonra Zodi'nin neden böyle davrandığını anladım. Çocuk, kıza beni tanıtmak için, "Senin okuduğun kitaplar vardı ya, Pucca hatırladın mı? Bak ta kendisi burada!" dedi. Ben de bir elimle destek alarak, tıslaya tıslaya koltuktan kalkıp kızı öpmek için hamle yaptım. Kız domuz gibi suratıma baktı baktı baktı. "Saçmalama abi ya, ben ne zaman okudum pucca mucca!" dedi, arkasını döndü. Baya arkasını döndü içeri gitti. Şaka yapıyorlar herhalde diye düşündüm önce biraz ayakta bekledim, geri dönsün de gülelim diye ama gelmedi. Bok gibi oturdum koltuğa geri ama sinirden ter döke döke.

Kız geri geldi, elinde bir kâseyle. "Benim annemin jenarasyonu bu puccalar muccalar, onlar bir de bizim büyük sınıflar okuyordu, annem görse nasıl sevinir şimdi," dedi. Neyse, Allahtan o kadar öküz değilmiş. Merve'nin sevgilisi de yazık,

kırıldığımı düşündüğü için sürekli kızla aramda muhabbet olsun diye bir şeyler söylüyor. Bak hamile, ee oğlan mı kız mı gibisinden.

Kız baktı baktı baktı, "Tüp bebek mi?" diye sordu. Ben de yüz milyonuncu kez anlattığım, dış gebelik, iç kanama ardından hamile olma üçgenimi anlatmaya hazırlanıyordum ki...

"Ee neden bu kadar geç kaldın?" dedi.

Geç mi kaldım? Lan ben geç anne mi oldum, neden farkında değilim? Bana sanki normal zamanmış geliyor. 30 bunun kıvamı değil miydi? Okulu bitirmen, üstüne iş bulman. O kadar dangoz herifin arasında askerliğini (?) yapmış, kariyerini eline almış adam bulman falan derken kafadan 30 işte. Şu an 14 yaşında kızı ciddiye alacak değilim ama bodruma kitlesem, ailesi bana kızar mı diye düşünüyorum. Bir de ben ergenken, "Evlenmicem ben aslaaaa evlenmem!" demek modaydı. Düğün şarkım bile hazırdı ama sınıfta evlilik kurumuna inanmıyormuş ayağı çekerdik o yaşta. Ben evlenmek istiyorum diyen kızları hor görürdük.

Alacağım cevaptan hiç hoşnut olmayacağımı bile bile ideal analık yaşı kaçmış diye sordum...

"Ben 21 imde doğurup çocuğumla büyümek istiyorum. Onunla aynı dili konuşmak için. Annem de senin gibi mesela snapchat nedir bilmiyor. İleride kimbilir neler çıkacak."

Annen benden 20 yaş büyük! Ayrıca benim snapchat hesabım da var. Hem ben teknoloji özürlü değilim ki, sosyal medya zaten benim göbek adım. 21 yaşında doğuracakmış, 21 olduğun zaman bakarsın aklına doğurmak geliyor mu... Bu çocukla büyüme mevzusunun eğlenceli olacağı

dedikodusunu kim yaydı acaba? Büyümek eğlenceli bir olay değil ki? Bir kere, her acı, darbe, hayal kırıklığı insanı olgunlaştırır. Yazık günah değil mi, ben o acılar içinde kendimi keşfetmeye çalışırken çocuğu peşimden sürüklemek? Oturdum karşımda mantıklı bir insan varmış gibi halimden memnun olduğumu anlattım. Çocukla beraber büyüme fikrine neden takıldığını sordum. Zaten kardeşinle, arkadaşlarınla beraber büyüyorsun dedim. Bir kişiyi peşine taksan ne olur takmasan ne olur dedim. O kadar güzel bir konuşma yaptım ki tane tane. Keşke biri ses kaydımı alsaydı. Konuşurken kendimle gurur duyarak ağlayacaktım az kalsın.

Ben tam ikna ettim ki kız, "Evet Pucca ablam, 30'uma kadar erkek yüzü görmek bana yasak!" diyeceğini düşündüm, çünkü gerçekten Nobellik bir konuşma yapmıştım. O kadar uzun lafın ardından kalkıp bana şöyle dedi:

"Düşünsene; oğlun daha büyüdüğünü görmeden ya yaşlılık hastalıkları çekeceksin, iyi ihtimal ise sen ölmüş olacaksın. Şimdi bile yaşlısın, o zaman ne halde olacaksın? Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Küçük sıçan, aldı beni şak şak şak tokatlamaya başladı. "Yaşlısın, yaşlı, yaşlısın sen yaşlı yaşlı!" diye... Ya ne ara yaşlandım ben, insanlar bana ne ara yaşlısın demeye başladı? Oysa her şeyi tam usulüne uygun yapıyordum. Bundan dokuz ay önce cıvıl cıvıl kız kategorisindeydim de şimdi aramızda bir buçuk yaş olan kardeşimin yanında bana teyze muamelesi çekiyorlar.

Boğazına sarılıp, "Kaz ayaklarım çıkmadı daha benim!" diye gözlerini oyasım geldi. Ama 14 yaş henüz çocuk

kategorisine girdiği için, tabii el sürmedim. Yaşıma uygun bir şekilde daha anlayışlı, olgun davrandım. Önce içime içime ağladım. Tutamadım kendimi, ağzımdan kelimeler çıkmadı, gözlerim doldu doldu artık acıyınca bıraktım onları. Ya neden bu oluyor, hamilelik hormonlarım yüzünden kendimi asla ifade edemiyorum. İfade edeceğim an, ağlama krizine giriyorum. Burada da girdim. Kız şok geçirdi, çocuk zaten ne yapacağını bilemedi. Tam ben, götürün beni huzurevine diye yaşlılığımı kabullenmiştim ki, Zodi süper kahraman gibi önüme atıldı. Kıza parmak sallayarak, "Ne diyorsun sen be!" diye olaya bir girdi, yozlaşmış yeni nesil, telefonun içine gömülen haz almayı unutmuş çocuklar diye devam etti. Şiir gibi tane tane kızı öyle güzel rezil etti ki içimin yağları eridi yemin ederim. Salak Zodi, keşke hukuk fakültesini yarıda bırakmasaydın, şuna bak senin asıl mesleğin avukatlık. Helal olsun sana Zodi, helal olsun benim koca yürekli kardeşim. Kız artık ağlamaklı olup abisine, "Sustur şunu!" diyince, "Abartmayalım kızım, çocuk istismarına girebilir bu yaptığımız," diye uyardım.

Ama Zodi'yi durdurana aşk olsun. Çocuğa da arada kaydı. Sonra bisikleti almadan çıktık ordan. Asansörde, elimi Zodi'nin koluna koydum. Gözlerim hala dolu dolu, "Teşekkürler, iyi ki varsın. Hayatımın sonuna kadar koruyacaksın beni, biliyorum."

"Öff, her şey senle ilgili değil Pucca, dünya senin etrafında dönmüyor tamam mı? O kız bana laf soktu asıl. Abisiyle olmamı istemiyor çünkü. Senin üstünden bana geçirmeye çalıştı. Ama görecek o gününü, yeter be! Sen de ağlayıp durma Allah aşkına artık, burnunu sil, burnunu!"

PuCCa

Bütün yol boyunca, kafamı cama koyup dan dan dan beyin sarsıntısı geçirirken, kızın söylediği bir cümle aklımdan çıkmadı. "Artık hiçbir şey eskisi olmayacak." Kardeşimle olan ilişkim hariç.

Sayıkladım hep sıcak sıcak nefesini

Çevremdeki tek hamile Sırık. Doğal olarak bu aralar yine samimi olduk. Beni sevmediğinden o kadar eminim ki neden görüşmek istiyor, her seferinde sorguluyorum. Bu arada hamileliğiniz çevrenizdekilerden bir gün bile ileri olsa, uzman olan sizsiniz unutmayın. Sürekli olarak, "Daha bunlar iyi günlerin ohooo" gibi şeyler söylemeniz lazım. Ben de Sırık'a sürekli öyle diyorum. Bana ne sorsa, *ohooo* diye başlıyorum, sonra bir şey olmaz ardından da ama doktoruna sor sen yine de. Sırık'ın göbek belli olmaya başladı, ya da günahını almayayım ama photoshop yapıyor. Üç gün önce görüştük baya kas vardı orada, kas yani sert sert. Instagram'a bir fotoğraf koymuş, basket topu gibi karnı.

Bir de bana diyor ki, bak bak. "Aa erkek miymiş, kız çocuğun olacak gibiydi kız annenin güzelliğini alır ya." Ben de bu

lafı, salak gibi bana güzel dedi sanıyorum. Meğer kıza hamileysen, çirkinleşirmişsin, konu buymuş. Doğrudur yanlıştır bilemem, vardır bilimde bir yeri herhalde, bu kadar yaşlı kadın yanlış biliyor olamaz. Ama tek bildiğim, Sırık bok yemiş! Şu an kendimle aşk yaşıyorum. Dudaklarım inanılmaz dolgun duruyor! Bakmaya doyamıyorum dudaklarıma. Sürekli klip çekiyorum. Bir de saçlarım, saç boyatmadığım halde pırıl pırıl. Gözeneklerimi ilk kez bu kadar küçük görüyorum. Peri kızı gibi oldum resmen. Sadece şişman bir peri. Kilo dışında bir sorunum yok. O da son zamanlarda abarttım diye. Bence ben bu hamileliği dokuz kiloyla bitiririm. İradem güçlü, yemem derim yemem, ne var bunda?

Sorun bu değil ama, "Puccitoşum benim, siz cinselliği ne yapıyorsunuz peki?" diye sordu. Hımm demek ki hamile kalınca böyle şeffaf olabiliyoruz. Ne yapalım kıvırıp götü... Neyse bir şey derdim ama... "Kocişlerimizin bizi aldatacağı bir zamana girdik, ah ne yapacağız şimdi? Ben benimkine güveniyorum aslında," dedi. Daha yeni evlendik, çocuk yeni geliyor niye aldatsın diye düşünürken, "Aaa evet ya, adamlar genelde bu dönem gidiyor." Kadının, "Ohh şükür ailem oluyor!" dediği, eski sevgililerinin baş harflerine kadar unuttuğu, bundan sonra başka bir benim kocam evladım akrabalarım diye dolandığı dönemde erkekler, "Hadi bana eyvallah koçum!" diyor. Üstelik bunu derken de seni suçluyor. Yok hormonu, yok çenesi vay bunaldım diye kaçıyor. Osi de bunlardan söylenmeye başladı açıkçası. Alkol içmediğim için dışarıda onun çevresiyle takılmak istemiyorum doğal olarak. Amaan, içsem bile takılmak istemiyordum ya, bu bahanem oldu. Eee, ben eğlenmiyorsam o da eğlenmeyecek.

Zaten ben depresyona girip aylarca uyuyan güzel gibi yataktan çıkmadığım zaman bence eğleneceği kadar eğlendi. Bu konuyu sonra uzun uzun işleyeceğim. Ayıldıkça o dönemi daha bir merak eder oldum.

Bir de kimse kadınlardan bahsetmiyor; oysa ne saçma. Libidomuzun saçma bir şekilde arttığı bir dönem hamilelik. Adamın aklının kaçması normal de ee bu kadına neden, "Ay yavrum benim, canı çekmiş ne yapsın? Hamile o kuzusu hamile, yapar eder eve döner fıtratı bu!" demiyor. Doğurganlıkta azgınlığın zirvesini yaşıyoruz aslında. Regl olmadan önce orada ne dönüyor bilmiyorum ama hiç hoş olmayan şeyler olduğu kesin. Bizi öyle kandırmışlar ki, "Erkekleri penisleri yönetiyor, o yüzden yaptığı salaklıkları hoş görelim, Allah onları öyle yaratmış yapacak bir şey yok!" İş bize gelince ama bizi rahim yönetiyor. Vajina değil. Bizim canımız asla seks istemez, biz zaten seks bile yapmayız saçmalama hatta şok içindeyiz, bu erkekler kimle yatıyor diye. Seks kadar ayıp bir şey var mı? Haa çocuk yapmak için yapılıyorsa o zaman ayıp değil, helal hatta. Bunun dışında ise bir kadına yakışmayan hareketler... Yine de tabii kendime yedirip kocama yalandan işve cilve yapacak değilim herhalde. Yok ya, ben burada insan üretmekle meşgul olayım, bel ağrım, meme ağrım, akıntım bir taraftan. Kilolar, yaşlı kadınlar, çocuğa zarar verdim mi telaşı diğer taraftan. Bir daha eskisi gibi olmayacağım korkusu derken, bir de kocamızın penisinin keyfini mi düşüneceğim? Hadi oradan be!

Sonra bu konu hakkında uzun uzun düşündüm (1,5 dakika): Durduk yere riske girmeye gerek yok. Başka zaman bu

konuyu tartışırız. Ne olursa olsun, beyni evrim geçirmemiş bir primat var önümde. Erkekler hayattaki bütün sorunlarını çok özür dilerim, – sikerek – çözebileceklerini düşünüyor. Birinden nefret mi ediyor, hoop dayıyor bir küfür. Küfrün de içeriği sadece çiftleşme. Homofobik kısmı ağır basıyorsa, anasına bacısına küfür ediyor. En sevdiği futbolcu gol mü kaçırdı, yürekten bağlılık falan hak getire dayıyor enlemesine boylamasına. Trafikte hatalı sollayıp önüne mi geçti araba, onu da sikerim diyor. Hatta getir önüme kamyonu bile sikerim! Adamın acıması yok. Dan dun sanki penisi her yere sokmak için var. Adamların kafasının içi porno sitesi arşivi gibi. Her türlü nesneyi seksle özleştirebilirler. Gözün gördüğünü, kulağın duyduğunu, teninin hissettiği her şeyi seks olarak algılıyorlar. Allah kahretsin onları!

Hal böyle olunca benim, "Doğumdan sonra düşünürüz yae!" diye erteleddiklerimi biraz öne almaya karar verdim. İşi şansa bırakmanın alemi yok durduk yere. İç çamaşırı çekmecemi açtım, regl donları, ev donları, dışarı çıkarken giymelik don en arkalarda artık örümcek ağı tutmuş seks donlarım. Bu donlara da o kadar para veriyorum ama hep en arkadalar. Ne zaman giyecek olsam, "Amaaaan nasılsa 2 dakika sonra çıkacak ne gerek var!" diyorum. Aldım bir tanesini sana yemin ederim, bak Allah belamı versin diyorum baldırımdan çıkmadı. Diğeri diğeri derken yok, olmuyor. Ev donlarımdan siyah düz olanı giydim. Güya göbeğim çıkmadı, götümden mi doğuracağım nedir, altım iki beden büyümüş resmen. Pişi hamuru gibi dolanıyorum bir de adamın aklı kaymasın diye şu halime bak. Baktım olmuyor, sabahlıklardan bir tanesini aldım üstüme. Önü bağlanmıyor ama daha seksi durabilir

dedim. Tıslaya tıslaya içeri gittim. Basket maçı izliyordu, önünden dans ederek geçsem mi falan derken. Gözüm mutfağa takıldı. Tereyağını dışarda unutmuş, tezgâhta duruyor öyle masum masum bana bakıyor.

Osi Instagram'da satış yapan bir teyzeden, inanılmaz ucuza bir kilo tereyağı almış. Fiyatını duyunca bir kıllandım ama köyde teyzenin biri kendi kendine yapıyormuş, eşine dostuna satıyormuş. Kadının bir ineği varmış işte Osi de teyzeye yardım amaçlı almış tereyağını. Kocam baya teyzenin birini dolandırmış yani. Piyasa fiyatının üçte birine alıp, kadını kazıkladı diye iyilik yaptığını sanıyor garibim ne yapsın. Evlenince işte muhabbetin bu oluyor maalesef. Sevgiliyken, "Bu yaz *Tomorrowland*'e gidelim, çadır falan abiiii inanılmaz takılırız." Evlendikten sonra köy tereyağı buldu diye mülteci sevinçler yaşıyorsun.

Aklıma takıldı ama o tereyağı, dolaba koyarken bir parça ekmeğin üstüne süreyim dedim. Allah yarabbi sana şükürler olsun. Bu nedir böyle ya, Osi'yi boşayıp tereyağıyla evlenmem lazım. Ekmeğe sürerken kokusu geliyor... Tadı zaten... Aman Yarabbi, dilinin her hücresinde o sütü hissediyorsun. Bir lokma bir lokma derken, yarım ekmeği yedim. Sonra bu kızarmış ekmekle daha iyi olur dedim. Tost makinesinde ekmekleri kızartıp bastım üstüne yağı. Erimesi, o ekmekle birleşmesi, ağzımın içinde ufacık yarattığı lezzet topları. Off bunun pilavını da yapsam derken Osi geldi mutfağa. Eğer bu Türkçe pop orta yaşlı bar şarkıcısı klibi olsaydı, şu an inanılmaz seksi bir sahnesinin ortasında olabilirdim. Üzerimden kaymak üzere olan sabahlığımla buzdolabının önündeyim,

arkadan vuran ışık içimi gösteriyor. Yakalanmanın verdiği o hazla ekmeği elimden düşüyorum, sonra parmağımı hafifçe ısırıp muzır bir gülüş atıyorum. Sabahlığımın önünü tek hamlede çözüp, onu omuzlarımdan kaydırıyorum. Aferin kız Pucca, kadınlığından hiçbir şey kaybetmemişsin. Sibel Can gibi kızsın yemin ederim, Avrupai duruşunun ardında oryantal bir seksilik var senin. Dedim, dişiliğimi övmeye başladım ki Osi koşmaya başladı. "Dur, hayvan saldırma ihihi" moduna girmeden, yere düşen ekmeği alıp, üç kez öpüp başına koydu. "Evimizin bereketi gidiyor kızım, şunu masada ye. Kız kayınço bana da ekmek kızartsana!"

Ben burada onun için o kadar hazırlık yaptım, beş yüz otuz sekiz kilo olmama rağmen seksi hissetmek adına kendime verdim gazı. Üstüne biraz enerji depolamak için tereyağına abandım ama teşekkürler Osi, kayınço demek. Bu hayatta bir kayınço olmadığım kalmıştı. Gerçekten teşekkür ederim. Kayınço ha, kayınço... Ekmekleri kendin kızartırsın, tabii ekmek bulabilirsen! Hepsini yedim!*

* Tereyağını aldığı yer, bir hafta sonra basıldı. Meğer margarinin içine boya katıp, millete satıyorlarmış.

Gökten üç elma düşmüş, yuvarlanmış; Herkes payına düşen elmayı almış

Bugün sabah bir gaza geldim, bundan sonra artık her gün bir saat bebeğime masal kitabı okuyacağım. Şu akıllı telefonlar olduğundan beri kitap okuyamıyorum zaten. İlgim hemen dağılıyor. Eskiden kitabın sonu gelmeden götümü kaldırmadığımı biliyorum koltuktan. Şimdi bir şeyler okurken sanki telefonum beni çağırıyor. Pişttt pişşşt tam yedi dakikadır bana bakmıyorsun neler kaçırdın bilemezsin. Angelina ve Brad birleşti, Rusya ABD'ye bomba attı ortalık karıştı. Murat Boz, Aslı'nın evinin önünde sabahlarken videosunu çekmişler, kızımmm Ahmet Kaya ölmemiş! O bakmadığım beş dakikada dünya düzeni

yeniden yapılanıp kartlar dağıtılıyor sanki. Aklım sürekli orada oluyor. Gören de zanneder haber sitelerinden çıkmıyorum, bir haberi üç yabancı kaynaktan araştırıyorum. Bütün köşe yazarlarını okuyup tek tek hepsine eleştiri mailleri atıyorum. Instagram'da magazin sayfalarını takip etmekten beynim süngere dönüşmüş farkında bile değilim. Bence bu olay bana da iyi gelecek.

Bu arada dikkat ettim bütün masallar sanki kız çocuklarına yönelik. Eleştiriler de aynı şekilde. Paso prensini arayan salak kızların hikayeleri. Hoş, benim için fark etmez, üç yaşına kadar cinsiyetsiz davranmayı planlıyorum çünkü. Mantıklı olanı bu. Çocuğa doğduğu gibi "Erkeksin sen!" diye yüklenip, bilinçaltına o korkunç kodları aşılayacak kadar da cahil değilim. Tamam çocuk bakımından anlamıyoruz ama işin psikoloji kısmı benden sorulur. Misal, oyuncakları konusu. Çocuğun eline araba verip, onu sınırlandırmak istemiyorum. Renklerde de keza. Pembe, mavi, kırmızı renklerin cinsiyeti yoktur çünkü. Onu çocuk olarak yetiştireceğim, 'erkek' olarak değil.

Benim bu çocuk masallarıyla ilgili derdim, kadınların sürekli prens beklemesi de değil aslında. 'İyi' diye sınıflandırdıkları karakterin aslında ezik bir sünepe olması, 'kötü' dediklerinin ise gerçekten kötü olmaması. Dur bak, örnek verince daha iyi anlayacaksın...

Masal deyince mesela, aklıma ilk 'Sindirella' geliyor. Ondan başlayayım. Al prensesler arasında en eziği bu mesela... Babasının abazanlığı yüzünden kızın başına gelmeyen kalmadı. Hadi bu ezik, peki koca ülkenin prensinin evlenmek için sarayda balo düzenlemesine ne demeli? Kavun seçer gibi kendine kız seçiyor. Ezik Sindirella da, "Avukata gideyim,

babamın mirasına bir bakayım. Bu kadın ve iki kızı başıma kaldı," diyeceğine ev temizlerken, "Ühühüh, prens bana bakmaz" diye ağlıyor. Kızım senin prensten daha önemli sorunların var; evin gasp edilmiş, haksız miras durumun var. Kafan ayık olsun biraz, bu nedir ya? Bu arada evi temizlemesinden neden bu kadar dram çıkardılar anlamadım. Üvey anan olmasaydı da o evi temizleyecektin zaten. Hayır, atom mühendisi olacaktın da eline süpürge mi verdiler? Kimse kusura bakmasın ama bu hikâyede haklı olan biri varsa o da üvey anne ve kardeşler.

Sindirella'nın abazan babası gitti kadını memleketinden aldı getirdi, yolda ne sözler ne yeminler etti kim bilir. Kadıncağız eve bir geldi ezik Sindirella kuşlarla böceklerle konuşup deli deli dans ediyor. Üstüne adam ölünce ne yapsın kadın. Üç çocukla kaldı ortada. Bir tanesinin kafa zaten gidik. Temizlik memizlik yapsın bari, hayvanlarla konuşmayı bırakır belki dedi.

Prensin balosunun olduğu gün mesela? Kadın haklı olarak Sindirella'yı baloya götürmek istemiyor. Bu deliye kim bakar diye düşünüyor. Kızlarımdan birini prense yamarım, saraya kapağı atarım bunu da yanıma alırım diye düşünmüş olmalı. Çünkü gerçekten kötü biri olsaydı, kocası ölünce bunu da sepetlerdi evden. Temizlikçi mi yok Allah aşkına, zaten elinden iş bile gelmiyor kızın. Bu arada Sindirella'da biraz yalancılık var. Yok neymiş, çok ağlamış, bir peri gelmiş al sana ayakkabı, al sana araba diye büyü yapmış. Hıı, tabii canım eminim öyledir. Ablalarımın kıyafetlerini çalıp gittim demiyor da! Bir de burada verilen mesajı anlamadım. Üvey kardeşlere sürekli

çirkin diyorlar da ne yapsın kızlar? Allah onları öyle yaratmış. Güzellik çirkinlik kavramını o yaşta kapitalizm üzerinden vermek saçmalık! Balkabağından yapılma son model araban, sınırlı sayıda üretilmiş cam ayakkabı, pahalı işçilik gerektiren elbisen yoksa güzel değilsin diyor sana.

Prensin sapıklığını konuşmak ister misiniz? Kızın ayakkabısını bulup, bütün evleri geziyor. Lan sen prenssin prens, işin yok mu ne bileyim savaşa falan katılsana. Sindirella da buçuklu ayağının kaymağını yedi bu sayede. Prensle evlenip, üvey anasını saraya aldırmaması da büyük nankörlük! Bomboşşş masal, bommmmboşş!

Uyuyan güzel masalı? Teyzenin birini bebeğin diş buğdayı partisine çağırmıyorlar. O da sinirlenip, bebeği lanetliyor. Eline iğne batınca da yüz sene uyuyor. İşsiz güçsüz bir prens gelip öpünce ayılıyor. Öff kızın ağzı leş gibi kokuyordur orası ayrı mevzu. Ee ama ee? Bu masaldan ne çıkartmam lazım? Bütün akrabalarını düğüne çağırmazsan seni lanetlerler mi ne?

Rapunzel çocukken sırf saçları uzun diye seviyordum ama bu da salak masallardan. Anası babası çocuk diye yırtınıyor bu kızın. Tüp bebek tedavileri, hacamatlar, dualar falan derken sonunda annesi hamile kalıyor. Komşu evin marullarına aş eriyor. Kocası da gidip marul çalıyor. Bahçenin sahibi kadın da marulu veririm ama çocuğunu alırım diyor. Bunlar da memlekette başka marul yokmuş gibi kabul ediyorlar. Lan o kadar uğraştınız çocuk yapmak için, bu ne şimdi? Alıyor bu kızı, bir güzel büyütüyor. Anası babası gelir alır diye de kuleye kapatıyor kızı ama her şey dahil otel

gibi kule öyle düşün. Tabii masalların olmazsa olmazı ormanda deli deli dolaşan prens hemen fark ediyor. Kızın saçlarına tırmanıyor. Kız da polisi aramak yerine sapığına âşık oluyor. Kadın da bakıyor bu Rapunzel'le baş edemeyecek, ülkede adı çıkacak kızın. Kesiyor saçlarını, yolluyor bunu çöle. Prensin gözlerini de kör ediyor. Ama sonunda birbirlerini buluyorlar. Sokaktan geçen adamları eve mi alalım, ne yapalım? Kızın anası babası iki yaprak marul için terk etmiş, kadın almış bakmış beslemiş büyütmüş, orospunun yaptığına bak. Sinirlerim bozuldu.

İçinde prens prenses olmayan masallardan bakalım, neydi o çocukken sürekli bize anlattıkları? Hah, tavşan ve kaplumbağa. Tavşan ormanda, "En hızlı benim hadi yarış yapalım," diye dolaşıyor. Orman halkı da sanki kendileri çok matah bir şeymiş gibi tavşanın bu halini hiç beğenmiyorlar. İşte arkasından konuşuyor, "Bu tavşan da çok böbürleniyor," diye. Böbürlenecek tabii, hızlı koşuyor çünkü. Çok bilmiş bir kaplumbağa çıkıyor, "Ben seninle yarışırım!" diyor. Tavşan da gülüyor ediyor ama kaplumbağanın da hevesi kaçmasın gariban diye kabul ediyor yarışı. Yarış başlıyor, tavşan tabii aldı gitti, yolun yarısına gelince de burada biraz yatayım, nasılsa yetişemez diyor. İşte burada o şerefsiz kaplumbağa, ilerliyor. Geliyor bakıyor, Tavşan uyumuş, sesini çıkartmadan yarışı bitiriyor. Buradan da alacağımız dersi yeteneklerinle hava atma, hiç tahmin edemeyeceğin biri gelir onu elinden alır. Yok ya, ulan tavşan üzülmüş uyumuş, kaplumbağayı da bu kadar üzmeyeyim demiş. Kaplumbağa da bunu uyandırmak yerine hemen bitiş çizgisine koşmuş. Burada alınacak tek bir ders var, acıma yetime; döner koyar gelişine!

PuCCa

Masallarda kötü karakter kısmını bir daha gözden geçirmeleri lazım. İyisi mi ben biraz gazete okuyayım çocuğa, orada kimin ne olduğu belli oluyor en azından.

Not: Ev oyuncak araba dolu. Çocuğa doğduğundan beri Doblo'cu dayı diyorum. Doğum gününde mangal seti almayı planlıyorum.

Koca kıçlı, sinirli. Bir kadın oldum apansız

Ay Osi'nin böyle sürekli kendine idol olarak benimsediği, 'babam' 'abim' gibi sıfatlarla pekiştirdiği insanlar var. Onların ağzından çıkan her kelime Osi için kanun demek. Onlar her şeyi bilir, derdi varsa çözüm bir tek onlardadır. Onlar hayatın sillesini yemiş, doymamış üstüne künefe söylemiş insanlardır... Onlara saygı duymak boynunun borcudur. Büyük ihtimalle çocukken çok deli yürek izlediğinden böyle. İki kelimeyi yan yana getiren insan gördüğü zaman onları, kuşçu ne bileyim Ezel'in Ramiz dayısı gibi bir şey zannediyor.

Yine bunun bir abisi, bununla rakı içmek istemiş işte ikimiz gidelim diyor. Öff şimdi önümde hayvan gibi içecekler. Ha gayret Pucca, çoğu gitti azı kaldı. Yakında yani bir iki sene sonra ama yakın sayılır, su yerine şarap içeceksin. Boğazda bir yere gittik, biz gitmeden adam oraya gitmiş, hatta sanırım

dün geceden beri burada. Masadan anladığım kadarıyla da maşallah yani ne var ne yoksa yemiş. Osi'nin çevresine karşı temkinli davranmayı öğrendiğim için, öyle hemen adama ulu önder muamalesi yapmadım. Daha öncesinde, "Bu abim var ya bu abim, iyi bak! Adam bu adam! Bu ülke senin gibi adamlar için fazla be abim. Namusuyla para kazanını sevmiyorlar. Adamı yok yere içeri attılar, parasına el koydular. O ne yaptı, yılmadı ayağa kalktı, her şeye sıfırdan başladı. Belgeseli yapılsa yapılır o derece bak!" diye öve öve bitiremediği adamın meğer yasadışı bahis şirketi varmış. O yüzden içeri girmiş! Devlet parasına el koymuş... Bir tanesi içinde, "Sen bu çocuğu sevmiyorsun ama gariban bir çocuğun eğitim masraflarına yardım ediyor," demişti. Bu arada bahsettiği gariban çocuk, o adamın çocuğu. Allah razı olsun gerçekten, dünya Osi'nin idol olarak gördüğü adamların yüzü suyu hürmetine dönüyor!

Bu adam da dışarıdan ilk izlenimde, bir çeşit 'Alkol Bütün Kötülüklerin Anası' temalı sosyal sorumluluk projesinin konusunu andırıyor. Sakalları sigaradan sararmış, suratında meymenet kalmamış, göz kapakları yarıda kalmış, her an masaya sızdı sızacak. Yalnız yine de zayıf. Bu alkolikler nasıl hep zayıf kalıyor ya. Ben ne zaman şarabı abartsam o hafta 2 kilo kesin alıyordum. Diyetisyenler de alkol yasak diyor. Yanında bir şey yemiyorlar desem, bak ben sana diyeyim bu herif gece bi oturuşta 20 tombul şişe bira içiyordur. Hatta şişelerin depozito paralarını bile alıyordur bu bak, var o potansiyel. Bira dediğin şey malt değil mi? Yine kilo alması lazım. Ben de iyice kafayı yedim, oturmuş adamın beden kitle endeksini hesaplıyorum.

Yani hemen notunu vermek istemiyorum ama adamdan tabii ki hiç hoşlanmadım. Masanın hesabını bize kitleyecek gibi bir his var içimde. Zaten cimriydim, hamile kaldıktan sonra iyice cimrileştim ben. Cebimizden çıkan her kuruş evladımızın geleceğinden gidiyormuş gibi geliyor. Osi de yani sağ olsun, hamile kaldığımdan beri harcamadığı kadar para harcamaya başladı. Birinin Osi'nin arkadaşlarına düğün olsun, bebek olsun ne bileyim bunlarda onların destek olması gerektiğini salağa anlatır gibi anlatmalı... Adamlar ama, "Ooo Osi evleniyorsun, ıslatalım", "Oooo Osi, beben oluyor hadi ıslatalım", "Osi karın seni evden kovmuş bunu kesin kutlamalıyız!" Bir tane çeyrek altınlarını görmedik daha anca, "Ooo Osi."

Geldiğimizden beri, yok rakı şöyle içilir, rakı giren eve doktor girmez, rakı masası kutsaldır otururken destur istenir bilmem ne, amaaaaaan hadi siktir ordan! Rakıyı bulan adam bile rakı üzerine bu kadar düşünmemiştir. Amma kafa ütüledin. Utanmasan kolonyayı kafana dikeceksin, alkolden kör olmuşsun haberin yok hala rakı masası edebiyatı. Hele Osi yarın sabah, "Bir daha rakı makı içmem, sabah perişan oluyorum!" diye evde ağrı kesici arayacaksın. Şimdi bardağı masaya vurup alnına götürüyor. Manzarayı gösterip, "İstanbul'da yaşıyorsun, şu havayı soluyorsun, en lezzetli balıkları taze taze yiyorsun, çek içine şu deniz kokusunu, çek! Yaşamak bu be bu işte!" diye sarhoş amca coşkusunu da yaşadı. Bunu yapınca kesin anladım, bu hesap bize kalacak. Valla ben de onun gibi anın tadını çıkarıp İstanbul'a bir kuple şiir okumak isterdim ama şu an ne kadar öderiz buraya diye hesap yapmakla meşgulüm.

Adamın rakı edebiyatı bitti, biterken de beni tüketti. Osi de sarhoş olmaya başladı. Ne zaman tek gözüyle telefona bakmaya başlıyor o zaman tehlike çanları gelmeye başlamış demektir. Hadi dedim, artık kalkalım, bokunu çıkarmaya gerek yok. Adamı yedirdik, içirdik yeter diye. Ben kalkmak istedikçe bu kalkmadı her zamanki gibi. Eee, çekemem bu tantanayı diye ben kalktım.

Osi'nin bir beyni var mı yok mu düşünmeden eve gittim. Yolda acıkmışım, kendime tost yaptım, yatağa yattım, Puki'yi karnımın yakınına koyup, Instagram fotoğrafları yakalamaya çalışıyordum ki Osi aradı. Gerçekten benim kocam salak, bu zamana kadar nasıl ölmeden hayatta kalmış inanın bilmiyorum. Aramış beni, "Puccaaaa bak abim sana bir şey söyleyecek!" anasından izin aldırır gibi, adama verdi telefonu. Adam da, "Yengem, biz bugün biraz kafa dağıtalım, çok özlemişim Osi'yi hadi izin ver yenge," diyor. Ne yaparsanız yapın diye telefonu kapatıyordum ki, Osi tekrar aldı telefonu.: "Hee Pucca bu arada sen bana yalan söyleme sakın dediğin için diyorum, abim beni pavyona götürüyor."

Kısa bir an beynimi nasıl kullanacağımı unuttum. Ufak bir hafıza kaybı yaşadım sanki. Az önce o ne dedi bana? Beynimin bana oynadığı oyun mu diye tekrar sordum, yine aynı şekilde cevap verdi. "Ee hadi ama hem sürekli yalan söyleme diyorsun, doğruyu söyleyince de böyle oluyor işte. Düğünümüze gelememiş adam, bana güzellik yapmak istiyor."

Bu telefon konuşmasını mahkemeye sunsam, hakim Osi için idam kararı verir. Temyize falan da gitmez, direkt asın bunu der. Bir de, "Yalan söyleme diyorsun, doğruyu söyledim

işte sen de bir karar ver," diyor. Lan sen manyak mısın ile başlayan, terbiye sınırını baya aşmış, futbol maçlarında bile duyamayacağın iğrenç seksist küfürlerle telefona doğru çığlık atmaya başladım. Bu hala, "Ee sen de gel, ne var bunda halla hallaaa! Amma abarttın be, kırk yılda bir anca abimle görüşüyorum şu yaptığına bak. Madem güvenmiyorsun, kalk gel sana gelme mi dedim, gel bak ortama!"

Hayatta her şeye tahammül etmişimdir ama bu derece bir salaklığa dayanamıyorum. Adam aramış beni dünyanın en rahat şekliyle pavyona gitmek için izin istiyor. Birinin bekârlığaa vedası falan olur ona da izin vermem ama izin alma cesaretini anlarım. Yanına takmış bir moruğu, bir de beni çağırıyor. Çakal ya, sonra diyecek ki, "Ee sana da gel dedim, gelmedin!" Lan karnım burnumda ne işim var pavyonda! Yanında olan abisini telefona istedim. "Eğer Osi 10 dakika içinde evde olmazsa, gece evini yakarım zaten sefil bir keşin tekisin, kimse de benden şüphelenmez, alkolik herif gece sigarasıyla uyumuş derler." Bu salak salak ayıp oluyor falan diye saçmaladı, hiç es vermeden tatlı tatlı tehditlerime ettim. Sonra da terbiyesiz, telefonu suratıma kapattı. Osi de 7 dakika sonra evdeydi. Abim bir daha benle konuşmaz herhalde diyor şimdi de. Aklı varsa konuşmaz.

3. Trimester (6-9 ay)

Evet, çoğu bitti azı kaldı. Şimdi işin eğlenceli kısımlarına sıra geldi. Bebek için alışveriş yapma zamanı geldi. Ya da doğum koçuna karar vermenin. Biraz sabırsız olabilirsiniz bu dönem, hemen çocuğunuzu kucağınızda görmek isteyeceksiniz. Bel ağrınız olabilir, bu sıralar mesane problemi de çekebilirsiniz, hepsi ufak tefek, halledilecek şeyler. Uykusuzluk canınızı sıkabilir. Peki, bu dönem bebeğiniz ne durumda biliyor musunuz? Artık sizi tekmeleriyle rahatsız etmeye başladı değil mi? Bebeğiniz bu dönemde çabuk kilo aldığı için dönmesi azalacak, korkmayın. Bu ayların keyfini doya doya çıkarmaya bakın, zaman çabuk geçiyor unutmayın!

Göbeğim sonunda çıktı ya, çok şükür. Bir an gerçekten kıçımdan, olmadı ayak bileklerimden doğuracağım diye düşünüyordum çünkü. Hoş, hamilelikten mi yoksa kilodan mı göbeğim çıktı bilmiyorum daha. Ölçüyü biraz fazla kaçırdım

sanırım, baya kilo almışım. Ama duracağım yeri biliyorum. on dört kiloyla ben bu işi bitiririm eminim.

Bedenimde olan bu değişiklik beni hüzünlere boğsa da Osi benimle dalga geçer gibi saçma bir kıskançlığın içine düştü. Göğüslerim artık süt bezlerim geliştiği için mi yoksa kilo alacak yer kalmayınca oraya mı yağ pompalandı bilmiyorum, baya büyüdü. Hatta inanılmaz büyüdü. Ve diri diri oldu. İnşallah hep böyle kalır ya. Küçük göğüs severim ama bu şekilde diri ve tepelerde olacaksa buna da can kurban. Cildim lekelendi ama, yüzüme sobadan çıkan isi sürmüşler gibi duruyor. Saçlarımı hâlâ boyatmadım, aslında boyatsam boyatırım önemli olan ilk üç ay değil mi şimdi bir şey falan olur, sonra saçımı boyattım diye kendimi yerim. Yalnız amma beyaz saçım varmış benim ha, üç beş tanedir diye düşünüyordum ama gün geçtikçe sanki daha da artıyor. O başlarda olan yüzümdeki parlaklık, ışıltı kayboldu. Kendimi çok çirkin hissediyorum. Onla kalsa iyi, yaşlanmışım gibi geliyor. Bir anda on beş yıl yaşlandım sanki. Sadece tip olarak değil, ruhen de.

Osi de bilerek yapıyor sanırım, aslında onda bu kadar zekâ da pek yok ama üzülmeyeyim diye bu aralar saçma sapan kıskançlıklar içinde. Üzüldüğümü gördü, kendince böyle önlem aldı galiba. Vallahi Osi o leb demeden leblebiyi anlayan adamlardan değil. Başlarda çok uğraşıyordum, işte mesaj vererek bir şey yaptırmak için ama anlamıyor ki. Ona tek tek, üstüne basa basa tam yedi kez söylemen lazım. O yüzden bence memelerim büyüdü diye tribe girdi. Bu arada kendime hamile kıyafeti hiç almadım. Çünkü hamile kıyafeti kadar dünyada iğrenç bir şey yok. Bir de hamile kalmayı

şirinlik, çocukluk, sempatiklik gibi göstermek bana inanılmaz garip geliyor. Anne olmak bakınca, kadınlığın zirvesi demek aslında. Ergenlik bitmiş, oturaklı zamanlara gelmiş, artık bir sorumlulukla eş ve çocuk için hazırsın demek. Biz ama artık ayıp diye mi bilmiyorum, hamileleri hatta çocuğu olan kadınları seksilikten uzaklaştırıyoruz. Ya da şişmanlayınca şirin gözüksün bari diye sağına soluna kurdele takıyoruz hiçbir fikrim yok.

Yalnız bu arada bir yoklayan kıskançlığı dışında Osi bir soğuk. Bana karşı bir soğukluk değil bu, olaydan soğudu sanki. Sıkıldı gibi hissediyorum. O başta çocuk, hamilelik her şeyle ilgilenen, hevesli adam değil sanki. Bir şey var ama açıklayamıyorum. Sürekli, "Sen böyle olmasaydın...!" modunda. Amerika'da doğum için ayırdığımız para hâlâ duruyor. Bir heves ettim ama sonra orada doğurmak içime sinmedi. Yani vatanım gibisi var mı, lütfen? Amerikan vatandaşı olsa ne olur olmasa ne olur? Al bak, ben Türk vatandaşıyım, helal olsun bana. Abartmaya gerek yok, kenara ayırdığımız para, ben para diyorum ama enflasyonun pul dediği şey, yetmedi. O parayla dönüşü yapamazdık. El mecbur, Florida sokaklarında elimizde kâğıt kahve bardakları, dilenmek zorunda kalırdık. Yani para yetmedi diye vazgeçtim. Haa dersen, çok büyük bir yararı mı olacaktı çocuğa diye; valla ne bileyim, millet gidip doğuruyor diye işte. Bir şey bildiğimizden değil. Baktık o para yetmiyor, kenarda dursun en azından, doğum sonrası kullanırız. Zırt pırt o paradan kullanıyoruz ama ufak tefek şeyler için. Bunun da canı Berlin'e gitmek istemiş geçenlerde. Bu nasıl cansa, şımarıklığa bakar mısın, başka ülkeye gitmek istemiş. Hayatında Berlin'i gördün mü diye sor, yok görmedi

ama can bu işte, çekiyor. Gelmiş bana kafa sallıyor, "Bu halde olmasaydın o parayla giderdik işte!" Bu hal dediği de hamilelik. Telefonda birileri bunu bir yere çağırıyor, "Pucca'nın durumunu biliyorsunuz, ben yalnız gelsem sonra eve almaz; o da çıkmıyor işte ne yapayım!"

Yahu, adam gibi yere çağırıyorlar da gitmiyor muyum? Karnım burnumda gece mekânda ne işim var. Eğlenmemeyi geçtim, o çiftleşme umuduyla bir odaya tıkışan insan güruhu arasında bebem içimde tostun kaşarı gibi ezilir. En son daha karnım belirginleşmemişti bile Alaçatı'ya gitmiştik. Dans ediyorum diye Osi kendini yerlere atıp, ağzından köpükler çıkartmıştı "Senin içinde bebek var, böyle göbek atamazsın!" diye. Sarhoş olup beni mekânın en güvenli yerine elime çubuk kraker verip bırakmıştı. Şu halimle olsaydık ne yapardı bilmiyorum bile.

Bugün de yüzü iki metre düşmüş, Berlin'den başlayan benim yüzümden bir şey yapamama bunalımı, akşam birinin doğum gününe gitmeye kadar vardı. Aslında ben onun derdini biliyorum. Bu, "Bak senin yüzünden ben de eğlenemiyorum tavrı," aslında akşam izin koparabilmek için. Ulan hayvan, ulan beyinsiz sen benim yüzümden eğlenemiyorsun haa, ulan ben senin tarihi geçmiş prezervatifin yüzünden yüz kilo bir şekilde, hormonlarımla savaşıyorum. Sanki tek başıma yaptım, tek başıma karar verdim, tek başıma düşündüm. Ben eğlenmiyorsam, sen de bu iş bitene kadar eğlenmeyeceksin bu bu kadar basit. Dokuz ay kendini tut bir zahmet!

Bir taraftan da bütün ömrünün en güzel zamanını hamilelikte yaşayan insanları düşünüyorum. Şu aralar, sıkıcı

hayatımı renklendirsin diye bir blog okuyorum, kadından tek kelimeyle nefret ettim, nefret! Öff yeter be şovu kes, bizi gerçeklerle yüzleştir diye oturduğum yerden kadına bağırıyorum. O dokuz ay boyunca ülke ülke gezmiş, tren yolculukları, kamplar, başka ülkeler. "Hamilelik hayatınızı kısıtlamasın, hamilelik kadınlara verilen en büyük nimet, hamileyken hayattan geri kalmazsın, hayatı asıl o zaman eğlenceli kılarsın," gibi bana hiçbir anlam ifade etmeyen sözler... Bende mi sorun var acaba, hamileliği ve bedenime yarattığı tahribatı sevemedim. Sürekli regl olacakmış gibi dolanıyorum, sinirliyim, devamlı ağlıyorum, çocuğa zarar gelirse diye paranoyak oldum. Üstüne yazı yazamıyorum, sandalyeye oturamıyorum, koltuğa oturamıyorum. Sıcak su ile banyo yapamıyorum. Ağrılardan bahsetmek bile istemiyorum, mide sıkışmasından, bel ağrısı, baş ağrısı... Keşke teknolojinin, marketten bebek seçme kısmında doğsaymışım. İnternetten bilgilerimizi verip DNA kopyamızı kargoyla yollayıp üç ay sonra bize çocuğumuzu getirmeleri lazım. Biz hâlâ ilkel ilkel doğum yapıyoruz. Şuna bak, hayvandan ne farkımız var? Üstelik geri iade edebilecek şekilde üretilen çocuklar yapılsa fena mı olur... İade ettiğimiz çocukları da fabrika, uygun fiyata, taksit olanaklarıyla çocuğu olmayanlara verirler, alan mutlu veren mutlu. Bu biraz rahatsız edici oldu, tamam benim fikrim ama ben bile "Yok ebesinin..." dedim yani, haklısın. Allah bilmiş beni teknolojiye aklı basan bir devlet yöneticisi yapmamış çok şükür. Yoksa o çocukları iş gücünde kullanalım diye akıl verip insan hakları mahkemesinde yargılanıyordum şimdi.

Belki de Osi haklıdır, kesin haksız ama ne bileyim. Sırık bile dedi, "Evlendikten sonra hayattan çok kopmuşsun," diye.

"Eskiden kıpır kıpırdın şimdi donuksun sürekli," diye de ekledi ki daha çok üzüleyim. Canım Sırık! Yani, hem hamileyim diye dans edemeyecek miyim? Bu ne biçim iş ya? Milletin bakışlarından rahatsız olduğum için kendimi kısıtlayacağım, yok ya? Hamileyim, çocuk üretiyorum, gelecek nesilleri hazırlıyorum, ırkımızın devamını sağlıyorum ama olaya bak, iki müzik dinleyip eller havaya yapamıyorum. Lan, belki geleceğin büyük liderini doğurmuş olacağım, bu ne saygısızlık! Hamileler her yerde, her zaman olacak. Bundan emin olun, ben bu dünyada olduğum sürece, kimse, hiç kimse hamilelere laf söyleyemez! Hamileler, bir ülkenin can damarıdır. Hamileler olmasa, anan baban hatta sen olmazdın şerefsiz köpek! Sen kimsin benim eğlence hakkımı elimden alıyorsun. Bundan sonra herkes ayağını denk alacak! Osi kalk giyin, gidiyoruz. O kadar çok eğleneceğiz, öyle coşacağız ki bizden sonra herkes hamile kalacak!

* * *

Hay buraya gelen kafama sıçayım! Benim neslimin topu topu iki kadın büyük pop sanatçısı var, sürekli birbirlerini yiyorlar işte bana isim yazdırmayın şimdi. Ben bunu yazarken barışırlar marışırlar, aman hiç riske girmeyeyim isim vererek o yüzden. Bir tanesine atarlarından dolayı daha yakın hissediyorum kendimi. Az mı şarkılarınla eller havaya yapıp, "BU SENE BENİM SENEMMMM!!!" diye çığlık atmadım... Diğeri de bir ara elektronik müzik yapmıştı, ben bayılmıştım para verip albümünü bile almıştım ki benim bir şeye para vermem çok nadirdir. Müzikten anlamadığımdan mı nedir, kadın pop şarkılarına geri döndü. İşte o kişi, Osiler'in arkada-

şı. Doğum günü onun mekânında. Ben mekânda kapı kenarına yakın bir yerde oturur, zaten karanlık kimse biri görmez diye düşünürken. Biz, büyük bir locaya geçtik. Bizim masa dizi oyuncuları dolu. Az ünlüler toplanmış gibi duruyor. Ve herkes masadakilere, "Lan ben bunu nerden tanıyorum!" diye bakıp duruyor. O parfümle karışık ter, sigara, dökülmüş bira kokusunun arasında beni yargılayan gözleri de görüyorum. "Yuh, güya anne olacak, ulan bu halde gelinir mi?" bakışları sürekli bana çarpıyor. Osi de gelmiş bana, "Ya saçmalama hamile olduğun belli değil, herkes şişmana bak yine de eğleniyor diye bakıyor sana, takılma," diyor. Gerçekten teşekkürler, içimi rahatlattın. Bu ince düşünce, bu naiflik bir sende var be Osi'm. Her geçen gün iyi ki diyorum iyi ki senin gibi bir davarla evlenmişim!!!!!

Allahtan, kapalı alanlarda sigara içme yasağı var, birileri bizi de düşünmüş. Bir taneniz sigara için de bakın nasıl şikâyet edip, polisi buraya çağırıyorum. İnşallah içerler de bu sayede gece erken bitip eve dönmek zorunda kalırız. Herkes ayakta birbiriyle sürtünmekle meşgul olduğu için, montların toplandığı koltuğa gömüldüm. Burada beni kimse fark etmez derken, locaya mekânın sahibi pop şarkıcısı geldi. Ve benim saklandığımı sandığım yerde yanıma şak diye oturdu. Mekânda kim varsa tek tek kadını görmek için oraya gelmeye başladı. Kadının yanından kalkacağım ama birinin beni elimden tutması lazım. Belim korkunç ağrıyor, bir de kazak giymişim. Kazağın altından elimi sokup, ıslak mendille memelerimi siliyorum sürekli. Kirpiklerim bile ter içinde. Osi'ye bakınıyorum, beni kaldırsın diye ama millete shot içirmekle meşgul. Ahh ya, daha aylar önce o tekila bardaklarını tek hamlede

yutacak kıvamdaydım, o masanın üstüne çıkıp, garsonla kavga ediyordum. Şimdi de insanlar beni yadırgamasın, hamileliğimi eğlenceli geçiriyorum sansınlar diye buraya geliyorum. İşin ilginç kısmı da yine yargılamasınlar diye saklanıyorum.

Şu an evimde, sıcak battaniyemin altında, bacaklarımı ova ova uyumam lazımken, ben hâlâ hayattan kopmadım mesajını vermekle meşgulüm. Millet ne çabuk sarhoş oldu ya, iğrençler. Gerçekten anlamıyorum, insan kendine neden bunu yapar? Zil zurna sarhoş olup 6 metrelik bir alanda radyoda çıksa çevireceği şarkılarla, ağzından salyalar aka aka eğlenebilir? Gençlik nereye gidiyor, bu insanların utanması, arlanması da kalmamış. Yarın öbür gün bir savaş çıksa bunlar mı kurtaracak şimdi memleketi? Ata'm şu hallerini görse nasıl üzülürdü? Tamam, Ata'm da rakı içiyordu ama sizin gibi kudurmuyordu!!!! Sinirimden üç beş kızın kaynak saçlarını çıkartıp o kısa paça pantolon giyen erkeklerin pantolonunu ağızlarına sokmak istiyorum. Ama ben sizi göreceğim, siz böyle fink fink dolaşın. Çocuğunuz olacağı zaman bakalım tuvaletin önünde ön sevişmelerinizi yapabiliyor musunuz? Hoş, erkeklere yine hava hoş. Bak, ben burada bidon gibi oturup hasedimden mekânı patlatsam mı diye düşünürken, Osi göbek atıyor.

Patlatmak demişken, mekânda göz göze geldiğim insanların beni yargıladıkları yetmezmiş gibi; her an doğuruveririm diye ödleri patlıyor. Bende tek başına rahatsız olmamak için sürekli karnımı ovup ara sıra, "Doğuruyor muyum yoksa lan?!" tedirginliği veriyorum suratıma. Bütün gece diken üstünde beklesinler, kadın doğurursa ne yaparız diye. Eee ne yapalım, biz de bu süreçte kendimize sosyopat bazı eğlenceler

edindik. Ben bunu yaparken, Osi'nin bir arkadaşı gerçekten orada doğuracağımdan korkmuş olmalı ki adam iki dakikada bir yanıma gelip, "Bak sancın falan gelirse hemen bana söyle, şoför var seni hastaneye götürürüz," diyor. "Yok, ben böyle iyiyim," dedikçe adama dert oldu. Benden daha panik, durup durup yanımda bitiyor, "Bak iyisin değil mi? Araba hemen dışarıda." Allah razı olsun, şoföründen de arabandan da ama yok kardeş bugün doğurmayı düşünmüyorum dedikçe, adam yollayacak beni hastaneye.

Artık yeter kazağımı çıkartayım bari dedim, altımda askılı bir tişört var. Ben atlet niyetine giymiştim ama nasılsa herkes sarhoş oldu, kimse sallamaz diye çıkarttım. Yoksa sıcaktan gerçekten doğuracağım. Bir taraftan da Osi'ye hadi gidelim diye yalvarmak için bakmaya çalışıyorum. O da sağ olsun, yanıma gelip, "Beş dakikaya kalkıyoruz," diyor, sonra yine eğlenmeye. Atletle kaldığımı görünce Osi bir anda yanımda bitti, kenara koydukları montlardan birini aldı üstüme attı. Son zamanlarda başlayan, "Sen bir annesin" kavgasını tekrar tekrar fitillemiş oldu böylece. Yok memelerin açıkta, yok böyle şey mi olur, yok yakışıyor mu? Lan madem yakışmıyor, kalk gidelim. Ona da yok. O üstüme bir şey atıyor, ben attığı şeyi atıyorum. Milyonlarca kez kavga etmişizdir ama bu en saçması. Sarhoşluğuna verdiğim için uzatmadım. O da bir süre sonra işi dalgaya vurdu. "Hadi Osi çıkalım," deyince, gelip üstüme bir mont atıyor, "Beş dakika daha!" diye yalvarıyor. Ben de artık kalkmak için, kazağımı montumu giydim beklemeye başladım. Bu arada şarkıcı kadınla da sürekli fotoğraf çektiriyorlar yanımda, hepsinin fotoğraflarında arkada domuz gibi duruyorum. Bir taraftan da kadını izliyorum, götü

ne güzel, yüzü ne kadar farklı, bacakları incecik, boyu kadar oğlu var ama bak hâlâ dipçik gibi. Doğum kilolarını ne kadar sürede verdi acaba? Sevgilisi ne güzelmiş lan ama buram buram güvensizlik kokuyor. Kadını içirip içirip ölmüş dedesinin tapularını üstüne geçirecek potansiyeli var. Bence böyle böyle mesleğinde yükselmiş, iyi olan kadınlar belli yaştan sonra aşka bulaşmak istemiyor. O yüzden de iş adamlarının 18'lik beyinsiz kızları bulması gibi, bunlar da beyni olmayan ama kaşı gözü iyi olan erkeklere yöneliyorlar. Bence gayet mantıklı. Çünkü bir süre sonra hiçbirinin beyni olmadığını fark ediyorsun; yaşlısı, genci, fakiri, zengini, hepsi mal. En azından yakışıklılar etrafımda dolansın diyorlar herhalde.

Bu sırada Osi artık insafa geldi, eve gidiyoruz. Bir elime viski bardağını verdi, diğer elime montunu, tuvalete gidip geleceğini söyledi. Ayakta durmanın mantığı yok diye, yerimden kalkmadım. Bu sırada, kadınla konuşmaya iki üç kız geldi, "Albümleriniz çok güzel, ay çok gençsiniz," falan filan derken kızlardan biri bana döndü, "Bu arada siz de çok güzel bir annesiniz!" dedi. Ben hemen, atladım tabii. Bizim de bir şeklimiz var yani gibisinden. Yani bunlar kadar olmasa da arada sırada sokakta tanınacak kadar ezik ünlü sınıfından sayılıyorum. "Ben bunu nereden tanıyorum!" bakışı değil ama "ay bu o işte o, ne kadar şişmanmış!" bakışını ciğerime kadar hissettiğim zamanlar oldu. Bir albümümüz olmasa da eh işte bizi de sevenler var edasıyla hafif havalanarak öne doğru hamle yaptım. Kızlardan biri yardım etti, elimi tuttu ayağa kalktım. Bir taraftan da elimde viski bardağı var ya, yanlış anlamasınlar diye açıklama yapıyorum. "Bu benim değil ehe ühe," diye. Kızlar bana bir şey söylüyor ben anlamıyorum,

ben anlatıyorum ama onlar anlamıyor. Bir taraftan da artık kime ne hava atıyorsam. Sonra kadına bir şey dediler, kadın yüksek sesle, "Ne annesi be!" deyince dank etti. O geri zekalı kızlar meğerse beni kadının annesi sanmış. Kadın bile tiksindi benim onun annesi olma fikrimden. Aramızda olan yaş farkından bahsetmiyorum bile, tamam genç gösteriyor ama o kadar da değil derken, aydınlanmamı yaşadım. Lan ben yaşlı gösteriyorum! Torun torba sahibi olacak kadar mı yaşlı gösteriyorum? Bir de ayağa kalkarken kızlardan yardım istedim. Karanlık, üstümde mont var, tekerlek kadarım ve kadının yanında hiç ayağa kalkmadan somurtarak oturuyorum. Herkes eğlenirken ben eğlenceli hayat dolu kocamın bardağını tutup onu eve götürmek için zorluyorum. Gençliğim az önce kızların kilo almamak için içtiği cin sodalarla birlikte bitti.

Ben artık Osi'nin dediği gibi anneyim... Hepsi bitti, her şey bitti. Yaşlı, çirkin, şişman bir kadınım. Ve bunun tek suçlusu Osi!!!! O neden böyle görünmüyor, ona neden kimse bir şey demiyor, o neden hayatına kaldığı yerden devam ederken ben bir tomar değişimden geçiyorum? O babaya bile benzemiyor, o hâlâ aynı. Bir de bana bak... Nefes alamıyorum, inşallah masanın üstüne kusarım...

Bak ben yaralandım... Kayıtsız şartsız adanmaktan

Osi ikinci panik atak krizini geçirdi. İlkini düğünden bir gün önce geçirmişti. Aralarda gelen giden varsa ben fark etmedim. Çünkü o hafif atakları tam nöbete dönmeye başlayıdığı sırada kendimce geliştirdiğim taktiklerle iyileştiriyordum. Şöyle ki normal bildiğin sabah içtiğimiz çayın içine bir karanfil atıp, "Bunu Hindistan'dan getirdiler, millet sırf bu çayı almak için kıtaları aşıyor," diyordum. "İki ay içinde panik atak, karaciğer, pankreas, beyin, böbrek, idrar yolları neyin varsa sıfırmış gibi yapıyor. Senin dünyadan haberin yok ohooooo, ilaç firmaları bu çayı yapan adamı öldürdü, sırf ilaçları satılmayacak korkusundan. Allah belalarını verir ne diyeyim Osi, canımız onların cüzdanı olmuş baksana," tarzı cümlelerle yalanımı pekiştiriyordum.

Bu arada, Osi hâlâ benim Hindistan'a gidip reiki dersi aldığımı sanıyor. İlk uçakta tanışmıştık, bunun uçak korkusu vardı, ben de reiki yapmıştım. Sonrasında anlatmaya çok çalıştım, reiki dersini mi elini mi nedir, Bayrampaşa'da bir evde aldım, kadın Türktü diye ama bu kısmını asla dikkate almıyor sanırım. Ne zaman ortamlarda Hindistan ile ilgili bir konu açılsa, "Aa Pucca sen biliyorsundur bak," diyor, ben de bilmediğim şeylerle ilgili çok biliyormuşum gibi atıp tutuyorum. Osi ben Hindistan'a hiç gitmedim, Avrupa dışında bir yer görmek nasip olmadı daha diye bin kez söyledim oysa. Aman nasıl olsa ilgisi hemen dağılıyor, üç dakikadan sonra annemi kestiğimi anlatsam bile fark etmez. Sürekli elim kalbinde, karnında olmadı götünde devamlı çakra dengeliyorum. Bu arada çakra dengelemekten de anlamam, orasını burasını mıncıklayıp, "Ooo görüyor musun nasıl gergin, işte bunlar hep kötü enerji," deyince kendini iyi hissediyor. Bazen kendimi kaptırıp, "Auranı görüyorum Osi, off toz içinde kalmış," diye iyice gaza getirdiğim oluyor.

Son zamanlarda bunlar işe yaramamaya başladı, bir gün doktor buna alerjisi için bir ilaç vermişti. O ilacı aldığında iki gün kütük gibi uyuduğunu fark ettim. Zorlandığım zaman dayadım o ilacı. Mis gibi hayatımız akıp gidiyordu.

Bu arada, "Peki siz geri zekalı mısınız?Neden doktora gitmiyorsunuz?" diye soruyorsun farkındayım, valla Osi ayda bir gidiyor. Anti-depresanı yazıp yolluyor doktor bunu. Benim de iyi, fedakâr, koca yürekli bir eş olarak plasebo ile iyileştirme gücümü göstermem lazım...

Ama bu aralar bunları yapamıyorum maalesef, çünkü biliyorsun ki iyi bir insan olmaya çalışıyorum. Bana göre yaptıklarım tıp bilimi için büyük adımlar içeren hareketler: Osi'nin sağlığıyla ilgili benim kafamın rahat olduğu çözüm önerileri. Kafam rahat, rahat olmasına ama işte ahlak kurallarına göre bu iyi bir şey değilmiş. Acısını çocuğumdan çıkarmasın diye mecbur, Osi'ye iyi davranacağız.

Bunu söylemek çok ayıp biliyorum ama Osi gerçekten yordu beni. Tükendim. Neyle savaşacağımı bilmiyorum. Çünkü ortada bir şey yok, sadece korkusu var. Sürekli öleceğini düşünüyor. Elim kalbinde geziyoruz. Tansiyon aletini bileğinden çıkarmıyor. "Pucca, Pucca kolum uyuştu, kalp krizi geçiriyorum." Yarım saatte bir böyle çıkış yapıyor. Hiçbir şeyin yok, iyisin, bak kalbin normal atıyor deyince de bana sinirleniyor. Sürekli kötü olduğunu duymak istiyor sanki. Bir keresinde kendini baya baya halıya sarıp balkona attı: "Ben kötüyümmm, kötüü! Sen yalan söylüyorsun, kötüyüm!" O sırada gülmüştüm şimdi ama üzülüyorum, hiçbir şey yapamıyorum çünkü. Osi de sağ olsun hiç yardımcı olmuyor kendini iyi hissetme adına.

Gece uykumdan uyandırıyor, uyanmadığım zaman annesini arayıp beni şikâyet ediyor. Bu arada şaka yapmıyorum, gerçekten beni annesine şikâyet ediyor. "Burada ölmek üzereyim, o uyuyor!" diye. Her gece abartmıyorum ama her gece eve ambulans geliyor. "Artık aramayalım, bak birinin gerçekten ihtiyacı vardır, haklarını alıyoruz vallahi bir şeyin yok," dedikçe sanki onu öldürmek istiyormuşum gibi davranıyor. Benim doktor kontrollerim ve onun haftada iki gün seslen-

dirme işi dışında evden çıkmıyoruz. Yolda kalp krizi geçireceğini düşünüyor çünkü. Benimle doktora da hastane fetişisti olduğu için geliyor. Hazır gitmişken ona da baktırıyoruz çünkü. Ben diğer odaya bile gidemiyorum. Televizyon izleyemiyor, konuşamıyor, sadece korkuyor. Banyo yaparken yanında duruyorum, tuvalete giderken kapının önünde bekliyorum.

Yanınızda olan insanın sürekli öleceğini düşündüğünü, sizin onu asla ikna edemediğinizi, doktorun iki anti-depresan yazıp yolladığını hayal edin. Hiçbir şey konuşamıyorsunuz. Hiçbir yere gidemiyorsunuz, yan odaya bile. Ondan önce uyuyamıyorsunuz, o uyanmadan uyanmak zorundasınız, o ne izlerse yanında durmak, o ne derse anında duymak.

Sonra kendime çok kızıyorum, evlilik dediğin şey bu zaten. İyi günde kötü günde birlikte olmak demek. Benim kötü zamanlarımda o yanımda oldu yine de. Hastaneden geldiğim gün, arkadaşının doğum gününe gitmesi dışında. Ya da üçüncü gün bütün arkadaşlarını eve toplaması... Yine de olsun, ayıp, evliyiz nihayetinde. Bunu 'çekmek' zorundayım.

Bir sayfa içinde kaç kez "Yoruldum" dediğimin farkında değilim ama yoruldum. Üç haftadır sokağa çıkmıyorum, arkadaşlarımla görüşmüyorum, yogaya gidemiyorum. Tek yaptığım şey, Osi'ye bir şeyinin olmadığını anlatmak. Şu an erken doğum yapsam mesela, "Sağ ol Pucca ya, ben burada kötüyüm sen doğum yapıyorsun, gerçekten bravoo!!!" diyecek.

Allah belki de bu konuda beni sınıyor, bilmiyorum. "Sen daha sapasağlam adama bakamadın, çocuk nasıl yetiştireceksin?" diyor belki de. Allah'ım gerçekten bana vermeye çalıştığın dersler için seni anlıyorum da bu sonuncusunu biraz

azaltsak mı, ha ne dersin? Belli ki salak bir kulunum, zorlamasak mı artık şu ders olayını? Stres yok dedik, bak sen üzülürsen bebek ne hale gelir dedik, iyi hoş ama bu iyi mi? Yemin ederim psikolojim çöktü. Tuvalete gidip gidip gizlice ağlıyorum, içime içime çığlık atarak, "Yeter artık!" diye. Ağladığım için vicdan yapıyorum, üstüne bir de onun için ağlıyorum.

Bir elim Osi'nin kalbinde, onu ölmeyeceğine, kalbinin normal attığına ikna etmeye çalışıyorum. Bir de şöyle bir durum var, "Hiçbir şeyin yok!" cevabından nefret ediyor. İçten içe bir şey olmalı diyor olmalı. Sürekli kalp krizi geçireceğine inandığı için baktım çıkar yolu yok, kalbine baktıralım, doktor adam gibi anlatsın buna, bak bu hislerin panik atağın yüzünden, kalbin takır takır çalışıyor desin diye. Hastaneye giderken nasıl mutlu ama küçük çocuk gibi, "Bak şimdi doktor neler diyecek, kim bilir neler diyecek ahh ah, sen bana inanmıyorsun ama kalbimde sorun var benim." Ya senin kalbinde sorun yok geri zekalı, çünkü senin bir kalbin yok!

Hastanedeyiz, bunun tahlilleri falan yapılıyor, bir taraftan da vasiyetini hazırlıyor. Bir de hemşire gördükçe daha coşuyor, insanları sürekli hasta olduğuna ikna etmeye çalışıyor. Hemşire kızlarda yani maşallah pek cıvıl cıvıl, kızım sizin işiniz yok mu ayağı bacağı kopmuş insanlarla ilgilensenize dememe ramak kaldı. Osi hayatının en mutlu gününü yaşıyor olmalı. Yatağın kenarına geçmişim, Osi'yi izliyorum, Osi'nin bir hemşire ya da doktorla hatta hastane sahibi biriyle, o da olmadı tansiyon aleti dükkânı sahibiyle falan evlenmesi lazımmış. Ben şu an o kadar şikâyet ediyorum ama ona sorsan, hoş sormadan anlatıyor ama ona göre de ben gaddar, kalpsiz,

ruhsuz, sevgisiz, ilgisiz bir kadınım. Onunla ne zaman yüzüm düşük ilgilensem, "Yarın çocuğun hasta olunca ne yapacaksın?" diye sorguladığı için, hayatta en büyük zevkim Osi'ye bakmakmış gibi davranıyorum.

Ama maalesef, en nefret ettiğim şey hasta bakmak. Bunun müdavimi var mıdır hoş bilmiyorum. Empati duygum başkasının fiziksel acı çekmesini algılayamıyor. Yani bir de doğruya doğru bencil bir insan sayılırım. Yazlıkta bahçede millet sazlı sözlü eğlence yaparken, sıkılıp uykum geldi diye yukarı çıkıp, seslerinden uyuyamam diye kendi evimi polise şikâyet etmiş biriyim. Şimdi tabii ki asla, tövbe öyle şeyler yapmam, iyi biri olmaya çalışıyorum çünkü; olsa olsa masanın ortasına kusup milletin kalkmasını sağlayarak geceyi zehir ederim. Aslında Osi'ye de kızamıyorum. Adam ne yapsın? Gerçekten öleceğini düşünüyor, o sırada korkunç sancı falan çekiyor olmalı. Ama bilmiyor ki asıl ölen ben olacağım bu gidişle. Kendimi toparlayamıyorum bir türlü, nefes alamıyorum, boğuluyorum ve sürekli suçlanıyorum.

Doktor en son kalbinde bir şeyi olmadığını söyleyince, mideye baktıralım dedik. Ve en sonunda mutluluktan kudurdu, çünkü bir hastalığı çıktı! Bana göre mide ekşimesi; ona göre yemek borusu erimiş, eriyen kıkırdaklar midesine yapışmış, mide asidi bütün bedenini sarmış, safra suyu beyin loplarına kadar ulaşarak onu tam öldürmek üzereymiş ki hastaneye gelmiş.

Ama iyi oldu bir taraftan da 'bir sorun' olduğunu öğrenince rahatladı. Kendince rahatlama ama mesela sabah kalkınca bir bakıyorum yerde, "Puccaaaa, Puccaaaaaa, Rennie hemen

Rennie vermen lazım, çok kötüyüm, Pucca hemen Rennie!" Rennie'yi dil altı hapı sanıyor ama çaktırmadım. O Rennie'yi ısırınca çünkü titremesi geçip, "İyiyim, daha iyiyim," derken gülesim gelmiyor değil.

Bugün de Osi'nin arkadaşı gelecekmiş, ay dedim fırsat bu fırsat kaçayım bari biraz evden. Biraz da onlar çeksin. Akşama doğru eve bir geldim, kimse yok. Aradım Osi'yi biraz hava almaya çıkmışlar. Akşam üstü bitti, baya karanlık oldu. Hâlâ hava alıyormuş. Gece yarısı olmak üzere arıyorum, "Ya Pucca biliyorsun nasıl hastaydım, kendimi biraz iyi hissettim ya hemen boz moralimi!"

Ya sabır dedim, senin de moraline de diye de devam ettim. Gece bir oldu, artık tamam eşeği hortumla suladın yeter diye tekrar aradım. Çıktım yoldayım, geliyorum dedi. Sabaha karşı dört gibi kapı çaldı, kapının önünde Osi ve saz arkadaşları. Hepsi sarhoş!

Sinirimden nasılım biliyor musun? Bir de, "Yenge bana varsa bira", "Oo, yengeeeee kocaman olmuş göbeğin ya." Oturdular salona ayı gibi sesleriyle gümbür gümbür. Yatmaya gidiyorum dedim, içerdeyim dişlerimi sıka sıka ağlıyorum. Diğer taraftan da abarttım mı diyorum. Yani çocuk haftalardır yatalak gibiydi, şimdi kendini iyi hissediyor sevinmem lazım. Ne sevineceğim ya, sabaha karşı bir ton dallama arkadaşını doldurmuş eve, buna mı sevineyim? Yatakta bir o tarafa döndüm, bir diğer tarafa. Ses çıkartıyorum bir taraftan da Osi gelsin, "Şunları yolla yoksa gece geleceğini bir çırpıda keserim!" diyeceğim. Yok ama Osi varlığımı unuttu. Yere bir şeyler attım, yatağı çektim, duvara vurdum.

Gizli numaradan aradım. Olmadı kendimden aradım gelsin diye, yok yok yok!

Sonunda dayanamadım, gittim televizyonun arkasında duran fişi çektim. "Güneş açtı hadi herkes evine, uykum var!" diye kısa ve öz derdimi anlattım. Osi yapma Pucca ya oyun oynuyoruz diye şımarıklık yaptı ama elimin tersiyle iki tane çakıp, duvara yapıştırmamak için zor tuttum kendimi. Herkesi kovdum, millet giderken Osi yerde horlaya horlaya sızmıştı bile...

Aşk kâğıt üstünde yazı; Ben o kadın olamadım

Dün gece hayatımın en temiz uykusunu uyumuş olabilirim. Osi bana kızgın olduğu için sanırım gece beni hiç uyandırmadı. Ay böyle kızgınlığa can kurban, oh be! Aylardır ilk kez uykumu almışım gibi hissediyorum. Bari kalkayım da biraz gönlünü alayım. Yani tamam, ayılık yapan, sorumsuzca davranan o ama ne yapsın bir taraftan da bakınca. Evlilik, çocuk, hayat zorlukları derken sürekli panik atak krizlerinin geleceğine inanıyor. Elinde değil diye düşünüyorum. Üstüne fazla gitmiş olabilirim. Fark ettin mi, uykumu alınca yalnız daha merhametli ve mantıklı düşünüyorum. Tek ihtiyacım buymuş be.

Gönlünü alayım diye o uyanmadan, kahvaltı hazırlayayım dedim. Bir taraftan da telefonumu arıyorum ama artık nasıl uyuduysam yatak telefonu emmiş olmalı. Dolaptan kahval-

tılık malzemeleri çıkarttım, çıkartırken yarım kilo peyniri de götürdüm tabii. Bir taraftan da müzik açtım, eski günlerde olduğu gibi. Yani şundan beş-altı ay öncesi. Çok uzun zamandır beraber kahvaltı yapmıyorduk, müzik dinlemiyorduk, sabah dans etmiyorduk, şakalaşmıyorduk. Benim dış gebelik sonrası depresyonum, ardından asıl gebeliğim, Osi'nin hastalığı derken iyice kopmuştuk aslında. Ne garip, böyle acılar ya da zorluklar normalde aileleri birleştirir; bizi birbirimizden soğuttu. Bunda benim de suçum büyük, belki de çok bencillik yaptım. Bazı günler tek kelime konuşmadan yataktan çıkmıyordum. Özür dilerim Osi, inan ömrü hayatımda o kadar az depresyona girmişimdir ki hatırlamıyorum bile. Şansına en büyüğü sana denk geldi. Ama her şeyi toparlarız bence, inanıyorum; bugün yeni hayatımızın ilk günü. Sadece sorunlarla uğraşmaktan bebekle ilgili hiçbir şey yapmıyoruz. Heyecanlanmıyoruz, paylaşmıyoruz. Bu da benim yüzümden, kafamın içinde sürekli 'kaybetme' korkusu var çünkü. Osi ne yapsın yani? Daha benim kendi içimde hesaplaşmam bitmemiş.

Kahvaltıyı hazırladım, Osi'yi uyandırmak için odaya girdim. Şirinlikler, öpücükler, şarkı söylemeler, üstüne tıslaya tıslaya çıkıp gıdıklamaya çalışma derken:

"Dua et, karnında çocuğum var. SENİ KOVMADIYSAM tek nedeni çocuğumu taşıman. Onu doğur, sonra bir daha karşıma çıkmayacaksın!"

Ben ne diyor bu andaval ne oldu be, derken telefonumu suratıma attı. Belli gece telefonumu karıştırmış. İyi de bir şey yok ki, bir taraftan da üstüne atlayıp parçalamak istiyorum ama olayı da merak ediyorum. Evliliği boş ver normalde de

yapı gereği öyle sevgilimi aldatayım, önüme gelenle fingirdeşeyim gibi bir derdim asla olmadı. Üşendiğimden o da. Bir tanesini zor buluyoruz, üçü beşi idare etmek, hepsi için üzülmek falan, gerçekten uzun iş aldatma. Hele şimdi, karnım burnumda imkânı var mı? Allah aşkına şu halimle ne yapabilirim, en fazla kaslı yabancı erkek modelleri beğenmişimdir, onun da günah olduğunu sanmıyorum. Neticede Allah yaratmış, bense baktıkça Allah'a şükranlarımı sunuyorum. "Bu nasıl kusursuz bir yaratıktır Rabbim, gözlerim yaşlı yaşlı izliyorum," gibi. Onu bile yaptığımı sanmıyorum, bu aralar erkeklere, "Oğlum acaba büyüyünce buna mı benzer, ya buna benzerse, bu da bir ananın oğlu bak!" diye inceliyorum. Eskilerden bir şey gördü de onu mu taktı diyeceğim ama salak, oturdum onlardan kitap yazdım. Telefonuma bakacağına, kitapları okusaydın. Bir de başta konuştuk bu konuları, şimdi niye dert oldu anlamadım.

Benden beklenmeyecek bir sakinlikle aldım telefonu, neyden bahsediyor diye baktım. *Whatsapp*'ta en son annesi ve ablası yazmış. Hiç onları açmadan bakıyorum ama yok, bir şey bulamadım. Ne aradığımı da bilmiyorum daha doğrusu. Ben telefona bakarken, Osi de evde, "Bunu ona nasıl yaparım?" diye kendini yerden yere yuvarlıyor.

Çıldıracağım yemin ederim, ne yaptığımı bulamıyorum. "Sen yat kalk anneme dua et" deyince, dank etti. Açtım kadının mesajını. Bana bir mesaj döşemiş, altı ciltlik mesnevi kitabı gibi. Ama olayı hâlâ anlamıyorum, kadıncağız, "Ben sana ne yaptım kızım!" diye yazıp durmuş. Sonra ona yolladığı mesajları görünce olay aydınlandı...

PuCCa

Hani demiştim ya, evlendikten sonra kavgalarını anlatamıyorsun, utanıyorsun diye. Benim dünyanın bir ucunda yaşayan arkadaşım var, yeni taşındı; kız da orada evli ve yalnız doğal olarak. Bir tek onunla dertleşmiştim, o da ilk bana anlattığı için. Ailesinden yana sıkıntıları vardı, o anlattı ben yorum yaptım. Ki ben yine emin ol dertleşmedim, sadece anlattıklarından 'bizim de öyle' gibi yorumlar yaptım. Sonra da yardırdım Osi'ye... Osi ise kıza yazdığım mesajlardan sayfa görüntülerini kırpıp, ailesi ile ilgili olanları tek tek onlara yollamış. Üstüne de atmış tutmuş. Kadın da haklı olarak, "Biz sana ne yaptık!" demiş.

Teşekkürler Osi, elimde kalan tek anne figürünü de aldın. Teşekkür ederim, içimi açmaya çalıştığım, korkumu anlayacağını umduğum tek kadınla sırf, hırsın ve kinin yüzünden aramı bozdun. Bu arada mesajlarda da bir şey yok, kız derdini söylüyor ben de 'bizim de öyle' diyorum. Karım senin dedikodunu yapıyor diye yollamış kadına ya, sadece kadınla kalsa iyi, kardeşlerine de ve daha kim bilir kimlere atmış... Ailesiyle tek tek konuşup, herkesi bana karşı doldurmuş.

Olayın şokuyla daha doğrusu hayal kırıklığıyla sesimi çıkaramadım başta. Ben sesimi çıkartmayınca Osi'nin üstüme daha çok geldiğini fark ettim. Korktuğumu düşündü sanırım ve beni daha da korkutmak için misilledi kendini. Oysa sadece, "Bu nasıl bir olay ya? Bunu ben bile yapmam. Bak düşün, milyarlarca salak şey yapmışımdır ama bu... Allah aşkına bunu kim yapar?" diye düşünüyorum.

Ben sustukça, o eril gücün piknik tüpü kadar bedeninde nasıl alevlendiğini gördüm. Ağzımı açmadıkça kendini nasıl

güçlü hissettiğini. O ezilmişliğini hırsla nasıl yoğurduğunu gördüm. Ağzımı açmadıkça daha da büyüdü öfkesi, hatta zevk almaya başladı bana hakaret etmekten. Dün arkadaşlarının önünde küçük düşürüşümün acısını çıkartıyordu bas baya bence. Hep merak ediyordum, Osi ile kavgalarımızda ağzına geleni söyleyen biriydim. Acaba susunca ne olur diye merak ediyordum. Belki de kavgalarımız benim yüzümden büyüyor diye üzülüyordum. Şu an anlıyorum ki iyi ki susmuyormuşum. Sanki kurtuluş savaşında Gaziantep'i Fransız işgalinden kurtarmış gibi gururlu şimdi. Her sonradan gelen cümlesi bir öncekinin bin beteri. Bu böyle devam etti bir süre.

"Çocuğu sana göstermeyeceğim" gibi klişe tehditlere başlayınca, evden kovdum onu. Önce kabul etmedi, sen gideceksin falan diye diretti sonra ya hamile olduğum aklına geldi ya da köpeklere bakamam dedi sanırım. Gitti...

Çocuğu göstermeyecekmiş bana, öfffff gerçekten Osi bu kadar klişe, bu kadar kötü bir koca olacağın aklıma gelmezdi.

Aşktan ölmeseydim, aşka doğmasaydım, Kendimi masallara adar mıydım?

Ohh be! Dünya varmış yemin ederim, Osi evden gittiğinden beri inanılmaz mutluyum. Boşanma davasını da açıyorum, bu nedir ya? Ben, iyi insan olmam lazım diye kendimi paralayayım, adamın hastalığıyla ömrümü çürüteyim olana bak. Milletin enayisi de benim herhalde.

Dünden beri mesajla kavga ediyoruz. Daha doğrusu şöyle, ben yazıyorum, ardından hemen engelliyorum. Sonra engeli bir daha açıp tekrar yazıyorum. Çok çok çok sinirliyim Osi'ye! Ne kadar pişman olacağından, nasıl sürüm sürüm sürüneceğinden daha haberi yok. Geri zekalı kendi kaybetti. Kadınlar dünyanın hâkimi olunca, kadın kolluk kuvvetleri kapı kapı dolaşıp, işe yaramaz erkekleri toplayacaktı, nükleer

atık tarlalarında çalıştırmak için. Ben ona acıdığım için saklamayı düşünüyordum. Bodrum katında, kuru ekmek ve suyla yaşamasına izin verecektim. Dediğim gibi o kaybetti, umurumda bile değil!

Evden kovarken, bunu benden başka kimse evine almaz diye düşünmüştüm ama varmış bir iki tane daha salak demek ki dün orada kaldı. Nasılsa arkadaşları bundan beter, çöp evde boğulsunlar, bana ne? Gerçekten umurumda değil, nerede, kimle kalıyor zerre ilgilenmiyorum. Sadece, iCloud şifresini biliyorum da iPhone'umu bul uygulamasından nerede her saniye takip ediyorum. O da bakalım daha ne kadar çirkinleşebilirsin Osi Efendi diye bakmak için. Şu an korkum, şarjının bitmesi dedim, şarjı bitti!

Güya evlendim, mutlu yuva, komik koca, güvene dayalı ilişki, karnımda bir can, yanımda Puki... Ne hayaller kuruyordum, al bak yine *stalk* yapıyorum. Kaderim bu benim, 60 yaşına da gelince, "Kaplıcaya gidiyorum diye çıktı, nerede Allah'ın belası!" diyeceğim sanırım. Ben evlenince sevgililik saçmalıklarına artık paydos diye düşünmüştüm aslında. Ne bileyim sevgililiğin amacı bir noktadan sonra, "Ee, ne zaman evleneceğiz biz ya!" durumuna dönüştüğü için, adamın evlenince bir anda evinin direği, çocuklarının babasına dönüşüp, elinde bir poşet mandalina olması lazımdı.

Bir taraftan da eskiden olduğu gibi hafif anksiyete nöbetlerim başladı. On iki dakikadır nerede olduğunu göremiyorum, bu on iki dakika içinde hayatının aşkını bulmuş olabilir? Beni de öyle bulmamış mıydı neticede. Kızı kandırmış bile olabilir, "Karım hamile, kafayı yedi hormonlardan, ayrı

yaşıyoruz şimdi!" diyerek. Hatta zorla hamile kaldığımı, onun mirasının peşinde olduğumu, nafaka için ayrılmadığımızı, bankanın o yüzden hesabına el koyduğunu normalde aslında yatının olduğunu anlattıysa... Kız salak değilse yatı olduğuna inanmamıştır diye düşünüyorum. Ama ya kız salaksa? O da kızın salak olduğunu anlayınca da, "İşte hayallerimin kızı, yalanlarımı asla yakalayamaz!" derse. Sonra kıza bakıp, "Hatta bu kız daha güzelmiş, bundan daha iyi bebe yapılır, Pucca'dan çirkin çıkma ihtimali yüksek," derse?

Bana, "Bak, senin dövmeni yaptırdım!" diye gelmişti bir gün. *Pulp Fiction*'da Uma Thurman'ın o ikonik küt saçlı kâküllü fotoğrafın dövmesini yaptırmış. Dövme o kadına benzemeyince, ben sevineyim diye, "Hadi iyisin seni dövdürdüm bak!" demişti. Şimdi de kıza öyle diyorsa, çünkü o dövmenin altında da *Leon*'un Matilda'sı var. Yalan ağzına yuva yapmış Osi'nin, ne var ki bunu da der yani. Hatta ya tam ben doğumdayken düğünlerini yaparlarsa. Ben hastanede evladımla beraber, sımsıkı sarılmış bir şekilde, "Baban birazdan gelecek, emin ol gelecek canım oğlum, doğduğun günü asla kaçırmaz!" diye ağlarken, o gelinin alnına öpücük konduruyor olursa? Ben doğum kilolarımı ya veremezsem, onlar da bütün yaz havuz kenarında birbirlerinin götünü çekerlerse. Osi, "Ahahahah Allah razı olsun senden ikinci karım. Güzel götün var ki açıyorsun. Sen aç zaten. Eski karımın mesela götü düz sarkmış cıvıktı, inanır mısın o da açmaya çalışırdı, ayy ilk evliliğim aklıma geldi, kusmak istiyorum," diye yeni karısına saçlarını tutturursa?.. Allah belanı versin Osi, senden nefret ediyorum. Allah'ım nefes alamıyorum, o telefonu şarja takmak neden aklına gelmiyor acaba bu geri zekalının.

Ya acaba kötü bir şey mi oldu, Osi normalde şarjsız yaşayamaz çünkü. Yine hastalandı da bu kez gerçekten öldü mü? Ay Allah korusun, tamam başına kötü bir şeyler gelsin ama ölmesin canım durduk yere adam. Resmen dul kaldım. İşin yoksa travma yaşa dur şimdi, evden kovmasaydım ölmeyecekti diye kendi kendini ye bitir. Neyse benim arkadaşlarımdan onu evden kovduğumu bilen yok. "Kendi elleriyle ölüme gitmiş, hissetmiş rahmetli kocam, ah ah başımda olsaydı şimdi yine gelseydi gitseydi," diye ağlarım sorun olmaz. Diğer türlü, "Çocuğun babasız büyüdü, mutlu musun adamı kovdun haa mutlu musun?" diye üstüme gelirler, hiç gerek yok hamileyim stres yapmamam lazım.

Ciddi ciddi yarım saat geçti hâlâ açmadı telefonu. Ne yapıyor olabilirsin Allah aşkına? Aslında aklıma bir fikir geliyor ama... En son bulunduğu konuma drone yollasam, kafam rahatlar. Drone kamerasıyla bakarım. Hem o evde kimler var, kızlarla mı alem yapıyor tek tek görürüm. Bakayım drone ne kadarmış, hımm pahalıymış. Doğuma daha var, alsam mı ya? Drone hem her evde olması gereken bir alet. Şu an başka ne işe yarar bulamadım ama mutlaka yarar. Hah, fişe taktı sonunda derken takar takmaz bana mesaj attı. "Engelleme bari de sana ulaşayım!" diye. Yaaaaaaaaaaaa, beni hâlâ seviyor.

Ne diyorum be ben. Bu arada içim bir hoş olmadı değil yani. Evlendiğimizden beri kavgalarımız iğrenç; barışmalarımız ondan da iğrenç geçiyordu. Şimdi yeni flört eden liseli gibi, ay beni düşünüyorlar falan. Düşünecek tabii, hamilesin salak kadın! Bak şimdi fark ettim, evlendiğimizden beri müzik bile dinlemiyoruz. Başta dizlerinin önüne eğilip bana

söylediği, "Mavi Kuş Küçük Kız"ı bile dinlemeyeli aylar oldu. Yalnız, adamın düğünde söylediği şarkıya bak, *Bilirim, çok kirlidir aşk sicilim; Sadakat konusunda da pek iddialı değilim; Ama bu kez farklı olsun diye; Sen denersen, ben de denerim...* Böyle düğün şarkısı mı olur? Millet, *aşkı meleklerden çalıyor*, kalbinin tek sahibine ömrünü adıyor. Bizimkinin bana söylediği şarkı, 'İşte ben orospu çocuğunun tekiyim, valla yalan malan gırla ama sen denersen denerim, söz vermiyorum haa!' gibisinden... Böyle evlilik şarkısı mı olur yahu? Ama Osi'ye göre ben daha duygusuzum, ruhsuz ve gaddar biriyim. "Rasta Baba" şarkısını ona söylediğim için. *Rasta babayı koparmışlar, on adam evini basmışlar; biz orda değildik, olayı görmedik; Orda olsaydık, müdahale ederdik.* Rasta baba ne alaka diyeceksin ama oysa burada kolektif bir ruh söz konusu; bir kere 'biz' olma fikri var. Aile olma fikri var, kavga çıkınca yardıma koşma var. Evlendikten sonra zaten birbirimize şarkı gönderme olayımız bitti.

Hoş biz ne yapalım, hiçbir şarkı evliliğe uygun değil. Adamın kara saçlarının, yanağına vurması senin kalbini eskisi gibi attırmıyor, gelecek ay kredi kartının asgarisini ne yapacağım diye telaşlanıyorsun... Mesela, Yıldız Tilbe'nin *Kim Bu Gözlerindeki Yabancı* şarkısı. Bunu kocana söyleyemezsin, zaten kocanın gözünde biri varsa, gözündeki kadınla beraber zina davası açıp ikisini de donuna kadar soyduktan sonra parayı kız arkadaşlarınla çatır çatır yemen lazım! Vakit, oturup salak salak şarkı söyleme zamanı değil. Aynı evin içinde kavga da çok sıkıcı oluyor bir süre, barışacaksın işte ne uzatıyorsun? İşin ironik kısmı ise aman nasılsa barışacağız diye zırt pırt kavgaya açık hale geliyorsun. İki taraftan biri de arsızsa hele,

saygısızlık off. Biz ikimiz arsızlık konusunda çığır aştığımız için halimizi düşünme bile. Millet evliliğin büyüsünü 30 sene sonra kaybediyor, biz utanmasak imzayı atar atmaz, "Sana da bi efkâr bastı değil mi?" diye birbirimize soracaktık. Ama bakınca da aşkı bilmem de evlilik tutkuyu kesinlikle yok ediyor. En azından bizimkinin ağzına sıçtı.

Maşallah dediğim üç gün yaşıyor hesabı, Osi iki dakika heyecanlandırdı beni sonra tıktı ağzıma pamuğu. O gereksiz yere yüklenen özgüveniyle, "Sen umurumda bile değilsin, konu Kartal. Evet oğlumun adı Kartal olacak ve sen yüzünü bile görmeyeceksin!" Ben buna cevap olarak iki sayfa kadar küfrü mesaj olarak atarken, bu boş buldu meydanı daha da coştu. "Bensiz bir bok yapamazsın, bensiz kıpırdayamazsın, köpek gibi döneyim diye yalvaracaksın." Saçma bir şekilde ona muhtaç olduğumu düşünüyor. Ve bu muhtaçlık üzerinden o minnacık beyniyle beni cezalandırıyor.

Gerçekten kafa şişirdin Osi be! Demek oğlumuzun adını kendi kafana göre koyup bana göstermeyeceksin. Hemen, bir isim bulmam lazım. Doğana kadar isim koymayı düşünmüyordum. İsim koyarsam, başına bir şey gelecek diye korkuyorum çünkü. Yapacak bir şey yok, noterden falan mı tasdiklemem lazım, kimlik mi çıkarmam lazım bilmiyorum ama ondan önce isim koymalıyım. Çocuğu elimden alma konusuna gelirsek, buna sadece kahkaha atarım. Bak hâlâ bunu toparlayalım diye düşünmek yok. Ben zaten freni boşalmış kamyon gibi hareket ediyorum, sen kamyonu yolda patlatmaya çalışıyorsun. Başta o eğlenceli gördüğümüz, bizi biz yapan dediğimiz kavgaların sonu hep böyle olmaya başladı.

Tehditler, hakaretler, nasılsa barışıyoruz diye ağzına gelen her şeyi söylemeler. Bana bir dediyse, karşılık on vermek zorundaymışım gibi... Ne ara bu hale geldik, o kopuş noktası neresiydi hâlâ çözemiyorum. Sadece kendimi çok yalnız hissediyorum. İlk defa. Çocukken kaçış noktam hayallerimdi. Dayak yerken, hırpalanırken hayal kurardım. Canım acımazdı, başka bir dünyada olurdum, bedenim bana ait değildi o anlarda. Transa geçerdim sanki. Ve ben çok uzun zamandır hayal kurmaya korkuyorum. Heveslenmeye korkuyorum, beklentiye girmeye korkuyorum.

Oysa teoride her şey istediğim gibi... Babamdan bir kuruş bile almadan okuduğum iki üniversite, ardından dişimle tırnağımla çalışıp sürüm sürüm süründüğüm işler, sonunda evden çalışacağım, maddi durumumu toparlayacağını hayal bile edemediğim yazarlık kariyerim. Üstüne eğlenceli bir koca, hamilelik, tatlı bir ev, köpekler, yedi kitap, bir sinema filmi, bir tiyatro oyunu... Peki, neden kendimi bu kadar kötü hissediyorum? Hiç olmadığım kadar yalnız ve mutsuzum. Neden toparlanamıyorum? Sürekli kendime acıma halindeyim.

Belki de artık bebeğin başına bir şey gelecek diye korkmamam lazım. Hayal kurmam lazım. Ne kadar salağım, her şeye bir anlam yüklediğim için korkudan ona isim bile koyamadım. Ya insanlar tüp bebek tedavisi oluyor, defalarca deniyorlar. Neden kendimi suçluyorum sürekli. Yok, nakliyecilerin günahını aldım diye, yok Osi'ye yalan söyledim diye, lisede benim yüzümden okuldan atılanların ahı, belki de Puki'yi kakaya çıkarmadığıma kadar vardırdım işi. Kendimi ne kadar

suçlarsam suçlayayım, herhangi bir sonuca varamıyorum. Bir çemberin içinde dönüp duruyorum.

Üstelik yalnız bile değilim. Önümde yeni bir serüven var. Liseden üniversiteye gittiğim zaman nasıldı? Korkudan ölmem lazım aslında ama süper eğlenceli geçti. Üniversite bitti iş hayatı başladı, ardından evlilik, şimdi çocuk. O içimde olan heyecanı yeniden istiyorum, bin tane şey araştırmak, gidip en işe yaramayanı almak. Her geçen anı deneyimlemek. Şu an içimde benden bir parça var, bir insan var ya! Ve buna heyecanlandığım an, ona zarar vereceğimi sanıyorum. Elim sürekli karnımda, tekme sayıyorum. Tekme atmadığı zaman ağlamaya başlıyorum, dualarla. Uyandığım an külotuma bakıyorum. Allah'a sadece, "Ne olur ona zarar gelmesin" diye dua ediyorum. Endişelenmekten mutlu olmayı unuttum.

Yeter be, ilk işim bir isim bulmak olacak. Kimsede olmayan, farklı, buram buram zenginlik kokan, "İsmin ne kadar farklı, kim koydu ismini?" diye sordukları zaman, "Annem!" diyeceği bir isim. Her duyanın, "Ohaaaa, daha önce neden aklıma gelmedi?" diyeceği bir isim. Benden sonra bütün annelerin çocuklarına koyacağı bir isim olmalı. Anlamı hem derin hem düşündürücü hem de oğlumun karakterini yansıtmalı. Hayatı boyunca taşıyacağı, gurur duyacağı bir isim...

Evet, oğlumun adı bundan sonra *Lacivert* olacak. Anlamı da büyük; renk işte, erkek rengi. Hem kısaca Laci derler, onu bile düşündüm. Evet, bundan sonra senin adın Lacivert!

Hadi Gelin Üstüme Korkmuyorum

İlk başlarda millet her yaptığı saçma sapan harekete, "Ben yapmadım ehe ehe hormon yaptı," diye bizi kekliyorlar diyordum. Geçin bu işleri geçin diye bir de bilmişlik taslamalar bende. "Sen gül bakalım gül," dedikleri zaman da, "Hee eminim öyledir!" diye göz devirmeler. Hamilelik tribi diye bir şey var çünkü, ışığın bu kısmına geçmeden önce biz o hormonlara, "Sanki padişah doğuracaksın amma abarttın be!" derdik. Hamilelik delirmesi diye bir şeye denk gelen varsa, hayatı boyunca terapistine anlatacağı bir travması var demektir. Tabii ki bunda da her olayda olduğu gibi, her şeyi başıma gelince anlayabildim.

Bu kadar büyük konuşmak neyin nesi acaba? Kimsin, vasfın ne? Endokrinoloji Uzmanı mı? Şu an onları bütün zerrelerime kadar, iliklerimin içinde çok iyi anlıyorum. Sabah

delirmiş gibi ağladım, ardından neden ağladığımı unuttum, sonra her şeyi unutmaya başladım diye ağlamaya kaldığım yerden devam ettim. Keşke stres bebeğe iyi gelen bir şey olsaydı. O zaman var ya o kadar sağlıklı bir bebem olurdu ki anlatamam. Stres yok, stres en büyük hata, sakın ama sakın bak bir akrabamız strese girmiş... İnsan strese girmeden nasıl yaşar? Ya beni Budaların yanına yolla, meditasyon, ışığın gücü, enerji içimizde huzur falan derken, "Burası çok pis kokuyor!" diye yine strese girerim ben.

Bir de bu ağır acı çekme durumu dışında paranoyaklık yarattı bende bu hormonlar. Kimseye yapmamış ama bana yaptı işte, yoksa deli değilim evime giremiyorum şu an. Saçma sapan bir *e-posta* geliyor bana sürekli. Adamın biri takmış bana. Muhtemelen şizofren. "Sen benim çocuğumu çaldın, çocuğumu öldürdün," diye yazıp duruyor. Çocuğumu karnımdan alacağını, o çocuğun onun olduğunu, benim şeytan olduğumu, bir melek doğuracağımı... O kadar uzun ve saçma ki bu ne yazmış diye okuyamıyorsun bile. Abartmıyorum her seferinde en az iki sayfa yazıyor. Başlarda hiç ciddiye almadım ama adam mailleri günde üç - dört kez atmaya başladı. Ben de doğal olarak engelledim. Ardından bulabildiği her yerden o uzun uzun saçma metinleri yollamaya başladı. Her yolladığını engellesem de yok yani. Bana ne ya? Elin delisiyle mi uğraşacağım dedim, yapmam gerekeni yaptım; kalktım şikâyet ettim.

Bugün eve doğru giderken, şekerim düştü, bayılmayayım şimdi iki canlıyım bir yerde ayran içeyim diye çiğköfteciye oturdum. Hazır buradayım ayıp olmasın diye de tek lavaş bol

çiğ köfteli iki dürüm söyledim. O sırada da Osi'ye bakayım hâlâ yaşıyor mu diye üç ayrı sahte hesabımdan *stalkladım*. Hâlâ yaşıyor, çocuk hamamböceği adeta, hamile bedduası bile tutmadı üstünde. Ardından mail derken, aa, bi' baktım bu sapık başka bir adresinden bana yazmış. Bu arada adresinde de benim apartmanımın adı geçiyor. *Xxxapartmani* diye. Yine upuzun saçma sapan birbiriyle alakası olmayan kelimeleri dayamış yan yana yollamış. Bu kez fena korktum ama adam takmış, alacak çocuğu içimden. Acaba apartmanın oralarda mı, bekliyor mu, Osi'nin evden gittiğini duydu da eve kablolu TV diye gelip bir yerlerde saklandı mı yoksa?

O sırada Sırık aradı, şansıma, ben de durumu anlattım. Niye ona anlattıysam, o da ayrı konu. Sağ olsun, olaya çok güzel bir açıklık getirdi. "Saçmalama be kim ne yapsın senin bebeğini!" haklı ama düşünmeden edemiyorum. Sonrasında Sırık, bana bir video yolladı, moralim yerine gelsin diye.

Videoda büyük bir masadayız, telefonla bütün masayı çekmiş kız, herkes muhabbet ediyor, kimisi şarkıya eşlik edip söylüyor. Tatlış bir yaz akşamı arkadaşlar toplanmış videosu. Tek bir kişi bozmuş, bu güzel masayı, ben! Sarhoşluktan ağzımla gözümün yeri yer değiştirmiş, hâlâ masada diğer insanların içkileri içmeye çalışıyorum. Ahh mazi ahh. Şuna bak, birinin rakısını kafama dikiyorum, yetmiyor diğer elimle şarabımı içiyorum. Sanki önümden alacaklar. Bunlar hep fakirlik bilinci işte. Büyük ihtimalle masanın hesabı ortaktır, böyle ortak ödemeli şeylerde hep daha fazla yemeye içmeye odaklanıyorum. O paranın hakkını vermem lazım gibi. İyi tamam da bu videoda bir şey yok ki, bunda bu kadar

gülünecek ne olduğunu açıkçası anlamadım. Tam o sırada, asıl olaya geldik. Masanın diğer ucundan karışık ızgara tabağını istiyorum. Kuzu pirzolayı elime alıp kameraya doğru konuşmaya başlıyorum.

"Off süt bu süt. Kızım malsın sen, vejetaryen olunur mu? Allah Muhammed Kitap aşkına at ağzına bir tane. Atsana ya, bir tadına bak." Yanımdaki de bana uymuş, beraber pirzola yerken salak salak konuşuyoruz. Bu da işte bize, onların gözü var, işte can onlar falan anlatıyor, "O kuzu bebekti daha düşün, minicik bir bebek," dedikten sonra:

"Oyy bu ne güzel bebekmiş, off tadına bak bebek gibi bebek işte, nefisssss bebek. Ustam bebeği ne güzel pişirmiş. Ne var be, benim bebeğim de lezzetli olsun pişiririr yerim. Kızım bu dünyanın düzeni budur, et yenir, işte o kadar!" Daha fazla kınanmamak için bazı cümlelerimi yazmadım. Yanlış anlamaya müsait barbarca birtakım şeyler konuşmuşum. İnsanlar bana güldükçe de coşup terbiyesizliğin dozunu artırmışım. İşte bu yüzden sarhoş videolarımı asla izlemem! Şu ana kadar, "Vay Pucca dün gece içip içip öyle şeyler dedin ki TED'de çıkacak bütün konuşman. Gelir seviyesinde olan adaletsizliği çözdün kızım, yetmedi küresel ısınma için çözüm önerilerinde bulundun. Büyük Ortadoğu projesini bozduğun anı hatırlıyorsun inşallah, uykunda terör sorununu nasıl bitireceğini sayıkladın," diyip görüntülerimi izletmedi. Ya oraya buraya kusmuşum, masanın önce üstünde tepinip altında sızmışım...

Allah'ım hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. Bir saniye, yok yok, daha utanç verici anlarım oldu, ayaklarım peynirli

cips gibi kokuyordu onda baya utanmıştım. Bir kere havuzdan çıkarken bikinim kaydı memem açılmıştı onda da utanmıştım. Sıcak yogada kustuğum zaman da biraz kötü hissetmiştim kendimi. Ne çok utanmışım ya! *Kekomançiliğin* sözlük anlamını canlandırmışım resmen. Hayır, normalde de böyle yapmam. Hatta Puki'den sonra disipline girmiş bir kadın olarak; vejetaryenliği bir ara ben de denemiş, sucuksuz yapamadığım için başaramamıştım. Ben de kendi çapımda, hayvan testleri yapan markalardan uzak durmaya çalışarak, barınaklara yardım ederek, birkaç defa evde hasta sokak köpeği ne bileyim kapımın önüne iki kap su koyarak bir şeyler yapıyordum. Tamam, hadi ben hödüğüm, sen neden bunu çekip senelerce telefonunda saklarsın? Telefon hafızan bu kadar çok mu ya? Ben iki tane sayfa görüntüsü alsam hemen bitiyor. İnatla, "Bebek gibi tadı var, off bebek olsa da yesek," gibi korkunç kelimeler söyleyip duruyorum bir de. Lan! Dur bir saniye, yoksa...

Sanırım Sırık beni tehdit ediyor. Hatta zekâm sayesinde sapığımla Sırık arasında olan bağlantıyı bulmak üzereyim. Bunda kesin bir iş var? Ama neden? Para mı istiyor acaba benden bunu yayınlamaması karşılığında? Halla halla utanmasam ondan borç isteyecek kıvamdayım, ne yapacak benim paramı? Mal varlığını böyle mi yaptı bu kız acaba? Yeni nesil mafyacılık böyle oluyor demek ki. Eskiden seks kasetleriyle şantaj yapılırdı. Şimdi duyarcı tayfanın önüne atarız diye tehdit ediyorlar. Uzan'ların kasası gibi telefonu var demek ki kızın... Umarım başka videolarım yoktur, ezan okunurken müziği kısmayı unuttuysam, arkadan sinsice gelip beni çektiyse ya? Hayyy beddua tayfanın önüne atarsa beni aç kurt gibi yer onlar amaaaaan!!!

Ya ben senin ağzına sıçayım Osi, hepsi senin yüzünden. Şimdi adamın ne suçu var diyeceksin; Osi'ye zamanında söylemiştim, evin kirasını anlatma diye. Milet para çok zannetti tabii. Halamlar hep derdi zaten, "Hep ağlayacaksın. Piyangodan büyük ikramiye çıktığı zaman millete acı acı ağlayacaksın, ben şimdi Ankara'ya bu parayı almaya nasıl giderim?" diye ama sanırım para istemiyor benden, hamile bir kadının bütün parasını alacak kadar da kötü bir kız değil ya bu Sırık. O kadar da değil yani... Lan, yoksa... Acaba bu kız bebeğimi mi istiyor? Kendisi hamile değil mi, Beyonce gibi sahte göbek mi o? Sahtesini bile alırken en ufağını almış yalnız helal olsun. Bebeğimi alıp kendi bebeği diye millete yutturacak mı? Yani şimdi aslında bakınca o da haklı. Renkli gözlüyüm, garip, minik çirkin ama bebeklere yakışan burnum var, beyaz tenliyim o da tabii kesin, "Bundan çıkan çocuk kesin İskandinav bebesi gibi olur, basarım Instagram'a fotolarını, ohh kafadan on senerahatım!" demiştir.

Ama bilmediği bir şey var, bütün hayatım boyunca gördüğüm bebekleri kınadım. Hepsiyle iğrenç bir şekilde dalga geçtim. İnsan hakları mahkemesine beni verseler, ibret-i alem olsun diye ekvatoral ormanların orta yerinde asarlar beni. O iğrenç mazimi hatırlamak bile istemiyorum ama doğruya doğru. Kabuslarıma giriyor söylediğim bütün sözler... Sonra akıllandım, tövbemi edip kafamdan kırk tas su geçirdim. Bir daha kimsenin sabi sübyanıyla dalga geçmeyeceğime yemin ettim. İşte bu korkum yüzünden, iki lafımdan biri, "Sağlıklı olsun da" oldu, o yüzden tipi konusunda pek emin değilim. İnşallah Osi benden daha hayırlı bir insandır da bebeklerle dalga geçmemiştir. En azından belki ona benzer, tek umu-

dum bu şu an. Ben kafadan Gollum çıkacak diye kendimi hazırladım çünkü.

Dayanamadım aradım Sırık'ı, "Kardeşim derdin nedir?" gibisinden sordum. Şu an yazarken olayları daha mantıklı düşünebiliyorum ama o sırada pek düşünemediğim için...

Kıza telefonda, önce sakince başladım, ardından hafif bir sinirlenme, nasıl olduğunu anlamadan hıçkırarak ağlama ile, "Çocuğumu elimden alamayacaksın, o sapığına söyle bu çocuğu size vermem, herkes haddini bilecek, bu benim çocuğum kimse dokunmayacak ona anladın mı!!!!" diye saydırdım. Sadece tek bir mesaj attı bana:

"Sen iyice kafayı yedin, eldivenle bile sevmem çocuğunu." yazmış. Ardından küstük tabii, ay bundan önce de küsmüştük... Gerçekten kafayı yedim de acaba farkında mı değilim? Ama artık etrafımda bana kötü gelen insan istemiyorum. Bir kere çok bencildi, konuşurken sürekli gözlerini deviriyordu itici itici. Ayrıca şu an hamileyim diye ağzını açmıyor ama kilomla ilgili bana dev takmıştı. Ben kilo aldıkça o fenalaşıyordu. Hassas tartı gibi kızdı, beni gözleriyle tartıyordu her seferinde. Ayrıca, sokak hayvanları için yol kenarlarına koydukları yoğurt kaplarını sürekli devirerek, "Aç kalın sefil hayvanlar ahahahah" diye kahkaha atıyordu. Tamam, sonuncuyu ben uydurdum ama aklıma başka kötülüğü gelmedi ne yapayım yani?

Ben de hep aynı şeyi yapıyorum, ay, normal insan sevmiyorum, vay etrafım farklılıkla dolsun, işte kafası farklı çalışsın diye diye ülkenin bütün delilerini etrafıma toplamışım. Sonra da neden normal bir arkadaşım yok diye ağlıyorum. Osi için

de aynı şekilde, başta âşık olduğum ne özelliği varsa şu an hepsinden nefret ediyorum.

Eve giremedim korkudan, gittim Zodi'de kaldım. Osi ile kavga ettiğimizi de sapığı da söylemedim. Seni özlediğim için bugün de sende kalayım dedim. Yarın da Niyans'ın evinde kalırım. Kendime yeni ev bulana kadar böyle devam ederim.

Not: O video hâlâ Sırık'ta. Olur da bir gün izlerseniz, geçmişimi bir kalemde sildiğimi unutmayın. Allah belamı versin, bebek eti falan yemek istemiyorum!

Ben bu yüzden hiç kimseden gidemem, gitmem

Dün o kadar korkuyu iliklerime kadar hissedip bir kişiyi aramadan, Zodi'de kaldığım için kendimle gurur duydum. Peki bu gurur bir işe yaradı mı? Yooo, bugün yine yusuf yusuf atıyorum. Ben nasıl bu kadar yalnız kaldım ya bir anda? Her şey ne çabuk gelişti? Biraz suçlusu da benim, etrafımda hamile olmaması, sırf altın takmamak için çocuğu olan arkadaşlarımla görüşmediğim için kendimi yalnızlığa biraz kendim ittim. Çünkü herkesin ne diyeceğini biliyorum; şu an en son duymak istediğim şey, "Biz sana demiştik." Bir de tamam, boşanma davası açıyorum ama ya hata yapıyorsam. O da iyi değil, o da şok içinde, o da olaya adapte olmaya çalışıyor. Toparlayamıyor kendini. Ya bir dönemden geçiyorsak, ya bu sonunda bizi birbirimize bağlayacaksa?

Evliliğimle ilgili sorunları anlatamamak bunu daha da perçinliyor. Herkes şu an beni Osi ile mutlu mesut zannederken,

ben bugün boşanma davası için kimliğimi değiştirmeye gidiyorum. Bunu bile kimseye söylememek (bu benim seçimim maalesef), sonucuna katlanmak zorundayım.

Bir de tabii, yakın arkadaşlarımın tamamı çocuklarla alakası olmayan tipler. Onların kafası, "Bu kirli dünyaya çocuk getiremem!" düzeyinde çalışıyor. Aman, sanki bundan önce dünya çok güzeldi. Savaşlar, veba, açlık, kıtlık... Millet o zaman gıkını çıkarmamış, çatır çatır doğurmuş. Ama yok! Bizim prenses dünyayı beğenmediği için üretmeyi tercih ediyor. Bu bahane de çok yavan değil mi Allah aşkına? Çocuk sevmiyorum, hayatta yaşayacağım daha çok şey var, özgürlüğüme daha düşkünüm, birinin sonsuza dek sorumluluğunu almak korkutucu, konfor alanımın değişmesini istemiyorum, kocam malın teki ondan çocuk mu yapılır şu tipe baksana! Bana böyle mantıklı cümlelerle gelin. Böyle bahaneler varken kirli dünyaymış pehhh! Sanmıyorum ama belki doğuracağın çocuk küresel ısınmanın sonunu getirecek, ne biliyorsun? Al bak, senin yüzünden bitti gitti dünya, mutlu musun? Bir doğursaydın kurtuluyorduk işte!

Kendime inanamıyorum şu an bunları söyleyen ben miyim? İki dakika hamile kaldık, beynim bütün gece kısık ateşte pişen ilik gibi kokmaya başladı. Gerçekten dedikleri doğruymuş, kadınlar evlenince herkes evlensin, doğurunca herkes doğursun istiyor. En mantıklısı, hepimiz aynı anda hareket edelim işte, diğer türlü insanın aklı karışıyor. Dur lan, aslında bekarlık mı daha iyi?? Neden evlenmek lazım? Herkes evli diye saçma sapan şeyler yapıyoruz. Şu anda herkes hamile kalsa keşke diye düşünüyorum. O yüzden bence kadınlar birbirine, "İnanılmaz bir olay, anlatamam sana, yapınca keşke daha

önceden yapsaydım diyeceksin!" diyor. "Hadi sen de gel parti bomboş inanılmaz sıkılıyorum" diyor aslında burada.

Hamileliğin o ışığında nasibini almamış sefil arkadaşlarımla ne zaman buluşsak, inanılmaz geriliyorum. Gözleriyle, seçtikleri kelimelerle sürekli ne kadar büyük hata yaptığımı anlatmaya çalışıyorlar. Belki de öyle bir dertleri yok ama ben bu aralar paranoyaklaştım dediğim gibi. Belki de alakaları yok diye böyleler. Herkes kendi derdindeyken, oturup, "'Pucca'cığımın bir türlü rayına girmeyen aşk hayatıyla bebesini biraz daha kınayalım mı?" demiyorlardır demesine de gel sen bunu benim hamile kafama anlat.

Mesela evlenen arkadaşlarımı kıskanırdım eskiden... Evlilik, iki insanın sonsuz aşkı, hayatının sonuna kadar onunla olmayı göze almak, öyle büyük bir sevdaydı sanki evlilik. Ama çocuk sahibi olanları? Hiç kıskandığımı hatırlamıyorum, onlar daha çok hamile kalınca başka bir boyuta ışınlanıyorlarmış gibi geliyordu. O deli dolu, altıncıtekilayı tuvalet sırasında önünde duran adamın kulak arkasından yalayan kadın, bir anda bakire Meryem gibi davranıyordu. "Saçmalama lütfen, ben bir anneyim kocamla bile sevişmem haddini bil!" diye her an iki tokat sallayacak tavırları vardı. Belki de sadece ben ne durumda olduklarını bilmediğim için böyle düşünüyordum; kadınlar hayatın normal akışındaydı belki, ne bileyim? Onlarla asla ama asla ortak noktam yok gibi geliyordu. Alt tarafı bebek amma abarttın, bizim de köpeğimiz var bu kadar laga luga etmiyoruz derdim. Sanırım arkadaşlarım da öyle düşünüyor benim hakkımda. Bahsettiğim şeylerden anlamıyorlar, anlattığım şeyler çok boş geliyor.

PuCCa

Osi gittiğinden beri her şeyi tek başıma yapmaya çalışıyorum. İşleri halletmek çok koymuyor ama itiraf etmem lazım, yalnız olmak biraz kalbimi kırıyor. Eğilemediğim için ayakkabı bağlarımı o bağlardı, montumun fermuarını o çekerdi. Şimdi koca bir boşluk var. Bakma burada hep ona sinirli olduğum için kötü kötü yazdım ama hayatımda kimseyle eğlenmediğim kadar eğlendim onunla. Evde bana özel standup şov yapardı. Bazen çenem ağrırdı, iki gün konuşamazdım gülmekten. Başta onda aşık olduğum, 'çocuk gibi' olma kısmı şimdi 'biraz büyü artık!' gibi çığlıklara dönüştü. Ev işlerini de o yapıyordu. Gittiğinden beri anlıyorum, bulaşık makinesini bile o diziyormuş. Öyle gocunmazdı da.

Kimse kavga ettiğimizi bile bilmiyor. Ne söyleyeceklerini çok iyi biliyorum ve gerçekten şu an en son istediğim şey, "Biz sana demiştik, neden hemen çocuk yaptın, boşa gitsin, seni bu durumda bırakan adamdan hayır mı gelir?" laflarını işitmek. Sanki biz bilmiyoruz he bunları! İyi ki dedin. Sevgili olsaydık mesela, herkese söylerdim, ağzına sıçardım hatta, gider rezil ederdim. Günlerce gecelerce sekiz ayrı whatsapp kız grubunda olayı tek tek anlatır, herkesten 'isme özel sesli beddua' isterdim. Evli olunca ama olmuyor. Anlatamıyorsun, öyle kafana estiği gibi ayrılamıyorsun. Kendi hislerini değil, sürekli, "Ama bunu şundan dolayı yaptı," diye empati kurmaya çalışıyorsun. Kendine salak sevgili bulabilirsin, çapkın biriyle birlikte olabilirsin, ne bileyim yalancı dolandırıcı olabilir. Bu senin ayıbın değil adamların ayıbıdır. Ama evlenmek öyle mi? O kadar salak sevgilinin arasında en iyisini bulup evlenirsin. İşin mantığı budur. Ve adamın beyinsiz olması senin suçundur, sen seçtin çünkü. Düşün artık o kötülerin arasında

en iyisi. Zaten başımıza ne geliyorsa hep bu, "Ay, el âlem ne der?" demekten geliyor, dert kısmında bile bu laf devreye giriyor, ne acı!

İşin ironik kısmı, evlendikten sonra üşendiğimden kimliğimi değiştirmemiştim. Şimdi boşanmak için değiştirip boşandıktan sonra bir daha değiştirmem lazım. Adam kimliğini değiştirmese de olur. Boşanıyorsun, yine sen kimliğini değiştiriyorsun adam aynı kimlikle dolanıyor. Yeni fotoğraf çektir bilmem ne derken sonunda tam hallediyordum. Kadın, "Sizi kenara alabilir miyiz bir saniye?" dedi. Sonra yanındakilerle fısır fısır konuşmaya başladı. Saçma sapan memurlar bana bakıp bakıp birbirlerine bir şeyler anlatıyorlar. Hamileyim diye beni kenara oturttular zannettim önce, ayakta durmayayım doğururum diye sanırım ama yok, başka bir şey var. Lan acaba canlı bomba mı sanıyorlar beni ama bu kadar insanın içinde patlamamı bekliyor olamazlar? Beş kişinin kimliğini çıkarttılar, hâlâ orada oturuyorum. Bir dışarı çıkayım hava alayım dedim. Tam kalktım, adamın biri önümde dikildi. Adımı soyadımı sordu, kimliğimi aldı. Sonra karakola gidiyoruz dedi.

Haydaaaa!!!!!!!

Adamlara soruyorum, orada öğrenirsiniz diyorlar. Lan, bunlar gerçek polis mi acaba? Nüfus müdürlüğü ile ortak çalışan çocuk kaçakçılığı çetesi olmasın? Oraya giden kimi kimsesi olmayan, durumu vahim kocasından boşanmak üzere olan kadınları gözlerine kestirip çeteye teslim ediyor olmasınlar! Keşke yanımdaki çifte, "Boşuna kimlik çıkartmayın, bakın boşanıyorum ben," diye bağıra bağıra anlatmasaydım. Beni parçalayıp organlarımı alacaklar, aman yaa karaciğerimi

yeni toparladım sayılır! Bebeğimi de zengin bir aileye satacaklar herhalde. İnşallah zengin bir aileye satarlar tabii, kapkaççı da yapabilirler. Kimliklerini göstermelerini istedim ama sanki görsem anlayacağım ya. Yazıcıdan çıkartıp üstüne PVC kaplatmış olabilirler. Hem neden polis arabasında değiliz biz? Kesin kaçırılıyorum, hadi hayırlı olsun, bir bu eksikti! Hamile olmasaydım şu an çığlık atarak kendimi arabanın camından dışarı atardım ama bu halimle camdan sığmamın imkânı yok. Arkada bile iki kişilik yeri kaplamışım, kapıdan bile giremedim ne camından bahsediyorum acaba? Bir plan yapmalıyım, şoförün gözlerini ellerimle kapatsam, o da önde olan araca çarpsa, fırsattan istifade edip kaçsam... Ih, asla kaçamam, kırk sekiz kiloyken bile koşamazdım; kaza olursa kesin ilk ben ölürüm. Bu plan yaş.

Önde duran adama biraz kur yapsam, fingirdeşirken silahını alsam, şoföre "Burada indir hemen beni, sakın takip etme arkadaşını öldürürüm!" desem. Ama şimdi boşanmak üzere olsam da hâlâ evliyim, üstelik farkındaysan hamileyim bu orospuluğa girer ve asla kendime yakıştırmam.

Doğuruyorum desem? Suyum geldi mesela? Aferin kız Pucca, senden zekisi yok bu dünyada. Ama dur şimdi, zaten bebeğimi istemiyorlar mı? Beni hastaneye değil, kendi doktorlarına götürürler doğal olarak. Telefonumun da şarjı bitecek zamanı buldu.

İzlediğim bütün dizilerden öğrendiğim otuz milyon kaçış tekniğini kafamda tasarladım. Hiçbiri için uygun ortam olmadı maalesef. Plan program derken, emniyete geldik. Çok şükür, sahte değillermiş...

İçeride bir odaya aldılar beni, oturttular. Her gelene soruyorum, bir kişi de sebebini söylemiyor. Sonra aklıma geldi, çok şükür ya sapığımı buldular! Tabii canım, hay ben de neler düşündüm ya. Helal olsun polisimize, emniyetimize! Adamı şimdi yakaladılarsa, şikâyetçi olup olmadığımı soracaklar sanırım. Açıkçası artık hiç umudum kalmamıştı. Dilekçeyi doldururken, polis "Kızım siz de koyup durmayın fotoğraflarınızı, millet sapık, suç sizde!" demişti. Hatta hatırlıyorum çok sinirlenmiştim. Kendini sokakta sapıklardan koru, evin içinde sülalende olan sapıklardan koru, üstüne bir de internette olanlardan koru. Bütün hayatımız kendimizi korumak zorunda olmakla geçiyor. İşin kötü tarafı, sana saldıran, tecavüz eden, haklarını çiğneyene bir şey demiyorlar da ona bu fırsatı verdiğin için seni suçluyorlar. Neyse, şimdi sorun bu değil. Adamlar kalkmış bulmuş sapığımı. Büyük ihtimalle aynalı bir odadan, "Bu adamı tanıyor musun?" diye soracaklar. Sonra da onu ömür boyu hapse atıp "El âlemin bebeğini mi alacaktın ha? Al sana al sana!" diye diye dövecekler. Belki şanslıysam, bana da bir iki tokat attırırlar. Off, umarım attırırlar. Canım inanılmaz derecede erkek dövmek istiyor çünkü. Böyle sağlı sollu girişe girişe sapık dövsem nasıl kendime gelirim biliyor musun? Uzun zamandır uyuyamıyordum zaten, bu gece mis gibi bir uyku çekerim.

Sonunda içeri bir polis memuru geldi, "Kaçak sonunda bulduk seni ehehehe!" yaptı ve beni odaya aldı. Bilgisayarlı bir masanın önüne oturdum, "Avukatını aramak ister misin?" diye sordular. Gerek yok dedim, zaten adam bulunmuş, hakkında işlem başlatılmış, avukatın yapacağı bir şey yoktur sanırım dedim. Daha doğrusu, avukat bunun için benden para

ister mi acaba diye düşündüm. Sonra adam bana yazdığım birkaç tweeti okudu.

Adamın biri ama önemli biri *tweet* atmış. *Tweetin* özü, "Çocuk doğurmayan kadınların günahkâr olduğu, doğum kontrol haplarının yasaklanması gerektiği" vs. bunları uzun uzun anlatmış. Üstüne de Hz. Ayşe doğum yaparken, "Cennet böyle bir yer mi ya Resulullah?" demiş.

Ben de karşılık olarak, "Yeter be sizden gına geldi! Hz. Ayşe'nin çocuğunun olmadığını bilmeyecek kadar cahil birini ciddiye almak bile hata! Size mi düştü kadının doğurup doğurmayacağına karar vermek?Keşke o haplardan anneniz kullansaydı!" demişim. Adam da buna sinirlenip benim sapığım olmaya karar vermiş sanırım. Öff bu erkekler geri zekalı gerçekten. Sonra, "Adamın tipini görebilir miyim?" diye sordum. "Hayır," dedi, "Maalesef Cimer'den şikâyet edilmiş, kim olduğunu öğrenemezsiniz." Ben Cimer'den şikâyet etmedim ki, bir yanlışlık olmalı derken anladım; kız ben suçluymuşum ya, bunlar beni arıyormuş. Gerçekle yüzleşmem, o aydınlanma anına kadar giden süreçte, hapis hayatım gözlerimin önünden geçti. Normal doğum suda doğum derken hapishanede mi doğuracağım şimdi? Aa ne oluyor? Bir dakika...

Adam benim sapığım falan değilmiş, meğer verdiğim cevabı o ya da başka birileri şikâyet etmiş. Halkı kine düşmanlığa teşvik etmekten! Ben... halkı... kin ve düşmanlık! "Emin misiniz?" diye tekrar tekrar sordum. Hayır bir taraftan düşünüyorum; insanlar bu *tweetimden* sonra sokaklara döküldü, kürtaj yapan doktorlar esir alındı, kadınlar her tarafı yağmaladı da ben mi kaçırdım o kısmı? Öyle bir şey olsa hatırlardım

herhalde, boru değil ben sebep olmuşum! Allah Allah, bir yanlışlık olmalı falan derken bir taraftan da kendimi savunuyorum. Savunma kısmında ani çıkışlar yapsam da Silivri soğuk olur diye sağ kulağım uğulduyor tabii.

Asıl o *tweeti* atan adam milleti düşmanlığa itiyor! Hadi hepsini geçtim, hasta olduğu çocuk doğuramayan, bunun için senelerce uğraşan kadınların adamı şikâyet etmesi gerekir. "Benim yazdığımın nesi kimi kışkırtmış?" diyorum polise, adam da yazık, "Haklısınız ama biz ne yapalım?" diyor. Ülkemiz böyle zorlu bir yoldan geçerken ben "nasıl bunu diyebilirmişim." Ülkenin geçtiği zorlu yolla kadın rahminin ne alakası var? Ama hâlâ inanamıyorum da kesin bir yanlışlık vardır diyorum. Üstelik bu saçma sapan şey yüzünden yakalanma kararım var. Yok babasının örekesi.

Adama o *tweeti* hangi psikolojiyle attığımı anlattım o da ifademi aldı. Ben de salak salak aa sapığımı yakaladılar diye seviniyordum.

Karakoldan çıkarken, sanırım ilk kez, "Sana ihtiyacım var," diyip karnımı okşadım... "Lacivert, anneni hiç yalnız bırakma olur mu?" diye ağlamaya başladım. İşin bu kısmında, filmlerde, hikayelerde, pozitif doğum masallarında bebek, anneye yanında olduğunu göstermek için tekme atar; anne karnını daha sıkıca sarar ve hop pembe bir bulut: her şey düzelir... Sağ olsun ama bütün gece karnımın içinden ağzıma çıkmaya çalışan bebek, şimdi uyuyor. En olmadık zamanlarda fırıl fırıl; işimize yarayacak iki moral verecek ama uykusu gelmiş. Anası burada mahpusta çürüyecek mi diye üç buçuk atarken, hapishaneden çıkartacağı kitabın kapağını bile tasarlamışken,

beyefendi uyusun. Birkaç kez daha denedim belki uyanır diye ama yok... Birkaç kez daha seslendim, "Lacivert" diye ama acaba ismine alışamadı mı? Ardından çaresizce kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım:

"Başın öne eğilmesiiiiiinnnnn, aldırma Pucca aldırma, ağladığın duyulmasın aldırma Puccaaaa Aldırma, Puccaaam aldırma vayyyy!!!"

O vay kısmını öyle uzatmasam iyi olacaktı ama olsun, şan dersi almadık sonuçta. Belki tekme atarak yanımda olduğunu göstermedi ama şu an mesanem patlamak üzere, onun da anası gibi kendince farklı bir iletişim biçimi var demek ki.

Not: Meğer bu daha başlangıçmış. Neredeyse ayda bir ifade vermek için karakola gidiyorum. Bütün *tweetlerimi*, *Instagram postlarımı*, eski kitapları ne varsa şikâyet etmişler. Bir kişi falan da değil, Narkotikten alınan anne mi olur ya? Neyse onu da sonra anlatırım. Bu arada o altmış kişi bana borç versin desem kimse çıkartıp vermez, kalkın ölüyorum kurban olayım bir yudum su desem kimse kıçını kaldırmaz. Neyse daha yazmasam iyi olacak.

Yalnızlığım yollarıma pusu kurmuş beklemekte

Kendim gibi birkaç kişi bulma umuduyla doğum öncesi kursuna yazıldım. Millet bebek heyecanı ile kursa yazılıyor, bense arkadaş bulurum, kendime benzeyen biriyle dertleşirim diye. Aman zaten kursta anlattıkları internette var ne olmuş yani? Eskiden kurs mu varmış? Hoş, o zaman bebeği bütün sülale büyütüyormuş. Aynı evde bir tomar insan yaşarmış, konu komşu kalabalık şekilde. Aslında düşününce bu çekirdek aile kavramı daha yeni yeni oturuyor. Türk toplumu olarak, Osmanlı'yı bırak, göçebelikten gelen koloni halinde yaşama durumu var. Köylerde hâlâ mevcut bu. Anne-baba-çocuk kavramı daha anca anca oturuyor. Ee, toplumsal olarak her değişimin cefasını kadınlar çektiği için bu süreç her zaman olduğu gibi en çok bize koydu. Hem iş hayatına atılmalıyız hem annemizle aynı çatı altında yaşamadan bebeği büyütme yolları bulmalıyız;

hem evde seks bombası gibi dolaşıp evliliğimizi kurtarmalıyız hem de çilekeş ana olma yolunda güçlü durmalıyız.

Bir önceki nesil gibi çocuk büyütmek istemiyoruz, hataları olduğundan değil. Bir sene içinde bile bu kadar hızla her şey değişirken; buna uyum sağlamak istiyoruz. Bir taraftan da bu konuda çok yalnız hissediyoruz. Eskiden çocuk büyütme, beslenmesi iyi mi, altı temiz mi derken oldu bittiye geliyordu. Şimdi daha hamile kalmadan iki sene öncesinde amino asitleri içiyoruz, hep daha iyi; hep daha fazlasını umarak. Hamileliğimiz tomarlarca vitamin içmekle geçiyor, sürekli konfordan, rahat olmaktan bahsedip bilinçaltımıza endişeyi pompalıyoruz. Saçma sapan elektronik aletler alıyoruz, yok sesimi duysun, vay Mozart'ı dinlemesi için bunu kıçına sokuyormuşsun. Doğduktan sonra el değmemiş soğuk zincirle 1678 km öteden getirttiğimiz papayalarla besliyoruz. Hep daha fazla sağlık isteyip ek gıda takviyeleriyle böbreğimizin anasını ağlatıyoruz. Kimisi kucağında uyutuyor, öyle bir araştırma varmış çünkü. Kimisi daha çıkartır çıkartmaz Alman disipliniyle uyku eğitimine sokuyor. Hemen konuşsun, hemen koşsun, hemen tanısın. Hepsi için ne gerekirse yapıyoruz, kreşte en birinci olsun, zekâsı en parlak olsun, bakayım dur, bu kesin büyük bir pop yıldızı olacak...

Hamileliğimden beri bu girdabın içinde kaybolmuş gibi hissediyorum. Sürekli daha iyisini yapmaya çalışmaktan keyif almayı unuttum. Devamlı endişe içindeyim. Hadi bir öncekinden travmam var eyvallah ama bu öyle değil. Sanki pilates yapmazsam, çocuğa zarar verecekmişim gibi. Sanki o aynanın önünde dokuz ayımı çekmezsem bu hamilelikten sayılmaya-

cakmış gibi. Sabah kendime bol yeşillikli *smoothie* yapmazsam sağlıksız beslenen bir ucube olacakmışım gibi. Bu saçma sapan her yerde başlayan ağlamalarım eziklik gibi. Kafamdan geçen korkular sanki çok ayıp, bir bana has. Ya aile olmayı beceremezsek ya ilişkimiz bu kadar sağlam değilse diye dillendiremiyorsun bile. Şu saatten sonra olacak olan her şey senin sorumluluğunda. Bebeğin, kocan, kocanın ailesi, kendi ailen, işin, arkadaşların... Hepsinin arasında olan dengeyi bulmaya çalışırken mükemmel olmaya çalışmak beni yoruyor artık.

O yüzden, bu kursun bana iyi geleceğine eminim. Benim gibi korkuları olan anneler gidiyor elbet, hepimiz aynı şeyleri yaşıyoruz. Orada öğreneceklerimden çok, ki dersi dinleyeceğimi bile sanmıyorum çünkü önemli olan ortam.

Şu hayatta yaptığım bir seçim ya, bir tanecik seçim düzgün çıksın, dişimi kıracağım yemin ederim! Bu kızların hepsi nasıl bu kadar bakımlı, pırıl pırıl? Karınları muntazam büyümüş, inanılmaz güzel kıyafetler giyiyorlar. Saçına fön çektiren bile var. Hepsinin yüzünde bir ışık süzmesi. Evliya doğuracaklarmış gibi yüzlerine bir nur inmiş. Keşke rimel falan sürseydim. Temizlikten yeni çıkmış gelmiş, elimin çamaşır suyuyla oturmuş gibiyim. Allah'ım ders bitse de eve gitsem. Ortam ortam dedim, yanıma bir kadın oturdu, hay lanet, asla ama susmuyor! Bu ikinci hamileliğiymiş. Birincisinde normal doğum olmasını çok istemiş ama doktoru sezaryen yapmış. Çok pişman olmuş günlerce gecelerce uyuyamamış, "Ben bunu çocuğuma nasıl yaptım?" diye. Normal doğum çocukla anne arasında bağı kuruyormuş. Bebeğiyle kuramamış o bağı o yüzden. Aa, sonuçta doğmuş mu doğmuş, amma trajedi

yarattı bundan. Çocukken okulda ikinci sırada oturan, sürekli parmak kaldıran, daha ödev verilmeden ödevini bitirmiş olan, temizlik kolu başkanı kız gibi. Ebeyi bir konuşturmadı, kadın ne dese bu atlıyor. "Aa hayır o öyle değil bik bik," diye. Madem bu kadar çok şeyi biliyordun neden geldin katıldın bu kursa, git köşede kendi kendine doğur!

Arada tuttu beni, kenara çekti. "Sen bunları dinleme, sakın ama sakın *epidural* yaptırma. Kuzenim felç kaldı onun yüzünden. Üstelik tam çocuğu doğururken felç bir iniyor buna, bedeni kasılıyor çocuğun kafası doktorun elinde kalıyor. Bebeğin kafası kopuyor o sırada. Şimdi hâlâ yatağa bağlı, tuvalete gidemiyor, yemeğini yiyemiyor. Bebeği de öldü. Kim verecek bunun hesabını? Sakın bak, sakın. Bunlar her yaptığı iğneden para alıyor ondan."

Hay bunun yanına oturan kafama sıçayım. Kafamın içinden o görüntü çıkmıyor. Bir taraftan da Google'da böyle bir şey gerçekten olmuş mu diye araştırıyorum. Diğer hamilelere de musallat oldu sonra neyse ben rahatladım dedim ama bir taraftan da kopamıyorum anlattıklarından. Bu kez yandaki kızı esir aldı, ultrason fotoğrafında çocuğu gülüyormuş onu gösteriyor kadın böyle heyecanlı heyecanlı, bu manyak hemen oraya doğru döndü. Saçma sapan şeylerden bahsediyor bahsettiklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyorum. Kıza inatla ultrason fotoğrafını Instagram'a atmaması gerektiğini anlatıyor. Nazar falan diyecek sandım ama aklımın ucundan bile geçmeyecek bir şey söyledi. Erkeklerin o fotoğrafı görmesinin uygun olmadığını. Çünkü orası rahmimiz. Erkekler azabilir.

Hösst! Bedenin içi lan orası, kesenin içinde bebek var bunun neresinden azabilir? Tamam erkekleri sevmiyoruz, tiksiniyoruz falan da yuh bu kadar da değil ya! Bunu bir kadının düşünmesi üstüne kabullenmesi daha da korkunç. Bu nasıl yokluktur, bu neyin sapıklığıdır? Ve bunu kabul etmek, "Bundan azan adamlar var, o yüzden ultrasonu paylaşma." Ee damacanadan da azan var, tavuktan, maden suyu şişesinden de. Bütün hayatımızı adamların penislerinin kalkma potansiyeline göre mi belirleyeceğiz? "Gece dışarı çıkma, erkekler kaçırır", "O eteği giyme, erkekler bakar", "O işte çalışma hepsi erkek." Ve bu çok normal bir şeymiş gibi kabulleniyoruz. Bu ülkenin kadınlarına, 'erkek' korkusunu sal bırak. Babadan korksun, kocadan korksun, komşudan korksun, beraber çalıştığı adamdan korksun, dolmuşta yalnız kalınca şoför tecavüz edecek diye korksun... Hayır, işin kötüsü bu kadar baskının sonrasında erkeklerin yavşak yavşak, "Eheheh Türk kızları çok Kezban abi, hemen evlenmek istiyorlar!" Ne yapsın, suratına sıçtığım! Evlenip evinin kadını, çocuklarının anası olunca senin gibi aklı sikinden çıkmayan heriflerden kurtulduğunu sanıyorlar. Doğduğundan itibaren kıza bu öğretilmiş. Evlenince kaşını alırsın, evlenince kocan seni tatile götürür, evlenince o eteği giyersin! Evlenmek özgürlüktür diye işlediler beynimize. Üstelik bu işleyenler, gece uyandığın zaman mutfak masasında sigara içip ağlarken bulduğumuz anneler. Onlar sanki bilmiyor mu evliliğin özgürlükle alakası olmadığını. Kocasının imam nikahlı diğer karısından çocuk yaparken, elinde kalan sadece evlilik cüzdanı olduğunu... Her türlü değişime bu kadar açık olup, akrabalarının öğretilerini bile dinlemezken bu ilk

insana has erkeklik kavramını nasıl bu kadar çabuk kabullenebiliyoruz?

Tabii ki orada da çıkışımı yaptım, bu kadar uzun uzun anlatmadım. O sırada aklıma bunlar gelmemişti çünkü. Zaten böyle kritik zamanlarda bu derece taramalı gibi konuşacak biri olsaydım çoktan siyasete atılmıştım. O an insani bir şekilde sadece, "Yok artık, daha neler yuh!" dedim. Ve konu bir anda erkek azgınlığına kaydı. Yok, erkeğin fıtratı yüzünden aldatma potansiyeli yüksekmiş, bizim gibi hamilelerin bu aylarda çok dikkatli olmamız gerekiyormuş, eşlerimizin kafasının karıştığı dönemlermiş bunlar. Hiç kimse de, "Aaa ama kızlar biz hamileyiz, Allah hormonlarımızı böyle yaratmış, belli zamanlar oluyor evde kocamız olmuyor, fıtratımız bu, can bu, çeker!" demedi. Denir mi zaten, anne olacak bir kadın üstelik hamile! Diğerine her şey mubah aslanım benim!

Bir kere daha erkek fıtratı denirse gerçekten kendimi parçalayacağım artık!

Biliyorsun işte...

İnanılmaz sinirliyim, şu an kulaklarımın içinden alev topu fışkırıyor. Bu insanlara hep numara yapacaksın valla bak, o alışa geldikleri, onlardan biriymiş gibi davrandıkları kalıpların içine sıkışıp numara yapacaksın.

Bizim çocuğumuzun olacağını öğrenen insanlar önce bir şok geçiriyordu, ardından tebrik edip, "Nee bok yiyeceksiniz şimdi?" diye telaşla soruyorlardı. Hatta ilk dış gebelikten sonra, "Ya bakma çok daha iyi oldu, çocuk için hem çok erken hem de yani biliyorsun işte..." Ben bunu insanların beni avutma cümlesi zannetmiştim. Meğer o, "Biliyorsun işte"nin anlamı başkaymış.

Hadi, Osi için böyle düşünmelerini anlıyorum, görünen köy kılavuz istemez hafif bir yarım akıllılık mevcut. Şu an ondan nefret ettiğim içinse aklıma iyi bir tane şeyi gelmiyor. Kimse inkâr edemez ayrıca bu ilişkinin akıllısı bendim.

Sorumluluk kelimesini hayatında bir kez bile duymadığına yemin edebilirim. Fazla gürültücü, çok heyecanlı; bazen ben bile buna bırak çocuğu, ceviz bile emanet edilmez diye düşünmüyor değilim. Ama Allahtan yanında ben varım, akıllıyım, zekiyim, kriz anında ortamı kurtarma güdülerine sahibim. Empati yeteneğim müthiş. Çok sevgi dolu olduğum söylenemez ama günü kurtarır. Bana dua edecek potansiyeli olan insanlara iyilik yapmayı severim. İyiliğim mundar olmasın, risk almaya gerek yok. Yemek yapmak gibi anaç hallerim de mevcut arada sırada bile olsa. Haa, sonra merhametliyim de; özellikle PMS dönemimde haber izlerken ağlarım. İyi bir ebeveyn için gerekli olan bütün özelliklere sahibim. Yalnızca işte o hormonlarla beraber yüklenen ulvi annelik güdüsü daha bana yüklenmedi. Orada bir eksiklik olduğunu düşünüyorum, doğum sırasında falan ışıklar içinde evladımı kollarımla sararken o his gelebilir. Beklemedeyim yani yapacak bir şey yok. Eninde sonunda gelecek nasılsa. Gelmezse bedenime dava açmayı planlıyorum. Eee, bu bedenler bize emanetse, asıl olay ruh ise... Bana yanlış bedeni vermişler demektir. Herkese inen o ulvi ışık bana inmesin, bakın bakalım nasıl yakıyorum ortalığı!

Neyse, yine kendimi övmeye başladım, bunun sonu gelmiyor nedense, olaya gireyim artık. Bir bebek bezi markasından beni aradılar, benimle çalışmak istiyorlarmış. Bu ne cüret ya! Benim evladım reklam piyasasının malzemesi olmayacak! Bu kapitalist düzene kurban edemem ben onu. Minicik bebeğimin üzerinden de para kazanmayayım yani, yok daha neler! Hem daha nasıl bezleyeceğime de karar vermedim. İnternette bir grup var mesela, bebelerine asla bez falan takmıyorlar.

Evde öyle takım taklavat geziyor bebeler. İçgüdüsel olarak tuvalet eğitimini kendi çözüyormuş bu sayede. 3. ayda bebek klozete oturup sıçacak kıvama geliyormuş.

Evet, farkındayım bazı yerleri bana da saçma geldi. 3 aylık bebek daha emeklemeden nasıl klozete çıkacak orası kafama yatmadı. Ama evde köpek beslemiş biri olarak, kenara bir gazete kâğıdı koyarak bu işi çözüyorduk. Eee, neticede hayvani güdülerimiz var diye düşündüm.

Sonra bana verecekleri parayı söylediler, gözlerim dolar dolar bakmaya başladı, mutluluktan ağlamış bile olabilirim, tam hatırlamıyorum o kısmı. Ya sen manyak mısın? O bezi gece ben bile takarım, hatta sokakta takar gezerim nedir yani? Kurban olurum böyle kapitalizme. Hem büyüyünce o da bana teşekkür edecek eminim. İyi ki o bez reklamını kabul etmişsin, sayende zenginlik içinde yaşadık anneciğim diyerek taksim meydanına heykelimi dikebilir... Bu arada bebeğim, yani Lacivertim, hayatımın anlamı, umut ışığım, aşk bebeğim olmayacak reklamda. Ben karnımı ova ova kameraya bakıp, "Çocuğum için en iyisi" diyip yalandan gülümseyeceğim işte. Bu arada bebeğin ismi Lacivert sanki olmadı, Osi'ye gıcıklık olsun, farklı bi' isim olacak diye de fazla mı abarttım acaba? Çocukla büyüyünce dalga geçebilme ihtimalleri çok yüksek. Ya da, "Türkiye'nin en güzel ismini koyduğunuz için buyurun size 24 ayar saf altın ödülünüz, ülkenin sizin gibi yenilikçi annelere ihtiyacı var, teşekkürler Pucca, ellerimiz kanayana kadar alkışlıyoruz seni!" de diyebilirler. Bilemiyorum, iki arada kaldım. Ama Lacivert yapmazsam, o Kartal yapacak. Hatta Lacivert yapacağımı öğrendiğinde, "Beşiktaş yapıyo-

rum çocuğun adını hadi bakalım!" dedi. "Lacivert Beşiktaş Karagöz" olacak ismi. Evet, epey saçma.

Hemen toplantı ayarlandı, ben o paranın gideceği yerleri kendimce konumladım. Hatta buna güvenip biraz harcama bile yapmış olabilirim. Toplantı gününden bir gün önce telefon açtılar, öyle çat diye kıvırmadan, çevirmeden hatta sanırım Alo bile demeden. "Ay Puccacığım ya, bizim müdür senin bu iş için uygun olmadığını söyledi," ben de günlerdir onlardan haber beklemiyormuşum gibi, "Hangi iş canım?" diye sordum. "Ya işte biliyorsun, annelik. Yani sen hedef kitlemiz için uygun anne adayı sayılmıyorsun." Acaba şaka mı yapıyor diyorum ama yok, baya devam ediyor. "Diğer annelerin yanında tecrübesiz ve nasıl desem sakın yanlış anlama bak, ben öyle düşündüğüm için demiyorum ama biraz, hımm, yani anne profiline uygun değilsin işte..."

Basiretinin bağlandığı zamanlar olur ya, işte benim de bu andı. Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ama ağlarım diye konuşamadım. Telefonu kapattım, bir yarım saat kadar ağladım. Bir yarım saatte keşke oradan gelecek paraya güvenip bütün duvarı kaplayan televizyon almasaydım, ne gereği vardı diye ağladım. Daha çocuk doğmadı zaten, tecrübeli olmam mümkün değil geri zekalı mısınız siz? Ayrıca, 'Anne profili' dediği şey nedir? Yüksek çözünürlüklü bir fotoğraf makinesi alıp, giyinip süslenip orada burada bebekle fotoğraf çekilmek mi? Tecrübelerini basın bülteni gibi markaların dilinden sunmak mı? Sürekli mutlu, huzurlu, sağlıklıymış gibi rol yapmak mı? Evi hep toplu, saçı fönlü, kocası paralı etiketini kendine yapıştırmak mı? Yani aslında bir noktada haklılar,

hamileliğimden beri tek yaptığım şey Adana dürüm yemek. Millet blenderde ne çevirsek de yararı dokunsa diye kafa patlıyor.

Ama en çok bunu bana söylerken olan o yılışık tavrına sinir oldum. Bu benim suçum. Niye bu kadar açıyorsun insanlara kendini? Anladıklarını sanıyorsun ama sadece yargılıyorlar. Allah'ım, çocuk inşallah bereketiyle gelir yoksa sıçtım, Televizyonla birlikte kitaplık aldım, Milli Kütüphane'nin hisselerinden daha pahalı olduğuna eminim. Nasılsa doğumda on kilo gidecek, iki haftaya da kalan on gider diye biraz alışveriş yaptım. Çocuk geldikten sonra emekleyecek yani, halı lazımdı bu eve. Amerika'ya ayırdığımız paradan biraz harcadım. Osi görmeden yerine koyayım da sonrasında bana velayet davası açmasın, çocuğun parasıyla halı almış diye. Bu arada ne kadar kaldı diye baktım o hesaba...

OSİ; BEN SENİ BULMADAN SEN KENDİNİ ÖLDÜRSEN İYİ OLACAK!

Derini yüzmeye geliyorum. Paramız kuş kadar kalmış! Hadi ben halı aldım, sen nasıl bitirdin o parayı! Allah'ım herkes haklı sanırım, daha dünyaya gelmeden çocuğun parasını bitirdik. İsmini inat yüzünden saçma sapan bir şey koyacağız, boşanıyoruz... Ben şimdi ne yapacağım?

Bir avuç sevinç al annenden, Bana da biraz ver

Bugün ufak çaplı bir zaman yolculuğu yaptım sayılır. Osi'nin boşandıktan sonra nasıl bir insan olacağını az çok tahmin ediyorum. Para nereye gitti diye bir tomar kavga ettik. Her cümlesinin sonunda, "O çocuğu elinden alırım bak!" diye tehdit eden karnabahar beyinli eski bir koca olacak. Şu an olduğu haliyle pek farkı yok, hâlâ aklının tümünü kullanmak zoruna gidiyor, aynı sayılır yani.

Biz ta en başından karar vermiştik. *Baby Shower* istemiyoruz. Bizim kızlar yapmak istedi onlara da kesinlikle hayır dedim. Millet hediye oh oh bebeğin eşyaları bedava geliyor diye seviniyor ama bence astarı yüzünden daha pahalı. Ki bak bedava mal hastasıyım, bir şey bedavaysa gözümde altından daha değerlidir. Keşke her şey bedava olsa... Ev birbirinin aynısı bir sürü bebek malzemesi dolacak. Onun yerine o yardımı ihtiyacı

olan çocuklara yapalım dedik. Milletten gelen hediyeleri kimsesiz çocuklara, ihtiyacı olanlara verecektik. O sırada da gelsin sevap pointler! Parti falan da yok tabii. Bu arada 1 Yaş doğum günü için de aynı şeyi düşünüyorum. Hem bilincinde olmayacak hem daha karakteri mizacı nedir bilmediğimiz için kendi hayal gücümüzü kullanacağız, ortaya onla alakası olmayan bir parti çıkacak. Neden, eş dost gelsin iki eğlenelim çocuk bahanesiyle diye. Off o ne ya, müptelasına sözüm yok tabii, ne bileyim herkesin garip zevkleri var. Bu tip şeyleri, çocukken defter kabı olarak en pahalısını alan, kalem kutusu *unicorn'lu*, çıkartmaları simli, suluğu Almanya'dan gelmiş kızlar seviyor sanki. Tam onlara göre bu şirinlikler. Ben sınıfta sürekli, "Fazla kalemi olan var mı?" diyen biri olduğum için belki bana tatsız geliyor bunlar. Bilmem, belki siz de o açık mavili pembeli kurdelelerle süslenmiş ucuz çikolata dağıtmak istiyorsunuzdur. Ne bileyim cam damacanayı, yaldızlarla süsleyip kendinizi hediye paketi gibi giydirip salınmak hoşunuza gidiyordur. Bir şey diyemem. Ama kimse kusura bakmasın, ortada alkol bile yok, o kadar kızı eve toplayamam ben. Hele bu halimle milletle fotoğraf çektirip sonra köşede, "Bunu bir yere atarsan, sana beddua ederim. Biliyorsun, hamile bedduası tutar!" demek zorunda kalacağım. Sonra ortak alanda açılan hediyelerde, beğenmediğim varsa yüzümden belli olacak. Ve kesin ama kesin o hediyenin dedikodusunu yaparken yakalanacağım. Ta baştan beri niyetimiz belli yani.

Ama Osi, artık benimle aynı fikirde değilmiş anladığım kadarıyla. Bugün bir organizasyon şirketinden aradılar, yarın için beni ofislerine bekliyorlarmış. Hayırdır falan derken, Osi gitmiş anlaşmış bunlarla, baby shower verecekmiş. Kızların

içine sinmemiş, annenin de fikrini almak gerekli diye beni aramışlar.

Kan beynime sıçradı, sen nasıl bana sormadan bana böyle bir şey yaparsın. Bir taraftan da acaba barışmak için mi yapıyor diye düşünüyorum. Bana evlilik teklifini de meyhaneden topladığı adamları evimin önüne doldurup, "Git diyememmmm, kal diyememmm!" eşliğinde göbek atarak yapmıştı. Bunda da öyle acayip bir sürpriz mi yapacak? Pastanın içinden mi çıkacak? Bizimkileri aradım, kimsenin haberi yok. Bir taraftan da ağızlarını yokluyorum.

Ama yok.

Baktım olmuyor, aradım sordum Osi'yi. Sordum dediğim de bir buçuk saat boyunca safi çığlık attım. Neymiş, bak bak beyefendinin derdine bak. Bir tane oğlu olacakmış, ondan baby shower'ı esirgeyemezmiş. Ayrıca bana ihtiyacı yokmuş, o kendisi yapacakmış. Herkes benim nasıl kötü bir anne olduğumu anlayacakmış bu sayede.

Valla bak, anlatmaya çalıştım. "Baby showerla ne alakası var analığın babalığın? Konuşmuştuk seninle bunu," diyorum ama yok yapacakmış. Herkesle konuşmuş, insanlar ayıplamış onu, hatta çok şaşırmışlar. Bana hiç yakıştıramamışlar, nasıl bu partiyi yapmazmışım? Arkadaşları (?) diyormuş ki dua edelim Pucca bebeği doğurduktan sonra onu terk etsin. Oğluna bir parti bile yapmayan kadın, ne bileyim diye onu benim yüzümden utandırıyorlarmış. Çünkü hepsinin anası onları baby showerlarla doğurdu biliyorsunuz.

Osi'nin en nefret ettiğim huylarından birisi (hoş, şu an sevdiğim bir huyu var mı diye sorabilirsin), kendi düşüncele-

rini başkalarının fikri gibi bana söylemesi. Al bak millet senin için bunu düşünüyor diye aklınca beni utandırması. Arkadaşlarının baby shower nedir haberleri bile yok bundan adım gibi eminim. Kendisi canımı acıtmak için, başkasının arkasına sığınıyor. Ne acı değil mi? Keşke gerçekten arkadaşlarının fikri olsaydı. O zaman pipime bile takmazdım, çünkü olmayan şeye zaten takamam.

Sonra düşündüm, bana ne ya dedim. Haklı, boşanmaya karar veriyorsak ve o baby shower istiyorsa yapsın... Kendi kendine yapsın şovunu. Ben, iki buçuk saatlik telefon konuşmasında diyeceğimi dedim. Artık onu da anlamazsa yapacak bir şeyim yok. Hem benim daha önemli işlerim var. Ev konusunu halletmem lazım. Korkudan giremiyorum eve, evin içinde sürekli tetikte bekliyorum. Sapıktan bu aralar ses seda yok, bu sessizlik beni korkutuyor. Sanki günlerdir evin içinde bir yerde beni izliyormuş gibi geliyor.

Sanırım, Osi konuşmamdan etkilenmiş olacak ki üç gün sonra beni aradı. Büyük bir özgüvenle, "Eğer partiyi iptal ettirirsen senle barışırım!" diyor. Haa bu arada Osi'nin kendini haklı gördüğünü söylememe gerek yok sanırım. Bu ayrılık, benim yüzümden oldu diye düşünüyor. Onu hasta haliyle sokağa attım, yavru köpek gibi gittim ormana bıraktım, ölüme terk ettim diye kafasında kuruyor. Bana çok kızgın olduğunu, aslında hiç barışmayacağını yanımda canının tehlikede olduğunu ama eğer iptal ettirirsem beni affedeceğini söyledi. Allah'ım! Ben artık farkındaysan bir şey demiyorum. Düşünmüş taşınmış, tek başına mal gibi o partide ne yapacakmışmış.

O öyle deyince ben de başka bir fikirle ona gittim. Tamam, dedim. Ben bu işi iptal ederim. Ama karşılığında beni bu evden taşıyacaksın. Valla tamam, güçlü olacağım, tek başıma dünyayı yeneceğim, hepinizin anasını ağlatacağım var ya diye gaza geldim okey ama benim taşınmam lazım. Sapık yüzünden eve giremiyorum, milletin evinde yaşıyorum. Zaten bu ev uğursuzluk getirdi sanki. Bu eve geldiğimizden beri ölümden döndüm, evliliğim mahvoldu, depresyondan çıkamadım. Hem ben onun işini halledeceğim, o da benim. Ohh be taşınma işini resmen kitledim, omzumdan bir yük kalktı.

Sevinçle boyanmış yüzü
Görmezsen maskedeki gözü.

Partiyi iptal etmek için kadının ofisine gittim. Ofise girince neden benden kız annesi olmazmış anladım. Cinsiyet ayrımı yapmak gibi olmasın ama kızım olsa, kostüm partisinde yaşıtları prenses olurken; ben çocuğu kamyon şoförü yaparım. "Başka ülkenin prensiyle evlenmek dışında başka seçeneği ve hayat gayesi olmayan bir figür olacağına, emekçi eşit bir kadın portresi çizerek arkadaşlarına örnek olmalısın!" diye yollardım kızı. Bir de prenses konseptleri pahalıymış onun da etkisi var tabii. Çocuğum benim cimriliğim sayesinde eşitlik anlayışı ile büyüyecek. Oğluma da keza aynı şekilde, prens, paşa, şehzade gibi şeyler yerine gerçek emekçi kahramanlar yaratmak daha mantıklı. Tabii daha doğurmadığım için bu fikirdeyim, inşallah ileride değişmez. Daha bu işin hastane odası süslemesi varmış üstelik. Diş buğdayı, 40 uçurtması,

1 yaş falan derken, çocuk mu doğurduk; ilkokul müsameresi mi yapıyoruz belli değil. Bir taraftan da bakıyorum, gerçekten bunları yapan var mı diye. Allah'ım bana bir fotoğraflar gösteriyor, benim düğünümden daha süslü.

Tam iptal edelim diye lafa gireceğim ama yok, baya da ünlü bir yer. Neredeyse doğuran bütün ünlüler buradan yaptırmış. Kadın o kadar ikna edici konuşuyor ki, bir oğlum var lan yakın stadyumu diye gaza geldi geleceğim. Önce davetiye yolluyormuşuz millete, davetiye örnekleri şöyle: "Bebişim gelmeden, karnımı sevmeye, beni şımartmaya gelin hadi" Karnımı sevdirmek mi? Delirmiş olmalısın, göbeğime biri dokununca sinirden ağzımdan köpükler çıkıyor benim.

Benim için özel temalar bulmuş, aralarından beraber seçeriz diye. Osmanlı temasının tam bana uygun olduğunu düşünmüş. Hastane odasını da öyle yaparız diye fikrini anlatıyor. Odayı görenler, padişah geliyor diyecek diyor. Doğuma da mehter marşıyla giderim artık. Baby showerda ise Sultan gibi giyinip lokum dağıtacakmışım. Birinci yaşında da artık oğlanla sefere çıkarız ne yapalım. Azıcık anasının geninden aldıysa çocuk, bunları yaptığım için ileride beni asla affetmeyecek.

Bir de masalara dağıtmak için kâğıt örnekleri sundu bana Millete, "Çocuk kime benzeyecek?", "Göz rengi ne olacak?" gibi saçmasapan sorular soracakmışım.

Yani tamam dedim, giyinip süslenip millete lokum yedirmek dışında ne yapıyoruz burada? Dj falan çağırıp dans mı edeceğiz, after partisi mi olacak, eğlenceye doymayanlar diğer odada alkollü çikolata mı yiyecek derken, bu partinin en harika olayını anlatmaya başladı. Oyun oynuyormuşuz.

Biberondan süt içme oyunu! Kadınlar bunla inanılmaz eğleniyormuş. Bana bir videolar izletti, şaka gibi ama gerçekten eğleniyorlar. Bebek maması tadımı. Bebek mamalarının tadına bakıp bilmece işte. Sebebi ne diye soruyorum eğlence. Bir de gözlerimiz kapalı birbirimize emzik verdiğimiz oyun var. Oyunların özü, koca koca kadınların bebek gibi davranması sanırım. Birbirimizin altını bağlama oyunu eksik kalmış çünkü.

Şimdi burada sana yalan söylemenin anlamı yok. Bir ara kadın beni ikna etti. Padişah yapmasak bile astronotlu falan olabilir diye düşünüyordum. Yani millet yapmış, benim neyim eksik havasına girmiştim ki emzikle dolaşmak nedir ya. Ben size konsepti bulup dönerim diye çıktım oradan. Çıkış o çıkış.

* * *

Ben üstüme düşeni yaptım, partiyi iptal ettirdim sayılır. Osi ile bundan sonra her şey daha farklı, daha düzenli, ikimiz de daha sorumlu, saygılı ve tutumlu ilerleyeceğiz. Boşanmak bence çok keyifli. Ona taşınma esnasında seninle karşılaşmak istemiyorum, kavga edeceğiz, lütfen bu işi birbirimizi görmeden çözelim dedim. Aslında, üşendiğim için bunu dedim kendi kendine taşısın işte evi. Akşama eşyalar ana taslak dizilince eve girerim. Adamın suratını görmüyorsun ama evini taşıtıyorsun. Diğer türlü olsaydı, birbirimizi yiyorduk yine. Bak böylesi ne kadar huzurlu...

Daha ucuz bir semtten, çocuk için en uygun daireyi bulmam lazım. Bebek arabasını rahat kullanacağım, parka yakın; karakol, hastane yolumuzun üstü olan bir ev. Bundan sonra

her şey oğlum için. Ayrıca sapığım bir süredir sessiz ama korkudan hâlâ evde kalamıyorum. O yüzden yeni taşındığım evi asla bir yerde paylaşmayacağım. Sanırım her şey rayına oturuyor. Daha sakinim, daha umutluyum. Artık oğlumu düşünüp hareket ediyorum. Her şey güzel olacak, biliyorum.

Ya geri zekalıyım ben, heyecandan evi daha tutmadan, emlakçı gezdirirken paylaştım. Üstelik tuvaletine kadar... Ama Allah aşkına evi görseydin anlardın demek istediğimi. Şimdi hangi kitapta yazmıştım hatırlamıyorum; diyeceksin sen yazdın ben nereden bileyim diye de hani bir falcı bana şey demişti, "İki isimli biriyle evleniyorsun, deniz gören evin olacak," diye. Hatta o kadın yüzünden Osi'yi görünce, "Evet, evet, kesin bunla evleneceğim, falcı dedi kızımmmm!" diye ortalığı ayağa kaldırıp kendi kendimi gaza getirmiştim. Tam o falcıya güvenim bitmişti, evliliğimi fiyasko olarak görüyordum ki yine karşıma çıktı. Deniz gören ev! Bu ev deniz değil, boğazı falan görüyor! Bu evi kesinlikle tutmalıyız, çünkü falımda çıktı. Ve bu ev bana uğur getirecek. Mutlu bir bebeğim olacak, ee çocukla beraber bereket, gelecek. İnşallah gelir yani, gelmezse ne halt yerim hiçbir fikrim yok. Son kalan parayı da bu eve yatırıyorum. Keşke bu bereket hadisesi, plasentanın içinde nakit yirmi beş bin dolar olarak gelse. Trink para, bebeği anneye verirler öpsün koklasın bağ kursun diye, parayı da babaya... Hastane masraflarını ödesin diye. Diğer türlü salağım ben, bereket mi geldi yoksa borçlandık mıanlamıyorum.

Kirası biraz fazla, biraz değil baya fazla ama olsun, değer; çocuğum deniz kokusunu içine çekerek büyüyecek. Asansörü yok apartmanın ama olsun, doğum sonrası kilolarımı veririm.

Balkon demirlikleri Allah'a emanet duruyor, sorun yok iki yaşına kadar yatakta direk gibi yatacak nasılsa, büyüyünce düşünürüz. Arka sokakta sürekli kavga oluyor ama ön taraf leb-i derya ne olacak. En yakın parkta evsizler yaşıyor ama Beşiktaş stadyumunun hemen dibinde. Hepsini bırak, bu ev karşıma çıktıysa vardır mutlaka bir anlamı. Evet, hissediyorum; bu ev bana iyi gelecek. Genelde hislerim doğru çıkar, burada Lacivertimle beraber her günü kahkahalarla geçireceğim.

Osi de ilginçtir hayatında ilk defa sözünü tuttu, evi taşımak için adamlarla geldi... Akşam aradı, anahtarı bıraktığını söyledi. Sanırım bu bana biraz koydu, biraz demeyeyim baya baya koydu. Yani tamam, birbirimizi görmeyelim dedim ama hani bari anahtarı bana bırakırsın diye düşünmüştüm. Ne bileyim, evi taşırken ben ne bok yedim, yuvamı yıktım diye kahrolur diye düşündüm. Asla barışmayacaktım, asla ama asla onu affetmeyecektim ama insan yine de yalvarmasını beklemiyor değil. Kahrolmasını, üzüntüden otuz dokuz kilo vermesini, sokaklarda kalmasını, hiç olmadı, göğsüne jiletle 'Puccam' yazmasını isterdim açıkçası. Bir taraftan da bence ayak yapıyor, evde bekliyor diye düşünüyorum. Apartmana gittim, görevliden aldım anahtarı. Ama evde saklanmış olabilir diye düşündüm, bütün odaları gezdim, burada olduğunu biliyorum diye ama yoktu.

Sonra, açılmamış kolilerin birinin üstüne oturdum. Buna hazır mısın diye kendi kendime sordum. Her gün bu yalnızlığa, her gün hayal kırıklığına hazır mısın dedim. Ayağa kalkıp, "Hazırım lan! Sen mi yarattın beni de sensiz yapamayacağım?" diyorum. Her şeye hazırım!

Dedim, kapı çaldı Osi geldi. İlk tanıştığımız zamanda olduğu gibi, yarım ekmek kokoreç ve ayranla. Ardından eve girince malum bazı ahlaksızca şeyler olunca öldürmeyi de boşanmayı da ertelemek zorunda kaldım. Allah'ım başıma ne gelirse şeyimin peşine takılıp gittiğim yüzünden oluyor zaten! Ondan hâlâ nefret ediyorum ama barıştık artık yapacak bir şey yok.

Tabii belli kararlar alarak barıştık. Ben de hatalarımın farkındayım, o da farkındaymış, öyle olduğunu söylüyor. Asla inanmıyorum, "Peki hatan neymiş, nasıl bir ders aldın bu süreçte?" diye sorunca, "Bana çok büyük yanlışlar yaptığını fark ettim!" diyor. Salağa anlatır gibi anlatıyorum, "Tatlım bak, ana baba olacağız biz bu gidiş gidiş değil!" dedikçe, "Pucca, sen beni hasta hasta sokağa attın, demek yarın oğlun hasta olsa, bakamam ben buna diye atacaksın. Çocuğun arkadaşları eve gelse, onları da kovacaksın. Pucca artık kabul et, ben iyiyim sen kötüsün." Bir süre ona anlatmayı denedim, sonra sıkıldım. Osi'yi yatakta başka kadınla bassam bile, "Pucca kabul et, eve erken geldin diye oldu. Senin yüzünden," diyecek. Zaten tam bu yüzden bir türlü tam anlamıyla barışamıyoruz. Çünkü ikimiz de sürekli kendimizin haklı olduğuna inanıyoruz. Ki ben haklıyım zaten.

Ama en önemlisi çocuğun isim olayını çözmek. Lacivert'i duyan, önce gülüyor "Hadi tamam güldük bitti. Şimdi, ne koyacaksınız ismini?" diyor. Yani eskiden düşündüğüm isim, 'Oğul' ismiydi. Pek düşünmemişim aslında, "Oğlan çocuk olursa oğul." Hımm çok mantıklıca gerçekten. Dereboyu beyi olduğum için zaten Oğul ne ya, Seda Sayan mısın sen? Uzun uğraşlar, kafa patlatmalar, aile dostlarıyla toplantılar derken ikimizin içine sinen ismi bulduk.

En ufacık bir olaya, İzmir, Ege, laiklik, Kumru, çiğdem gibi kelimeleri eklemezsek biliyorsunuz İzmirlilik rütbesini bizden alıyorlar. İstanbul'a taşınan her İzmirli gibi, doğduğum toprakları bayıltana kadar övmem lazım. Bunun en güzel yolu nedir, oğlumun adını tabii 'İzmir' koymak. "İzmir oğlum atma şunları ağzına, İzmir biraz rahat dur oğlum!" Cümle içinde de fena değil de sanki İzmir kız ismi gibi. İyi ki Kırşehirli ne bileyim Malatyalı değilim. Kırşehir diye isim koymak zorunda kalırdım. Neyse ki kimse beni ciddiye almadı. O yüzden İzmir bu ülkenin neresinde, Batı, tamam o zaman bu çocuğun adı artık BATI. Milyonlarca Doğu var zaten. Eee, bu ülkenin Batısı ne olacak? Batı, hem dolu dolu duruyor. Hem havalı da baksana, zenginlik akıyor be isimden maşallah! Batı. Dilime de yakıştı ha sanki. Osi'ye Evimiz, Beşiktaş stadyumunun Batı kapısına bakıyor. Bu bir işaret, dedim. O da, "Aa evet mantıklı," diyerek ismi beğendi. Hatta üstüne sinirlenip değiştirmeyeyim diye gitti koluna BATI diye dövme yaptırdı. İşini garantiye almak için. Dövmeye baktıkça kalbim ağzımda atıyor, "Ya bir şey olursa neden yaptırdı bunu şimdi!" diyorum. İsim konusunu bu sayede hallettik. Artık oğlumuzun adı Batı.*

* Gelecekten not: Osi çocuğun kimliğini çıkartırken yanlışlıkla 'OSMAN' diye yazdırmış.

Şu koskocaman şehir ve biz, bak. Bari sen gel

Bugün doktorda doğumun nasıl olacağını konuştuk. Beni bayıltsınlar, uyandığımda çocuğu kucağıma dayasınlar. Doğum planım bu. O anı hatırlasam ne olur hatırlamasam ne? Zaten Osi girmeyecek doğuma, yalnız olacağım. Tek başıma orada gözlerim açık bir şekilde karnımı yarmalarını izleyemem. Sezaryen dışında zaten başka doğum alternatifi sunmadım kendime. Suda doğuma baktım, beni biraz korkuttu. Normal doğum zaten yaptırmam kafayı yemedim daha. Ama bu kadınların inatla normal doğum istemesini anlayamıyorum açıkçası. Kimle konuşsam, aylarca eğitim almış, doğum koçları tutmuş, iki gece önceden hastaneye yatıp ortamı uygun hale getirmiş. Ve maalesef birçoğu sezaryen olmak zorunda kalmış. Mutsuzlar bu yüzden, keşke normal doğum olsaydı

diye baya kara kara üzüleni gördüm ya. Oysa ne saçma, doğdu mu doğdu işte o bağı ilerleyen günlerde eninde sonunda yakalayacaksın.

O yüzden bayıltın beni, gerisini size bırakıyorum diyordum, doktorum beni ikna edene kadar. "Şu an senin karnının içi onun evreni. Başka bir şey bilmiyor, sadece senin sesini tanıyor. Doğmak, onun için ölüm demek. Çünkü bilmiyor, ilk dünyaya geldiği zaman korkacak. Onu o sırada sarıp sarmalamak istemez misin, yalnız şu an ve tek ihtiyacı olan şey, 'Ben varım!' hissi."

Bunu duyunca, sanırım bütün hamileliğim boyunca ilk kez karnımın içinde olan canlının muhtaç ve korumasız olduğunu fark ettim. Aynı benim gibi o da korkuyor. İlk defa aramızda olan bağı gördüm. Onu sarmalayıp, "Bak yalnız değilsin!" demem lazım. Seni çok iyi anlıyorum, yemin ederim ben de senin gibiyim. Yapayalnızım ve ne yaşadığımı bilmiyorum, ne olacak bilmiyorum.

Doğumu normal yoldan yapacağım. O ilk anında onu yalnız bırakamam. Onu o kadar iyi anlıyorum ki şu an. Merak etme küçüğüm, o an yanında olacağım ve bu dünyada asla yalnız kalmayacağını anlayacaksın.

Hee, bir de normal doğum yaparsan çabuk kilo veriyormuşsun. Karar vermemde bunun da etkisi oldu tabii.

Aşkım da değişebilir gerçeklerim de

Normal doğum mu!?!?!?!? Kafayı mı yedim, delirmiş olmalıyım ne normal doğumu? Bu kararı verirken bir kişi bile beni neden uyarmadı, vajinandan kocaman bir kafa çıkacak diye! Hayır, asla, dünyada hiçbir kuvvet beni normal doğurtamaz. O sırada hormonlarım yüzünden mantıksız kararlar vermiş olabilirim. Doktor o kadar ulvi anlattı ki konunun vajinamla alakası yok gibi durdu. İşin mistik kısmına o denli kaptırdım ki kendimi, gerçeğin ne olduğunu unuttum. Adam anlatırken kafamda, pembe tüller arasında, serçelerle birlikte hastaneye geliyorum. Beni buluttan yapılma yatağa yatırıyorlar, peri kızı kostümü giymiş hemşireler bana *cupcake* yedirirken, arkada arya çalıyor. Ayak masajımı bitirince, "Bu büyülü ana tanıklık etmeye hazır mısın? Cennette bile böylesi yok," diyerek yanaklarımdan öpüyorlar. "Hazırım" dediğim o an, gök

yarılıyor, yaldızlar içinde oğlum aşağı iniyor. Tüllü elbisemin kollarını kıvırıp gül kokulu, bembeyaz oğlumu kollarıma alıyorum, hemen Instagrama atmak için poz veriyorum. Adam anlatırken kafamdan geçenler bunlardı açıkçası. O an asla gözlerimin önüne vajinam gelmedi. Yani tamam normal doğumun oradan olduğunu elbet biliyorum, o kadar da salak değiliz herhalde. Sadece o an fazla gaza geldim.

Bir de okuduğum normal doğum hikayeleri hiç sağlıklı değildi. Kadının biri öyle bir yırtılmış ki kalçaları ayrılmış, çocuğu çekerken kafası kop... Bir de burada yazıp kendimi germemin anlamı yok.

Neymiş, oğlumla aramda bağ olacakmış. Lan o kadar karnımda taşıdım seni, çıkarttığım yer mi sorun oldu? Hayır, ben de sezaryenle doğdum bak mis gibi yaşıyorum. Aslında düşününce, şimdi. Yani benimle annemle aramda hiç bağ yok. Acaba bu yüzden miymiş? Olur mu olur, kesin bununla ilgili bir araştırma yapmışlardır. Bu kadar karnımızda taşıdık, kilo aldık, bu uğurda evliliğimizi bitirdik, arabayı falan sattık. Ya çocuk kalkıp karnımdan çıktı diye anaya ataya saygısız olursa? Ne bileyim, altınlarımı çalıp sevgililerine verirse. Allahtan hiç altınım yok, çok şükür. On altı yaşına geldiğinde beni evden atarsa? Aramızda bağ oluşmadı diye okul falan yakarsa, anası da ev yakmıştı bak işte hep annem beni normal doğurmadığından. Aramızda bağ oluşmadığı için *borderline* bir kız oldum. Seri katil olursa ben ne yaparım? Sonra cesetleri eve getirip, "Bunları yok et, pislik kadın. Benim için tek bir acıya dayanacaktın, yapmadın. Bak, sen normal doğurmadın diye seri katil oldum! Şimdi kaldır kıçını ve cesetleri parçala!"

Ben de ezik ezik cesetleri küvete koyup asitle eritirsem. Sonra komşulardan biri bizi pencereden izleyip Müge Anlı'ya haber verirse? Canlı yayında heyecanlanıp cinayetleri itiraf edersem... Ana olduğum için de, "Oğlum yapmadı ben yaptım!" dersem... Ya ben kesin öyle derim. Allah'ım, bir normal doğurmadım diye çekilecek çile mi bu? Oğlum katil oldu, ben hapse düştüm. Tövbe tövbe.

Off, her şeyi ben düşünmek zorundayım. Kimse babasıyla bağını sorgulamıyor. Adam, doğuma bile girmeyecek. Panik atağı tutarmış, o böyle şeylere gelemezmiş. Onun doğuma girmemesi dünyanın en normal şeyi, benim doğuma girmeme gibi bir lüksüm bile yok! Hayır, bir de herkese söyledim. Bilmiyorum, belki de çıkacağı yeri kendi seçer. Neticede içimde olan o. Ben son ana kadar beklerim, ters dönerse, çıkmam derse sezaryene gireriz ama beni bayıltmaları lazım tabii. Yok ben ille oradan çıkarım derse de çıkartacağız artık, el mecbur. Hem bu sayede de, "Valla kusura bakma küçük bey, ben normal doğum dedim, sen gelmedin. O bağı öpe öpe oluşturacağız yapacak bir şey yok ben elimden geleni yaptım!" derim. Doğmamış bebeğimin üstüne bu sorumluluğu atıp huzur içinde uyuyabilirim. Umarım, ikimiz için de en iyi olanı seçer. Benden daha mantıklı bir karar vereceği muhakkak.

Sanki benim varlığım bir yük gibi

Bugün derste bebeği emzirme, altını temizleme gibi şeyleri öğrendik. Emzirme işi beni inanılmaz geriyor, doğum yaklaştıkça her gören, "Emzir, bak emzir, sakın sütten kesme kesinlikle emzir!" diye beni uyarıyor. Bu aralar kabuslarım emzirmekle ilgili. Bebeğim olmuş ve ben onu hep aç bırakmışım, besleyemiyorum kabuslarımda. Göğüslerimden süt çıkmıyor, ağlıyorum yanımda bir bebek açlıktan ağzı açık bana bakıyor.

Derste de öyle, tek dedikleri şey emzir emzir emzir. Yine felaket tellalı, akrabalarının çocuklarına hep kötü şeyler olmuş kadın başladı hikayelerini anlatmaya. İlk süt diye bir olay varmış, ilaç gibiymiş o süt. Bebek doğduğu gibi onu içerse Alllaaaaah, demir adama dönüyormuş. Kadın da anlatıyor, sakın memelerinizi sıkmayın, o sütü boşa harcamayın diye. O dediğinden beri, elim sürekli mememe gidiyor. Sutyenimin içine bakıyorum, süt geldi mi diye. Tam her şey sakinleşmeye başladı, bu kez emziremezsem korkusu başladı. Sanki kadın-

lar ikiye ayrılıyor, çocuğunu çok sevip onu koruyan emziren anneler bi' de diğerleri: emzirmeyenler (gaddar, vahşi, kişiliksiz, yanlışlıkla anne olmuş kadın paçavraları). Vaziyet öyle ki emzirmeyen bir anne bulsalar, onu çarmıha gerip üstüne hazır mama fırlatacaklar. Artık dayanamadım sordum, "Sütü gelmeyen ne yapsın!" "Her kadından süt gelir, buna istekli olmak gerekli," dediler. Ardından herkes fısır fısır, "Memeleri bozulmasın diye emzirmeyen var, arkadaşım altı aylıkken kendi kesti isteyerek çocuğuna çok üzülüyorum," hikayeleri, çalışacak diye çocuğunu beslemeyen kadınların ne kadar bencil oldukları ve daha bir dolu şey...

Sonra derste herkesin birbirine önerdiği o meşhur 'Tomris'in Emzirme Notları' adlı bloga baktım. İstekli olmaktan kastı nedir, yorumları okuyunca anladım. Lahana yaprakları, meme ucu yaraları, mastit, tıkanık süt kanalları, depresyonlar, kendini öldürmeyi düşünenler, sütü gelmediği için ailesinden psikolojik şiddet gören kadınlar, işe gidiyorum diye vicdan azabı duyanlar... Madem her kadından süt geliyor, bu kadınlar neden çaresizce bir blog sayfasının altında ağlaya ağlaya içini döküyor. Kafam inanılmaz karışık bu konuda. Daha doğurmadan kendimi suçlu hissetmeye başladım.

Üstüne bez bağlama olayını başaramadım. Elim ayağıma dolandı orada. Evde tek başıma olsam belki hallederdim ama herkesin içinde oyuncak bebeği bezleyemedim. Bir de sürekli boğazından tutuyormuşum. Yanımdaki, "Gerçek bebek olsaydı öldürmüştün ihihihi" diyip sırıtıyor. Ben bunu yapmaya çalışırken, kadınlardan biri geldi, "Bakıcı tutacaksın değil mi?" diye sordu. Yani o kadar başarısız gördü beni. Bakıcı

konusunu herkes söylüyor aslında. Hamileliğimde bir kelime yazı yazamadım. "Hadi inşallah" filminin ikincisini çekmek istediler. (Üstelik kimin çekmek istediğini söylesem aklınız şaşar.) Göbeğim yüzümden masaya oturamadım ki yazı yazayım. Adama da ayıp ettim, senaryoyu veremedim. Şimdi çalışmak zorundayım, hamileyken bir kelime yazamadın doğunca uyumaya vaktin olmayacak diyorlar. Bence abartıyorlar. Yani en fazla ne olabilir Allah aşkına? Yemeğini yedir, altını bezle, uyut oldu bitti.

Bakıcı tabii ki tutmayacağım! Birincisi kendime bile güvenim yok, el âleme nasıl güveneyim? Aynı evin içinde Osi ile yaşamaya alışamadım daha, başka bir kadını nasıl çağırayım? Osi, tabii bakıcı denilince, Ukrayna'dan yirmi bir yaşında bir yetmiş bacak boylu, sarışın bir kız olacak diye düşünüyor. Eskort sayfalarından eve bakıcı arıyor sağ olsun. İzlediği o ahlaksız filmlerin etkisinde kalmış olmalı ki bakıcı denilince ağzından iki litre salya akıveriyor.

Zaman azaldıkça, heyecanımla beraber korkum da artıyor. Umarım sütüm bol bol gelir de bu kadınlar arkamdan konuşmaz.

Hakkımda hayırlısı

Doğum kararını çocuğa bırakmakla iyi mi yaptım acaba, bunun doğacağı yok bence. Her sabah, "Bugün de doğurmadım!" diye uyanıyorum. Kaç kilo almışım diye bir noktadan sonra hesaplamayı bıraktım. Yirmi altı kilo kiloydu en son, millet sorarsa da yirmi beş ile bitirdim derim. Ama bu gidişle otuza dayanacak bence.

Doğum alışverişine sonunda çıkabildim. Ve tek kelimeyle millet çıldırmış olmalı! Heveslenip şu hamile yeni doğan mağazaları falan var ya, onlardan birine girdim. Emzirme sutyenlerini gördükten sonra kabinden çıkasım gelmedi. Allah affetsin o nasıl çirkin şey öyle ya, emzirme atletleri, doğum sonrası donları... Sana verdiği mesaj çok açık, "Artık seks hayatın olmayacak!" Kadınlar bu kadar çirkin şeylere para saçıyorsa gerçekten evladını çok sevdiği içindir emin olun. Issız bir adaya düşsem, adada bir Allah'ın kulu bile olmasa, memelerim sarkıp alt tarafı isilik olsa ve sadece bu sutyen olsa,

yine alıp takmam bunu ben. Sutyene hakaret yemin ederim. Saçma üstelik, tişörtün altından belli zaten yamuk yumuk duracak. Fantezi ürünü gibi ortasından delik açılması da gereksiz, ay giyerim yarım atlet bunlarla dolaşacağıma dedim. Demesine de yine de millet aldı diye aldım işte. Aldığım diğer bütün gereksiz şeyler gibi...

O kadar çok göğüs ucu kopan kadın hikayesi okudum ki memelerim daha şimdiden yara olmaya başladı. Gümüş meme ucu aldım, iki haftadır Jennifer Lopez gibi diri meme ucum varmış gibi geziyorum. Zaten bir bu meme acısından korkuyorum bir de doğum sırasında içimin dışına çıkmasından. Doğurayım, hadi hadi diye bekliyorum ama içten içe, ikiye yaracaklar beni diye düşünmeden de edemiyorum.

Lohusa geceliği, sabahlığı da almam diyordum bunu da aldık. Birkaç hafta memeler dışarıda dolaşacakmışız. Off, leş gibi tüylü terlik bile aldım ama itiraf etmek gerekirse bu terliği sevdim. Hatta çok sevdim. Evde tıkır tıkır giyip dolaşıyorum. Şu halimle karpuza paten takmışlar da salmışlar gibi dursa da eminim, doğurduğum gibi tekrar otuz altı beden olacağım için sorun yok.

Doğum çantam da hazır, içinde gereksiz ne varsa koydum sanırım. İnternette bin tane doğum çantası videosu izledim, bir ton okudum, her doğuranı aradım, ne koyduklarını sordum. Sonra tek tek hepsini yerleştirdim. Mum, zen müzikleri, aromatik yağlar, mucizevi taşlar. Ben işimi garantiye alayım da o an geldiği zaman, "Aaa mum yok diye çocuk gelmedi, bak görüyor musun?" demesinler. Yalnız, biraz abarttım sanırım, milletin çantası minicik benim kocaman valizim oldu.

Her şey tam sanki, eksik gedik yok gibi duruyor. Bir tek doğurması kaldı. Onda da beden anlarmış çocuğun geleceği anı diyorlar. Hissedermişsin. Ya kusura bakmasınlar da onlar normal bedenler için. Ben hamile kaldığımı bile anlamadım yahu. Kendimi sürekli çiş mi bu su mu, çiş mi su mu derken buluyorum. Su mu lan yoksa derken altıma kaçırdığım o kadar çok oldu ki. Hâlâ aradaki farkı çözemedim.

Atalardan kalma alışkanlıklar ve kodlarla, doğum yaklaşınca kadınlar evi temizlermiş. Bir sürü örnek okudum hatta bununla ilgili. Bir anda bir enerji patlaması yaşıyormuşsun, evi ıncık cıncık her tarafını temizliyormuşsun. Ne ilginç değil mi? Farkında olmadan evi bebeğe uygun hale getiriyorsun, hem de yalnızca içgüdülerinin yardımıyla. Sanırım benim içgüdülerim körelmiş, canım asla ama asla temizlik yapmak istemiyor. O enerji patlamalarını da yaşayamıyorum oturduğum yerde tıslaya tıslaya kalıyorum. Hatta her gün 10 bin adım atıyordum, son zamanlarda 5 bine düştü.

Sürekli, doğuruyorum mu acaba diye düşünmekten çocuk kendini fırlatacak. Bu arada tabii kötü doğum hikayelerini okumamaya çalışsam da sürekli kendimi onları okurken buluyorum. Kırk iki haftada doğuranları okudukça zaten daha yolum uzun diye düşünüp, "Sen onlardan daha iyisin hadi fırlat kendini bebeğim!" diye Batı'yı gaza getirmeye çalışıyorum.

Bu arada Osi ile aramız iyi, yani iyi miydi bilmiyorum. Barıştık ama aramız hâlâ soğuk. Kavga etmemek için konuşmamaya çalışıyoruz. Doğurmaya o kadar odaklandım ki benim de kavga etmeye mecalim kalmadı artık. Bugüne kadar...

PuCCa

Dün gece Zodi'de kaldım, Osi de evde arkadaşlarıyla takılacaktı. Sabah beraber doktora gidecektik. Eve giden yolun bir yokuşu var, arabalar bile isyan ediyor oradan geçerken. Ben bu yokuşta nasıl bebek arabasını taşırım hiçbir fikrim yok tabii. Eve doğru yine tıslaya tıslaya gidiyordum. Bu son zamanlarda mesane adında büyük bir problemim var. Çişimi asla ama asla tutamıyorum. İki saniye içinde tuvalete gittim gittim, gidemedim zaten bittim! Tam o yokuşun ortasında bir anda çiş bastırdı. Elim ayağım boşaldı o derece. Bir apartmana girip birinden rica mı etsem, ne yapsam diye kendimi sıka sıka yürürken, olan oldu. Bacaklarımın arasından akan o sıcaklığı hissettim. Arkama bir döndüm baya kalabalık bir grup. Ya akli dengesi yerinde değil taklidi yapıp eve koşacaktım. Ya da daha mantıksız bir şey yapıp, suyum geldi diyecektim.

Tabii ki suyum geldi dedim! O arkada duran grup hemen başıma toplandı. Taksi çağırmaya başladılar, bir taraftan da kadınlar bana derin nefes al, sancılar birazdan başlayacak derin derin diye taktik veriyor. Ben de taksiye binmeden eve nasıl giderimi çözmeye çalışıyorum. Sancım mancım yok, zaten evden eşyaları almam lazım hadi herkes evine falan diyorum da kimsenin eve gittiği yok, durmuşlar doğurmamı bekliyorlar. Bir taraftan da helal olsun, nasıl güçlüsün diye gaz veriyorlar. Osi'yi aradım, hemen aşağı in diye. Kurtarsa beni o kurtarır, beni taksiye atar diğer sokakta inip evimize gideriz. Osi hemen aşağıya geldi, "Karım doğuruyor!" diye çığlıklarla. Yalnız bir sorun var, önce heyecandan falan sandım ama Osi baya baya sarhoş. Zil zurna sarhoş hem de. Arkadaşıyla gece evde sabaha kadar içmiş. Doktora benimle gelecek diye de uyumamış ama rezil durumda.

Osi'ye çaktırmadan, "Su değil o çiş çiş, eve götür beni," diye kaş göz yapıyorum yok, beni görmüyor ki. Etrafımızdakiler anladı tabii, "Canım kardeşim sen bir kahve iç ama tamam mı?" diyorlar buna. Taksiyi getirdiler yanımıza, Osi'ye güvenemediler herhalde iki kişi daha bindi. Bin kere, "Gelmeyin, ben doğururum, yapmayın, etmeyin!" diye yalvarıyorum artık ama yok ille gelecekler. Çişli çişli oturdum, bacaklarım kaşına kaşına bir de taksi kirlenmesin diye çarşaf serdiler. Zaten amonyak kokusundan anlar onun suyum olmadığını ama yok!

Bir taraftan da Osi'yi ikna etmeye çalışıyorum evimize gidelim diye ama yok, Osi bugün beni doğurtacak belli oldu. Sarhoş neşesi diye bir şey var ya, bazen sempatik durur hani. Osi de işte iğrenç duruyor bu neşe. Yılışık, yapışık, gürültücü ve sürekli talepkâr. "Sen kahve iç ben yukarı çıkıp doğurup geliyorum!" diyorum, arkamdan koşuyor, yerlere düşüyor, asansörde milletle dalga geçiyor. Barut gibi kokuyor üstelik. Bizi her görene de "Narkoz aldı, birazdan kendine gelir, kusura bakmayın," diyorum.

Doktorun yanına girdik, aşağıdan baktı yok ne yırtılma ne bir şey, sapasağlam duruyor. Adam anladı tabii. Anlamasa diplomasından şüphe ederdim. Osi'ye o kadar sinirliydim ki ne konuştuk ne ettik bilmiyorum o sırada. Sadece, "Ne olur, şurada dur, yalvarıyorum sessizce bekle; Osi lütfen hemşireleri korkutma, tartıdan in Osi; damacanayı bırak Osi." Sadece bunları ve sakin durması için yalvarışlarımı hatırlıyorum. Ya tamam, hepimiz sarhoş olduk hayatımızın bir döneminde ki benim 25 yaşımdan sonrasının yarısı yok, o derece. Ama her

şeyin bir yeri bir zamanı var. Karın doğurdu doğuracakken hastaneye sabahın köründe kör kalacak kadar alkollü gelmek nedir ya? Hadi bugün işemeseydim, gerçek su olsaydı şu hale bak. Kahve makinesiyle konuşuyor şu an.

Ardından beni bir yere bağladılar, kalp atışları için kasılmalara bakmak için. Kafamın içinde sadece Osi nasıl bayılabilir acaba diye düşünüyorum... Bir odadayız, onu cimcikleyip kendine gel dedikçe, "Sen beni sevmiyorsun!" diye başlıyor. "Ben anladım, sen beni sevmiyorsun, sen bu sevgilere değmezsin kızım, beni niye kandırdın, bana neden aşığım dedin?" Ne zaman bu sorguya başlıyor, bunun ardından tek gözüyle telefonunu inceleyip sızası geliyor. Neyse Allahtan sızması yakın dedim, sessizce bekledim. İlişkimizin başında bu "Sen beni sevmiyorsun" yakarışları nasıl hoşuma gidiyordu oysa. Şimdi ise hiç inandırıcı gelmiyor. Ben mi çok değiştim acaba, artık sıkıcı bir kadına dönüştüm. O muhtemelen iki yaşından beri aynı. Şu an kasılmalarıma bakıp heyecan duymak, doğuracağım anı hayal etmeye çalışmak, yeni hayatım için çırpınmak istiyorum. Oysa tek yaptığım şey, Osi sızarsa nasıl aşağı taşırım diye düşünmek.

Tek kelime etmedim, yemin ederim bak ne kavga ne bir şey. Eve döndük, takside bacağımda sızdı. Kaldırdım, kendi yüküm yetmiyormuş gibi onu bütün merdivenlerden yürüyerek çıkardım. Eve girdim, eşyalarımı topladım. Puki'yi de yanıma alarak evi terk ettim.

Babamın dediği gibi, bir insanı değiştirebilirim diye düşünme, insanlar değişmez. Asıl buna katlanabilecek miyim diye düşün.

Ve ben katlanamayacağımı anladım. Tek başıma olsaydım belki bunlar eğlenceli bile gelirdi ama şu an çok fazla. Ne yaşarsak yaşayalım, Osi, eğlenceli, komik, ne hata yapsa yine de kahraman baba olacak. Ama aynı evde yaşamaya devam edersek, Batı mutsuzluktan beslendiğimizi görecek, kavgaları, saygısızlıkları, vazgeçişlerimi, çirkinliklerimizi...

Bilmiyorum ama kafamda üçümüzü aynı evde düşünemiyorum. Kimle ilgilenmem gerek bilmiyorum. Ben daha bana yetmiyorum.

Evi terk edip, otelde kalmaya başladım. Hakkımda hayırlısı.

Yazmadığın bir hikâyede, Uzun ya da kısa vadede, Az biraz keşfediyorsun

Gerçekten eşeğe sürecek akıl yok bende. Kızım sen mal mısın karnın burnunda ev mi terk edilir? Hadi terk ettin, sen de diğer insanlar gibi babanın evine dönsene. Otelde kalmak neyin nesi?

Telefonumu kapattım, şimdi kimsenin bıdı bıdısını çekemem. Zaten bir Allah'ın kulunun bana yardımcı olduğu yok. En azından hayatıma karışmalarına izin vermem. Üç gündür otel odasından çıkmıyorum. Çünkü yapacak bir şey yok. Masaj yasak, Spa yasak, ee? Puki'yi bahçeye indirip saniyesinde yukarı kaçıyorum. Bütün gün yatakta yatıp televizyon izliyorum. Nasılsa doğuma daha var diyorum. Şu halime bak; millet doğum yaklaşınca içgüdüsel olarak ev temizliyor, benim

içgüdüler, "Bu ev temizlenmez!" dedi sanırım, bunun üzerine ben de evi terk ettim.

Osi bildiğin gibi hâlâ beni suçluyor. Bir öncekinde onu hasta haliyle kovduğum için suçluydum. Bu sefer, 'hasta' haliyle evde bırakıp gitmişim diye bana kırgın. Hasta değil sarhoştun desem, "Sor bakalım, neden içtim?" diye sanki ayıp etmişim gibi karşılık verecek. Bu arada bunun cevabı olarak duygusal, ne bileyim iç dünyasının yıpranmış etkisini göreceğim bir cevap vereceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. "Ee, neden içtin Osi, tamam sordum?" deyince, "Seko içiyordu, yalnız içmesin çocuk dedim." Gerçekten baya ikna edici bir sebebin varmış ya. Komaya girecek diye korkacağıma onu nasıl terk edermişim, hep kendimi düşünüyormuşum, bu hayatta sadece ben varmışım gibi davranıyormuşum...

Ben boşuna bununla kavga ediyorum, salak salak tartışmalar içindeyim. Nasıl olsa hep o haklı. Hem artık ben haklı olmak bile istemiyorum. Haklı olunca bir şey değişmiyor ki, aksine daha kötü hissediyorum kendimi.

Tam ben yeni evim otel mi olsa acaba, sabah akşam oda temizlenir en azından diye kafamdan planlar yapmaya başladığım an, telefon çaldı. Kredi kartı parayı çekmemiş. Tekrar tekrar denettim ama yok, kart kapanmış. İmkânsız çünkü daha dün baktım ödeme gününe de var. Sonra ortaya çıktı, Osi nerede olduğumu öğrenmek için kredi kartını kapattırmış. Bu halimle nasılsa paraya ihtiyacım olur, sonra onu ararım diye. Onu aradım tabii, kavga sırasında çıkan tiz çirkin sesimle çığlık atarak o kartı bir yerlerine sokacağımı anlattım.

Bu arada iPhone bul uygulamasından nerede olduğuna bakan ben değilmişim tek. Osi de ne zaman evden gitsem oradan bakıyormuş. Telefonu açınca nerede olduğumu gördü sanırım, ben daha telefonda ona bağırırken aşağıdan beni çağırdılar.

Bir baktım Osi kazık gibi dikilmiş beni bekliyor. Bu kez ama diğeri gibi olmayacak, odaya da çağırmak yok, burada ne konuşuyorsa konuşsun. Yok, olmuyor. Ben bu kadarını haketmiyorum yani. Yemek yemek için oturduk. Bu arada Osi baya iyi davranıyor bana. "Benim de bazı hatalarım oldu evet ama Seko iç dedi," diye anlatıyor. Bir de iki dakikada bir, "Pucca buranın geceliğinden haberin var mı? Ben evden çıkınca mülteci evi gibi evlerde kalıyorum da sen terk edince beş yıldızlı otelde kalıyorsun? Mini bar kullandın mı? İnşallah kullanmamışsındır." Çocuğun beti benzi attı oteli görünce. Yemek sırasında asla taviz vermedim. Asla! Ne derse ne sunsa 'yok' dedim. Ben kararımı verdim. Biz bir aile değiliz. Bir gazla evlenmiş iki kişiyiz. İkimiz de allak bullak, hâlâ hayatla dertleri bitmemiş insanlarız. Bizim aynı evde yaşamamızın imkânı yok, öfkemiz de çok büyük, sevgimiz de. İkimizin de törpülenmesi lazım, benim özellikle önümde duran bu yeni hayatı keşfetmem lazım. Ne dese ne söylese ben bu kez kararımı verdim. Üzgünüm Osi, seninle birlikte olamam. Bu ikimiz içinde en güzeli olacak. Sen benim hayatımda hep olacaksın, hep haşarı, yarım akıllı eski kocam olacaksın. Beni hep güldüreceksin, kız arkadaş seçimlerinle kızdıracaksın, şımarıklığında illallah ettireceksin. Batı'nın havalı babası olacaksın. Herkese anlattığı, dilinden düşürmediği bir baba. Ben kararımı verdim ve kararımdan beni hiçbir şey döndüremez

üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm, ben böyle olsun istememiştim.

Ya hay kafama sıçayım. Puki'yi aşağı indirmek için yukarı çıktık. Yine bir takım bazı ahlaksız şeyler olunca ya öff ya öfff tut artık şu şeyini tut Pucca! Allah'ım aldığım kararların arkasında bari bir saat falan durayım ya. Banyoya gidip ayna karşısında 'Aferin Pucca!' derken, ayaklarıma bir sıcaklık indi. Kafamı aşağıya indirdim, bir şey akıyor. Ilık ılık. Çiş değil bu. Aa suyum geldi. Oha suyum geldi. Batı geldi Osi, kalk giyin Batı geldi!!!!!!!!!!

Doktoru hemen aradık, doktor da telefonda gelmiş yok sezaryen Sezar'dan gelme, yok eski Roma bir şeyler diyor. Biraz sonra elleriyle çocuğu almayacak olmasa, "Doğur geç, doktor şu an bilgiye ihtiyacım var gibi mi duruyor?" derdim. Osi de resepsiyonda mini barda yediklerimi hesaplıyor. Diğer taraftan da bana bakıp, "Helal olsun sana çocuğun üniversite parasını vermişsin buraya," diyor.

Bu arada bir şehir efsanesi daha doğru çıktı. Seks doğumu kolaylaştırır derlerdi, baksana şuna. Ya da mistik bir şeyler yüklemek istersem acaba Batı, babasıyla beraber olalım mı istiyor? O yüzden bu zamanı mı seçti kendine? Off bilmiyorum, çok mutluyum ya, Batı geliyor. Allah'ım sonunda bitti bu serüven. Allah biliyor ya hiç sevmedim hamileliği. Bir daha çocuk yapacak olsam, dokuz ay beni uyutsunlar, serumla beslesinler. Dokuz ay sonra bebekle uyanayım.

Yaa, bu kadınlar yalnız ne kadar yalancı ve prensesmiş. Beni korkuttular doğum sancısı cehennem azabından büyük, o acı hiçbir şeyde yok diye. Ne acısı ya, hafif bir kasılmam

var o kadar. Bunun için mi o kadar kıyamet koptu. Yarın öğlen 12 gibi gelirmiş Batı. Bütün gece buradayız. Baktık ters döndü, orada bir şeylere dolandı, gelesi gelmedi o zaman sezaryen. Kendi tercih edecek nasıl olacağını. Epidural da almamaya karar verdim. Şuncacık şey için o iğneyi yapacak kadar da salak değilim ben.

Yarım saat sonra:

Allah'ım öldür beni, lütfen öldür gitsin bitsin bu işkence. Allah belamı versin götüm yarıldı, bak yemin ediyorum götüm ikiye yarıldı sanki. Kimse inanmıyor ama gerçekten yarıldı o sırada. Hissettim ya benden iyi mi bilecekler, yarıldı yani! Bir şey oldu orada, içimden çocuk değil çift kapılı buzdolabı çıkacak sanırım. Yalvarıyorum biri beni bayıltsın dayanamıyorum bu acıya. Oysa ne güzel başlamıştı. Önce hafif hafif ay kakam mı geldi, sanırım pırt yapacağım, doğurmak gaz yapıyor olmalı bende; çişim mi var acaba, sırtıma sanki bir ağrı geliyor dedim. Sonrası çığlık, sadece çığlık. Banyoya girip belden aşağı ılık suyla yıkıyorum. Odada dolaşıyorum, hemşireleri çağırıp "O epidurali hemen sok!" diye tehdit ediyorum ama yok. Osi de ayı gibi uyuyor, gerçek bir ayı gibi. Hatta utanmasa beni kaldırıp yerime yatacak. Her çığlığımda uyanıyor, "Daha on saat var doğurmana uyusana sen de!" deyip, geri yatıyor. Millet pilates topları üzerinde nasıl poz

veriyor ya, şu an top görsem Osi'ye monte etmeye çalışırım. Neden taşıyıcı anne bulmadım ki? Umarım Batı, vatana millete hayırlı bir evlat, anana saygılı bir çocuk, ileride büyük bir adam olursun. Şu ağrılara değer derim. 15 yaşında seni sigara içerken yakalarsam, okulu kırarsan, bana yalan söylersen bu sancıları sana yediririm. Bu nasıl bir şey ya?

Bu arada o kadar garip ki bir beş dakika acı nedir gerçekten öğreniyorsun. Sonra geçiyor, bir 5 dakika hiçbir şey yok. O acı sana ait değildi sanki az önce. Sonra elektrik verir gibi tekrardan başlıyor.

Öğlene kadar nasıl dayanırım ben? Ya bari doğum sancısı erkeğe verilseydi. Ben doğururken, o acı çekseydi. O zaman babayla çocuk arasında bağ daha kolay olmaz mıydı? Adam ekmek elden su gölden yaşayacak, öyle bağ mı kurulur? Okuduğum kitaplarda bile baba hiç yok. Hele bir tanesi, baba asla ev işi yapmasın, asla ama asla baba çocuğun altını temizlemesin, baba kesinlikle çocuğu beslemesin! Eee, bu baba bir işe yaramayacaksa neden anne-baba-çocuk ayrılmasın diye uğraşıyoruz. Kitapta babanın tek görevi var, akşam eve gelmek. Allah razı olsun ya, iyi ki onu yapıyor! Adama çocuk içinsadece, "Sen para kazan yeter" dersen, neden bağ kursun? Bu hayatta her şey emekle olmuyor mu? Zorlandıkça, önüne engeller kondukça zafer daha tatlı gelmiyor mu? Üstelik eve tek para getiren adam da değil artık. Ama kurallar hâlâ ilk çağ kuralları. Allah'ım sancılarım yine beni erkek düşmanı yaptı. Hepsi onlar yüzünden oldu, Allah belalarını versin.

Osi utanmadan bir de horluyor. Artık dayanamadım, hastanede eroin bağımlısıymışım gibi hemşirelerin kolundan tu-

tup, "O iğneyi sok bana sok!" deyince, artık dayanamadılar sanırım getirdiler, arkamdan bastılar iğneyi. Allah'ım, ben hayatımda böyle müthiş bir an yaşamadım. Ohh be, Ohh be, Ooohh çok şükür!. Hemşire, "Aa kafası gözüküyor, gelmiş bu bebek! Boşuna yaptık iğneyi," dedi. On ikide doğurmam lazım, geldi mi derken bütün bedenimi bir korku sardı.

Oha anne oluyorum, anneyim artık. Bir oğlum oluyor. Ya beni sevmezse ya bakamadın derse ya eksik yaparsam ya olmazsa ya nefret ettirirsem kendimden. Bir oğlum oluyor, daha dün çocuktum sanki. Daha dün, sevgisiz, ilgisiz, yıpranmış sürekli hor görülen çocuktum. Ne ara büyüdüm, o kadar anıyı ne zaman yaşadım. Ben hâlâ annemin odasında üstüne kapı kitlenmiş kız gibi hissediyorum kendimi. Ya annem gibi olursam, korkuyorum. Çok korkuyorum, çok çok çok korkuyorum. Keşke iğneyi vurmasalardı, acım geçince ne bok yiyeceğim hissi sardı her yanımı, sen de uyan be artık Osi. Ne yapacağım ben? Doğuruyorum!

Osi, kalk vazgeçtim doğurmuyorum. Al kaçır beni. Ben doğurmayacağım yok. İçimde kalsın, biz böyle iyiyiz. Osi uyandı, sanırım o da benim gibi o an gerçeklerin farkına vardı. Bir ağlamaya başladı. Hemşire kızlar hemen, başına üşüştü. "Yaa ne şirin baba, o babaya bak, oğlunuz, karınız çok şanslı. Ayy ağlıyor kıyamam!" Sağ ol ya Osi, rol çalmanın sırası mıydı şimdi? Ayrıca size de teşekkür ederim kızlar, burada saatlerdir bütün bağırsaklarım dışarı çıkmasın diye uğraşıyorum. Beynim burun deliklerim çıkacak nefes alıp vermekten. Adam uyku mahmuru iki göz yaşı döktü, bütün kızlar eridi bitti. Aloo, farkındasınız değil mi çocuk benim içimden çıkıyor benim!

PuCCa

Saat on iki gibi doğurmam lazımdı, doktor da o sırada gelecek diye beni bir panik aldı mı? Adam yetişemeyecek, hastanede doktor bulamayacaklar, kan kaybı yaşayacağım, çocuk tam çıkacakken vazgeçip ters dönecek. Sonra başka doktor gelecek, Osi'ye, "Maalesef ya anne ya çocuk!" diye soracaklar. Osi tabii ki, "Vvurun anneyi" diyecek. Sonra ben doğururken öleceğim. Osi karı kıza takılmaktan çocuğa bakamayacak. Her hafta sonu mezarıma gelip papatya bırakacak. Ölmek istemiyorum ya, ölmek için çok erken. Ne olur kurtarın beni, Batı'yı anasız bırakmayın diye bir süre ağladım. Ben bu kara fanteziler içinde gelip giderken Batı beni daha da zorlamaya başladı. Ve sonunda doktoru gördüm. Allah'ım, doktoru görünce nasıl rahatladım, nasıl anlatamam. Çok şükür ya dedim ölmeyeceğim.

Geldi baktı, "Aaa saçları var," dedi. Yukarıya aldılar beni. Osi elimden tutarak sakinleştirmeye çalışıyordu. Ben titriyorum, zangır zangır. Doğurmam ben, kalsın içimde diye de inat ediyorum. Bir de küçücük zekamla insanları kandırmaya çalışıyorum. Daha gelmedi doğum zamanı, gitmeyelim odaya diye. Bu arada doğum çantası yapmıştım ya kocaman bir valiz. Bize güvenmedikleri için Osi'nin ailesi getirecek çantayı. Amele gibi giriyorum doğuma. Ve o acılar içinde kıvranırken, odaya girerken bir şeyi fark ettim. Ayak bileklerimde kıllar var. Hormonlar yüzünden kıllarım saniyede 6 metre uzunluğa ulaşıyor. Otelde hiç bakmamıştım ama şu an görüyorum. Başka şey düşünmek istiyorum ama herkes kıllarımı görecek diye panik yaşıyorum.

Bu arada doğumu videoya aldırmak istemedim. Yani o an bana özel olmalı dedim. Daha doğrusu ben orada yırtınırken

birinin gözüme kamerayı sokmaya çalışması korkunç bir fikir! Fotoğraf çekimini zaten arkadaşım yapacak ama fazla bir şey istemedim açıkçası. Oda süslemeyi de istemedim. Ya çok çirkin Allah aşkına onlar. Allah'ım içimden çocuk çıkacak, ben hâlâ oda süsünden bahsediyorum.

Benim kafamın içinde binlerce tilki dolanırken, Osi elimden tuttu. "Ben de giriyorum!" dedi. Ama panik atağın var; orada bayılırsan doktor seninle ilgilenirken ya beni unutursa, ya kan kaybından ölürsem. Ya neden bütün düşüncelerimin sonunda ben ölüyorum?! Ama bir taraftan da o kadar rahatladım ki, Osi beni bırakma diye tekrar ağlamaya başladım.

Ben ağladıkça, doğurmayacağım götürün beni buradan dedikçe, "Hadi bir avazda, birazdan bi' bakmışsın aa doğmuş. Hadi Pucca, sen bu hayatta gördüğüm en güçlü kadınsın. Bundan mı kaçacaksın? Sen benim gibi bir adamla evli kaldın!" diye beni gaza getirdi.

Daha sakinleştim, biraz daha kendimi iyi hissediyorum derken sanırım kakamı yaptım. Yaa hayır, adam aşağıda çocuğun kafasını tutmak için bekliyor ben kaka yapıyorum, dedim. Doktor, geliyor hadi ıkın dedi.

Ikınırken de bir taraftan çocuğun kafasını yamuk yapmayalım diye de düşünüyorum. Hadi hadi diye diye çok kısa bir zamanda, gerçekten çok kısa ama bir anda bir rahatlama oldu. Boşalma gibi, hafiflik böyle. Osi ağlamaya başladı, "Pucca çıktı, çıktı, çok güzel çocuk çıktı Pucca!" diye.

Kafamı kaldırdım, gözleri açılmamış, göbek bağı orada ıslak üşümüş şekilde duruyor. Hemen kucağıma verdiler. Kokusunu içime çektim. Şimdi hikâyeyi süsleyeceğim diye yalan

söylemenin alemi yok. Baya leş gibi kan kokuyordu. Hemen emzirmek için göğsüme tuttum, çok şükür hiçbir kâbusum olmadı. İlk sütüm aktı. Yani inşallah ilk sütümdür, daha önce hıtıklarken bir kere daha akmıştı. Olsun aman aktı sonuçta. Ama gerçekten Osi'nin dediği gibi çok güzel geldi gözüme. Burnu, dudakları, kirpikleri, elleri... İnanamıyorum, Allah kınadığım insanların acısını benden çıkartmamış. Normal bir bebek doğurdum. Teşekkür ederim Allah'ım seni gerçekten çok seviyorum.

O büyük ulvi annelik duygusu geldi mi diye soruyorsan, gelmedi. Çünkü o sırada vajinama dikiş atılıyordu. Bir taraftan oraya iğne girip çıkıyor, diğer taraftan çocuğu emzirirken o his gelse de yine anlamazdım sanırım. O histen kastettikleri nedir onu da anlamadım ya hâlâ. Ama şöyle bir şey oldu; elimde tutunca, öpünce, sarılınca beni nelerin beklediğini daha iyi anladım. Bana ne kadar muhtaç olduğunu, önümüzde upuzun seneler olduğunu. Korkum iki katına çıktı ama bu kez içimde cesaret vardı. Bu işin altından da kalkacaksın, bak gör dedim.

Bana seni büyütme, birey haline getirme fırsatını verdiğin için gerçekten teşekkür ederim.

Elimden geldiğince seni özgür bırakacağım, Yeri geldiğinde gökyüzünde izle bu hayatı. Hayal gücüne güven, kendine güven yapamayacağın hiçbir şey yokmuş gibi gelsin, hep aynı heyecanla ve güçle başla her güne. İçinde çırpınıp duran kuşa izin ver. Bırak, seni götürsün, uçursun, bilmediğin diyarlara çağırsın. O sesi dinle, emin ol o ses sana binlerce hata yaptıracak. Ve o hatalar inanılmaz eğlenceli olacak. Sakın korkma, olur da kanadın takılırsa bir dala, ben varım. Annenin bu hayatta yaptığı en başarılı şey, başını belaya sokmak. Bu konuda uzman sayılırım. Burnunu soktuğun her yerden ben kurtarırım seni; sen hataların içine dal, sakın korkma.

Kötü insanlar tanıyacaksın. Aslında kötülük kavramı biraz ilginç... Bunu ileride sana uzun uzun anlatırım. Ama canını

epey acıtacaklarına emin ol. Hırs nedir bileceksin onlar sayesinde, kin gütmek nedir öğreneceksin. Yorulacaksın, artık uçmak istemeyeceksin, susacaksın. İşte o zaman ben iyileştireceğim seni, belki lezzetli sulu köfteler yapamam sana ama seni en iyi benim anlayacağımdan emin olabilirsin. O insanlarla nasıl başa çıkılır bilirim, sen sakın merak etme.

Âşık olacaksın, inşallah annen gibi olmazsın da her gördüğünü diğer yarın zannetmezsin. Zannetsen de sorun yok, insanları üzmemen gerektiğini bileceksin. Erkek olmanın bir üstünlük olmadığını bilerek yetişeceksin. Aşkı bütün toplumsal normlardan ayırıp bilinen kuralların ötesinde seveceksin. Âşık olmayı seveceksin ve sevdiğin için utanmayacaksın.

Bilmiyorum, mizacın nasıl olacak. Baban gibi komik mi olacaksın acaba? Yalan söylerken yüzün nasıl olacak, ilk neyden korkacaksın, bana sorduğun soru ne olacak? Okula giderken eteğime yapışacak mısın yoksa benden utanıp, tek başına mı gitmek isteyeceksin? Ergenlik kavgalarında evden kaçacak mısın? Okulda başarılı olacak mısın? Belki de oyuncu olursun ya da siyasetçi. Futbolcu olma da...

Senden önce ne yaşadıysam, sana tecrübe olacak. Ben yaşadığım hiçbir şeyden utanmadım. Ama seni utandırmaya çalışacaklar... Hepsini göğüsledim, kendi hayatımı savunmayı bildim. Bunu da sana göstereceğim. İnsanların ne söylediğinin öneminin olmadığını anlayacaksın. Asıl önemli olanın, o an mutlu olup olmamanla ilgili olduğunu bileceksin.

Bazen benden nefret edeceksin. Arada sırada beni yetersiz göreceksin, bazı zamanlar ise işlerine çok karıştığımı düşü-

neceksin. Ama şundan emin olabilirsin; benimle gerçekten çok eğleneceksin.

Hayat zor Batı, yalan söylemeyeceğim sana. Okul, iş, saçma sapan aşklar, din, dil, ırk ayrımı, vatanseverlik, siyasi görüşler, taraftar olma hissi... Bunların hepsini yaşarken yalpalayacaksın, kafan karışacak, iyi - kötü ayrımın zor olacak. Ama sonunda içgüdülerinle gerçeği bulacaksın.

Beraber büyümeye hazır mısın Batı? Bana öğreteceğin şeyler için ben inanılmaz heyecanlıyım. Hikâyemiz böyle başladı işte seninle. Senden önce yaşadığım ne varsa, beni sana getirdi. İyi ki de getirdi. İyi ki geldin...

